

K. KÄRK A. LILLES

**LOODUS-
ÕPETUS**

V KLASSILE

A-24459

K. KÄRK, A. LILLES

LOODUSÕPETUS

V KLASSILE

ESTI RIIKLIK KIRJASTUS

TALLINN 1962

5
K95

Kaanekejundus
G. PANT

Kinnitatud
Eesti NSV Haridusministeeriumi poolt
13. 04. 1961.

TARTU ÜIKOOL!
RAAMATUKOGU

SISSEJUHATUS.

Seni tutvusite kodukoha loodusega peamiselt koduloo tundides. Tänavu on teil selleks eri õppeaine — loodusõpetus.

Taevas, maa, päike, liiv, savi, kivid, vesi, pilved, taimed, loomad, inimene — kõik see on kokku loodus.

Eraldame elus ja eluta loodust. Taimed ja loomad on elus loodus — nad toituvad, kasvavad, arenevad, paljunevad.

Vesi, õhk, liiv, savi, kivid on näiteks eluta loodus, sest neil puuduvad eespool nimetatud omadused.

Teadust elusast loodusest nimetatakse **bioloogiaks**.

Taimede ja loomade uurimisega tegelevad eri teadusharud. Teadus taimedest on **botanika**, teadus loomadest — **zoologia**.

Loodusõpetuse tundides õpite tundma peamiselt elusat loodust — taimi ja loomi, vähesel määral ka elutut loodust, sest taimede ja loomade elu on sõltuv elutust loodusest.

Taimedel ja loomadel on inimese elus suur tähtsus. Ta saab neilt toitu, peavarju, kehakatet, ravimeid ja muud eluks vajalikku. Oma mitmekesiste tarvete rahuldamiseks oskab inimene taimi ja loomasaadusi töödelda endale vajalikeks materjalideks. Nii näiteks valmistab inimene puidust kunstiidi ja -villa, suhkrut, piiritust, lõhkeainet ja teisi tarbeid.

Piimast valmistatakse võid, juustu, kohupiima. Viimasest omakorda saadakse plastmasse.

Nõukogude valitsus ja Kommunistlik Partei võitlevad järjekindlalt toiduainete ja tarbeesemete külluse loomise eest meie maal. 1961. aasta oktoobrikuus toimus Nõukogude Liidu Kommunistliku Partei XXII kongress, kes võttis vastu partei uue programmi. Selles programmis kavandatud ülesannete täitmisega ehitatakse Nõukogude Liidus üles kommunistlik ühiskond, kus valitseb kõigi elutarvete küllus. Kommunism ei tule aga iseenesest, kommunismi ehitame oma tööga.

Tundes põhjalikult taimede ja loomade elu ja rakendades eesrindlikke kogemusi nende kasvatamisel, võib saada väiksema töökuluga suuremaid saake. Loodusõpetuse tundides omandatud teadmistega luuakse alus praeguste õpilaste — tulevaste kommunistliku ühiskonna rajajate edukaks tööks kommunismi ülesehitamisel.

Kuna ilma loodusliku ümbruseta ja selle varadeta inimühiskonna elu oleks võimatu, on vaja loodusesse suhtuda hoolitsevalt. Taimed, loomad, muld, vesi, õhk — kõik see vajab inimese kaitset. Loodust ei tohi tarbetult rikkuda ega hävitada.

K. A. Timirjazev.

I. V. Mitšurin.

Suur vene rahvas on andnud maailmakuulsaid teadlasi, kes oma elu on pühendanud taimede ja loomade uurimisele. Silmapaistvamaid nõukogude teadlasi K. A. Timirjazev näitas esimesena, kuidas võib juhtida taimede elu, et saada neilt võimalikult suurt saaki, või, nagu väljendas Timirjazev, «ühest viljapeast saada kaks». Ta õpetas, et selleks on tarvis igale taimele luua sellised tingimused, mis on vajalikud talle elamiseks.

Suur looduse ümberkujundaja I. V. Mitšurin töötas kogu oma eluaja taimede paremaks muutmisel. Ta aretas palju viljapuude ja marjapõõsaste sorte, mis annavad toredaid vilju ja võivad kasvada karmi talvega maakohtades. I. V. Mitšurin õpetas looma uusi taimesorte, mis vastavad iga maakoha looduslikele (temperatuuri, sademete ja mullastiku) tingimustele.

Kuulsal vene teadlasel I. P. Pavlovil on suuri teeneid inimese ja loomade uurimisel. Ta selgitas neid nähtusi, mis toimuvad inimeste ja loomade ajus ja närvides.

M. F. Ivanov on Nõukogudemaa silmapaistev loomatõugude aretaja.

Ka Eesti NSV-s on teadlasi, kes I. V. Mitšurini ja I. P. Pavlovi õpetusest lähtudes on saavutanud edu uute taimesortide ja loomatõugude aretamisel.

AASTAAJALISED MUUTUSED LOODUSES.

Oppetöö algab 1. septembril. Siis on veel hilissuvi. Sügis algab kalendri järgi 23. septembril. Tõeline sügis aga oma sagedaste vihmade ja kõledate tuultega võib saabuda nii enne kui ka pärast seda. Samasugune on lugu talve, kevade ja suve saabumisega.

Aastaajalised muutused eri kohtades ei toimu samaaegselt. Need olenevad paljudest kohalikest tingimustest: pinnaehitusest, taimestikust, mere kaugusest, valitsevate tuulte suunast, pilvisusest, sademetest ja muudest kohalikest tingimustest.

Inimesed on aastate jooksul avastanud seaduspärasusi, mis on seoses aastaajaliste muutustega. Neid tundes on võimalik seada elu sellele vastavalt. Põllunduses, loomakasvatuses, kalanduses ja metsanduses korraldatakse töid looduse kalendrit arvestades.

Aastaajaliste nähtuste hulka kuuluvad pungade puhkemine, taimede õitsemine, viljade valmimine, lehtede varisemine, lindude ära- ja tagasilend, õhutemperatuuri muutumine ja teised sündmused looduses. Selliste nähtuste aastaringseid vaatlusi nimetatakse fenoloogilisteks vaatlusteks. Teadust, mis uurib looduses toimuvaid aastaegadega seotud seaduspärasusi, nimetatakse fenoloogiaks.

LEHTEDE VARISEMINE.

Juba kase ladvalt lehed langvad,
kõle tuul käib üle kesamaa.

Lydia Koidula.

Sügisene lehtede värvuse muutumine ja lehtede langemine on iseloomulikke nähtusi puudel ja põõsastel. Üksikuid lehti hakkab langema juba suve lõpupoole. Massiline lehtede varisemine algab pärast esimesi öökülmi, mil maapind kattub tiheda lehevaibaga. Eri puud omandavad erineva sügisvärvuse, mõned jäävad kauaks rohelisteks. Seepärast on sügisene mets väga värvirikas.

Värvuse muutumine vihjab lehtede vananemisele ja nende tähtsuse kadumisele taime elus. Suve lõpul tekib oksa ja lehealuse vahel eriline kiht (korgikiht), moodustades sinna nagu vaheseina. Sellelt kohalt eraldub leht oksast.

Alustades sügisel looduse tundmaõppimist, seame endale eesmärgiks tutvuda lähemalt kodukoha puude ja põõsastega. Kuna sügisel on puudele ja põõsastele iseloomulik lehtede varisemine, siis alustame tööd sellega. Vaatlusteks valime ühe puu ja põõsa.

Vaatlusteks täida tabel lk. 167 toodud vormi kohaselt.

MATERJALE ABIKS PUUDE JA PÖÖSASTE TUNDMISEKS
JA KIRJELDAMISEKS.

Joon. 1. Puude lehti, õisi ja vilju:
 1 — tamm; 2 — vaher; 3 — jalakas; 4 — pärn,
 5 — saar; 6 — pappel; 7 — haab; 8 — lepp.

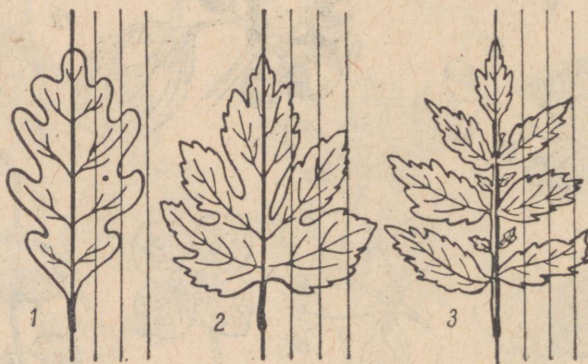
Joon. 2. Põõsaste lehti, õisi ja vilju;
 1 — paju; 2 — leedripuu; 3 — lodjapuu; 4 — kuslapuu;

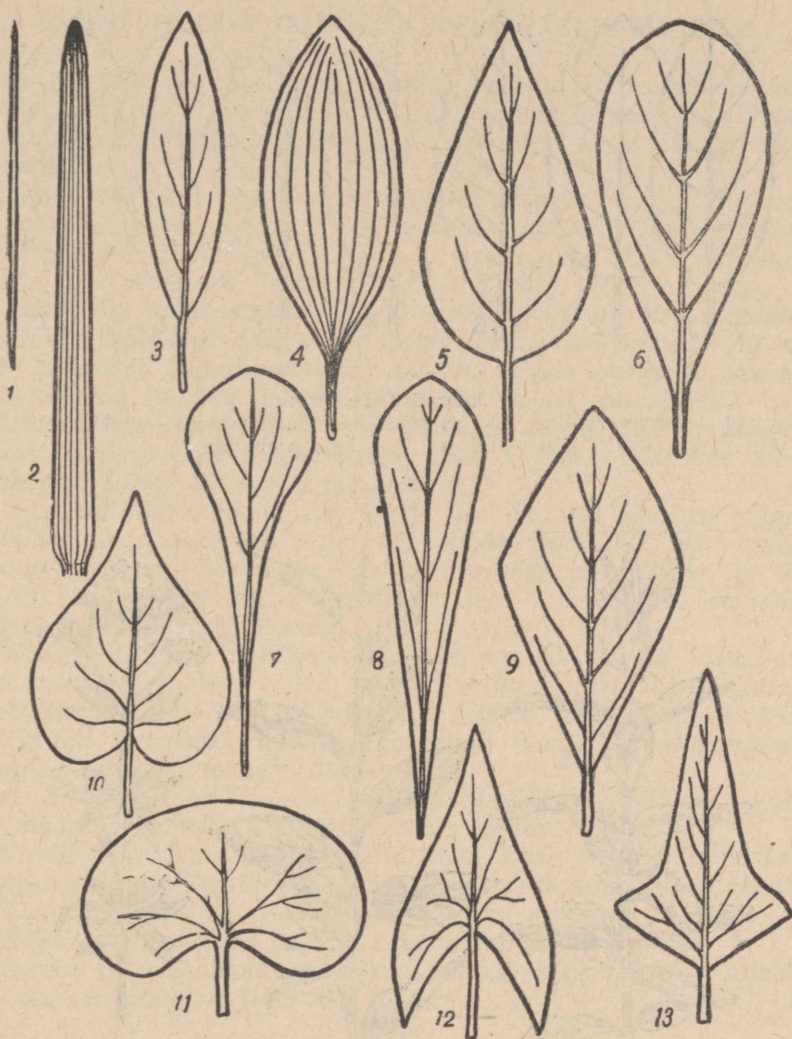
5 — kukerpuu; 6 — tuhkpuu; 7 — türnpuu; 8 — sajakoorne.

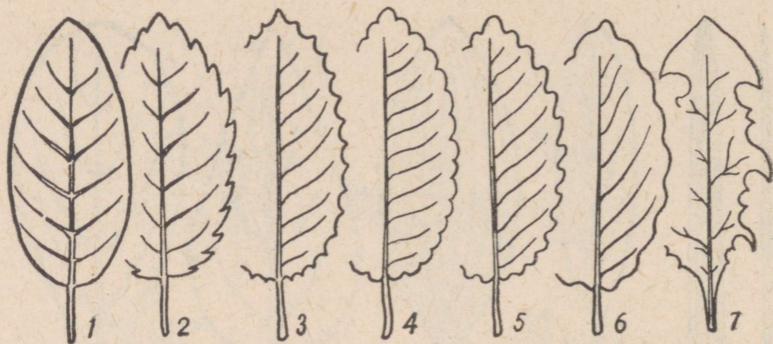
Joon. 3. Lihtlehed:
 1 — kolmetine; 2 — sõrmjas; 3 — paaritusulgjas;
 4 — paarissulgjas; 5 — katkestunultsulgjas; 6 — ka-
 helisulgjas.

Joon. 4. Lihtlehed:
 1 — hõlmine; 2 — lõhine; 3 — jagune.

Joon. 5. Jagunematute lehtede kujud:
 1 — nõeljas; 2 — lineaalne; 3 — süstjas; 4 — elliptiline; 5 —
 munajas; 6 — äraspidimunajas; 7 — mõlajas; 8 — talbjas;
 9 — rombjas; 10 — südajas; 11 — neerjas; 12 — nooljas;
 13 — odajas.

Joon. 6. Lehe serv:

1 — terveservaline; 2 — saagjas; 3 — hambuline; 4 — täkiline;
5, 6 — lainjas; 7 — kaarhambuline

Joon. 7. Lehtede asetus varrel:

1 — vastak; 2 — vahelduv; 3 — männaseline.

Kask. Arukask on meil laialt levinud lehtpuu. Ta esineb lehtmetsades, kuid võib moodustada ka segametsi okaspuudega. Suuremate puude varjus ta aga kasvada ei saa, sest ta on valgusenõudlik taim.

Kaseoksad ja -tüvi on noorelt kaetud pruuni koorega. Aja jooksul muutub koore välimine osa valgeks, paljukihiliseks tihedaks tohuks. Toht kaitseb kasetüve hästi aurumise eest. Vanematel puudel toht praguneb, tüve jääb kaitsma paks krobeline korp.

Kase võra moodustavad nõtked oksad, millel on teravatipulised varrelised lihtlehed. Lehed on pealt veidi tumedamad kui alt. Lehe alumisel küljel paistavad selgelt sulgja asetusega sooned. Lehe serv on saagjas. Varrele kinnituvad lehed vaheldumisi.

Lehtede kaenlas on 2—3 mm pikkused terava tipuga pungad, millest järgmisel aastal kasvavad uued võsud. (Võsudeks nimetatakse vart koos lehtede ja pungadega.)

Kask on väga kasulik puu. Tema tüvi koosneb tihedast valgest puitainest, mis on heaks materjaliks mööblitööstusele. Kütteinena hindame kõrgelt kasehalge. Tohust aetakse puupiiritust ja tärpentini. Kasepungadest valmistatud teed kasutatakse ravimina reuma ja neeruhaiguste puhul.

Kased õitsevad varakevadel. Õied on koondunud urbadesse. Seal valmivad ka kase viljad, milleks on kahe tiivataolise hõlmaga pähklikesed. Viljas asuvad seemned. Sügise saabumisel eemalduvad viljad urbadest. Tuul kannab viljad kaugele. Mahalangenud seemned hakkavad kevadel idanema.

Sirel. Sirel on meie aedades levinum ilupõõsas. Sireli võra hargneb maapinna lähedal — see on põõsa tunnus.

Sirelil on südajad varrelised lihtlehed. Lehe serv on terve. Lehe soonetus on sulgjas. Lehed asuvad varrel vastakuti. Nende kaenlas on 5 mm pikkused kolmetahulised rohelised pungad.

Sireli lehed püsivad sügisel kaua rohelised.

Sirelil on rikkalikult vilju, mis jäävad põõsale isegi talveks, mil nad on paljudele lindudele toiduks.

Sügis on kuldne aeg — rikkalikult tasub loodus inimesele tema poolt tehtud hoolsa töö eest. Salved täituvad uudseviljaga, keldrid kartulite, juurviljade, kapsastega — toitu jätkub kogu rahvale külluses uue lõikuseni.

Saavad oma osa loomadki — põldheina, maisi, kartulit, söödakapsast, kaera ja otra ning teisi kultuure annab põld söödaks loomadele.

Tööstuse jaoks kasvatatakse tehnilisi kultuure — lina, suhkrupeedi, kanepit jt.

Aias kasvatatakse ilutaimi.

Aed ja põld on kultuurtaimede kasvatamise kohaks.

Kuid aias ja põllul kasvab ka inimesele soovimatuid metsikuid taimi, mida nimetatakse umbrohtudeks. Umbrohud on taimed, mille vastu inimene peab visa võitlust, sest need vähendavad kultuurtaimede saagikust.

TAIME ORGANID.

Taimede ehituse tundmaõppimiseks vaatleme lähemalt ilutaimena aias kasvatatavat levkoid. Selleks kaevame levkoi ettevaatlikult koos juurtega mullast välja.

Taimel näeme mitmesuguseid osi.

Juur on see osa taimest, mis varre jätkuna ulatub mulda. Juure kesket jämedamat osa nimetatakse peajuureks. Sellele kinnituvad küljuured.

Vars on levkoil roheline, läbilõikes ümar, seest täis. Varre jämedamaid kohti nimetatakse varre sõlmedeks. Sõlmekohtadele kinnituvad lehed.

Lehed on levkoil piklikud, lühivarrelised, terveservalised. Lehe peason on tugev, sulgjalt asetatud külgsoneid aga nõrgalt arenenud. Lehed asuvad varrel vaheldumisi. Lehe kaenlas asuvad pungad, millest on juba arenenud ja on veel arenemas külgvõsud, s. o. varred lehtede ja pungadega.

Võsude ladvas on õied. Neid on palju koos — nad moodustavad õisiku. Levkoi õisikut võib kujutada skeemina, nagu on näidatud joon. 9.

Sellist õisikut nimetatakse kobarõisikuks.

Üksikud õied koosnevad järgmistest osadest.

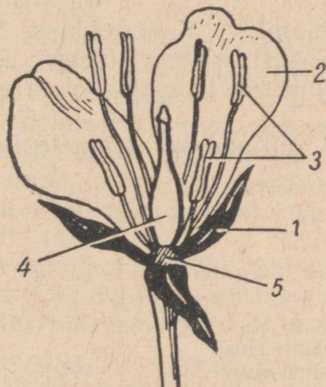
Õierao laienenud osa — õiepõhja — külge kinnitub neli rohelist tupplehte, mis moodustavad õietupe. Tupest sissepoole kinnitub neli kroonlehte, mis võivad olla valged, roosad, punased, kollased, lillad.

Joon. 8. Levkoi:
1 — juur; 2 — vars;
3 — leht; 4 — õis.

Joon. 9. Levkoi
õisiku skeem.

Joon. 10. Levkoi õie ehitus:
1 — tupplehed (4);
2 — kroonlehed (4);
3 — tolmuad (6);
4 — emakas; 5 — õiepõhi.

Joon. 11.
Levkoi vili
— kõder.

Kroonlehed moodustavad õiekrooni. Kroonist sissepoole on kuus tolmukat, millest kaks on väiksemad. Tolmukad koosnevad tolmukaniidist ja tolmukapeast. Tolmukapeas on õietolmutterad.

Õiepõhja keskel asub emakas. Selle alumist laienenud osa nimetatakse sigimikuks, keskmist peenemat osa emakakaelaks ja ülemist veidi jämedamat osa emakasuudmeks. Sigimikus valmivad seemned.

Sigimiku sein koos seemnetega on vili. Levkoi vili avaneb kahe viljapoolmena, mille keskele jääb vahesein. Vaheseinale kinnituvad seemned. Sellist vilja nimetatakse kõdraks.

Juur, vars, lehed, õied on taime organid.

Taime organite põhilised ülesanded. Taim on elusorganism. Ta ei saa elada õhuta, veeta ja valguseta. Elamiseks vajab taim ka toitu.

Nimetatud eluvajaduste rahuldamine toimub taime organite kaudu.

Juure kaudu võtab taim mullast vett koos selles lahustunud ainetega. Juurte abil kinnituvad taimed mulda.

Varre kaudu liigub vesi ja selles lahustunud ained juurest lehtedesse. Lehtedest liiguvad seal tekkinud ained vart mööda juurtesse. Vars tõstab lehed ja õied valguse poole.

Lehtedes tekivad valguse käes taime eluks ja kasvuks vajalikud ained.

Juurte abil mullast ja lehtede abil õhust võetud lihtsamatest ainetest tekivad lehtedes valguse mõjul uued, keerulisemad ained. Neid taimede lehtedes tekkinud keerulisi aineid nimetatakse orgaanilisteks aineteks. Nende arvel kasvab taim suuremaks. Orgaanilistele ainetele on iseloomulik nende söestumine põlemisel.

Inimesed ja loomad vajavad orgaanilist ainet toiduks. Seda aga saavad valmistada mullast ja õhust võetud ainetest ainult rohelised taimed. Seepärast ei saa ilma roheliste taimedeta elada inimesed ega loomad.

Õies tekivad viljad ja seemned. Viljade ja seemnete kaudu taimed levivad ja paljunevad.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Nimeta taime organeid.
2. Missuguseid ülesandeid täidab juur taime elus?
3. Missuguseid ülesandeid täidab vars taime elus?
4. Missuguseid ülesandeid täidab leht taime elus?
5. Miks nimetatakse õit paljunemisorganiks?
6. Millistest osadest koosneb õis?
7. Leia looduses üks õitega taim. Kaeva see ettevaatlikult maa seest välja, pese juur puhtaks ja kuivata taim. Valmista herbaarleht. Kirjuta organitele nimetused juurde.

Vaadeldes taimi võib peaaegu alati näha õielt õiele lendavaid mesilasi. Teame, et mesilased otsivad õiest toitu, milleks on magus õiemahl ehk mesineste ja ka õietolm. Mesineste muudavad mesilased meeks, millest nad toituvad talvel. Mesilaste kogutud meevardudest jätkub mett ka inimestele.

On tähele pandud, et taimed, millede õisi mesilased külastavad, annavad rikkalikult vilju ja häid seemneid. Miks on see nii? Sellele küsimusele saame vastuse, kui tutvume viljade ja seemnete tekkimisega. Vili tekib õies siis, kui emakasuudmele on kandunud õietolmu. Õietolmu kandumist emakasuudmele nimetatakse *tolmlemiseks*. Õietolmu sisu peab emakasuudmelt jõudma sigimikku. Kui see on toimunud, tekivad vili ja seemned.

Emakasuudmele võib sattuda sama õie õietolm kui ka õietolm teistelt õitelt. Sama õie õietolmu kandumist emakasuudmele nimetatakse *isetoimlemiseks*. Õietolmu kandumist teiste õite emakasuudmetele nimetatakse *risttoimlemiseks*.

Joon. 12.

1 — risttoimlemine; 2 — isetoimlemine.

Mesilased ja ka mõned teised putukad kannavad oma keha külge jäänud tolmuteri õielt õiele, aidates sellega kaasa risttoimlemisele. Selle tulemusena tekibki rohkesti vilju väärtuslike seemnetega. Isetoimlemisel saadud seemned ei ole nii elujõulised kui risttoimlemisel saadud seemned.

Mesilased ja mitmed teised putukad, kelle abil toimub risttoimlemine, on seega kasulikud putukad. Putukatega risttoimlevaid taimi nimetatakse *putuktolmlejateks*. Levkoi on putuktolmleja taim.

Risttoimlemine võib toimuda ka tuule abil. Neid taimi nimetatakse *tuultolmlejateks* taimedeks. Tuultolmlejate taime-
dega tutvume kevadel.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Selgita, kuidas toimub isetoimlemine.
2. Kuidas toimub risttoimlemine?
3. Missugusest õie osast tekib vili?
4. Mida sisaldab vili?
5. Missuguse tolmlemise tagajärjel tekib elujõuline vili?
6. Milles seisneb mesilaste tähtsus?

Köögiviljataimedeks nimetatakse rohttaimi, mille mahlakaid organeid kasutatakse toiduks. Köögivilja tarvitatakse nii värskelt kui ka hapendatult, soolatult ja konservidena.

Kapsas.

Kapsas on meie tähtsamaid köögivilju. Vaevalt leidub inimest, kes pole söönud värskest või hapendatud kapsast valmistatud maitsvaid toite. Kapsas sisaldab rohkesti suhkrut ja inimesele tingimata vajalikku C-vitamiini, mistõttu ta on väärtuslikuks toiduaineks.

200—300 grammis peakapsas on C-vitamiini hulgal, mis rahuldab inimese päevase vajaduse. Kapsa hapendamisel C-vitamiin säilib.

Aedkapsas on aretatud inimese poolt metsikust kapsast sel teel, et ta valis seemnetaimedeks kõige suuremate peadega kapsad ja seemneteks kõige suuremad seemned.

Paljude sajandite jooksul aretas inimene aedkapsa mitmesugused teisendid. Aedkapsa teisenditest tunneme peakapsast, lillkapsast, rooskapsast ja nuikapsast (vt. tabel I).

Valge peakapsas. Kõige laialdasemalt on levinud valge peakapsas. Seda kasvatatakse pea saamise eesmärgil.

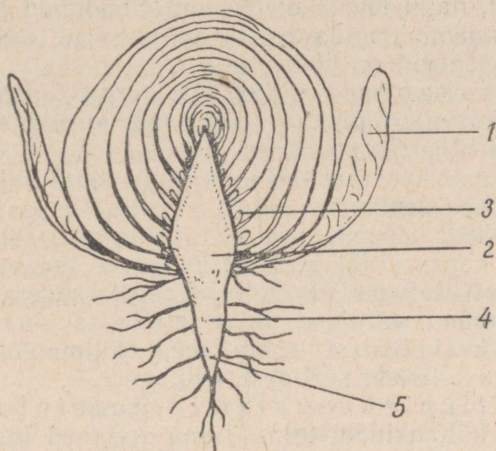
Mida kujutab endast kapsapea? Lõigates kapsapea pikuti pooleks, näeme, et selle keskel on lühike ja jäme vars. Varre ümber kasvavad tihedalt valged lehed. Jäme vars koos selle ümber koonduvad valgete lehtedega moodustabki kapsapea. Pead ümbritseb kümmekond suurt rohelist lehte. Nendes tekivad valguse käes orgaanilised ained, mis kanduvad kapsapeasse ja säilivad siin varudena. Kapsapea kaalub kuni 5 kg.

Kapsapea lühikese varre tipus on ladvapung, varre ümber olevate valgete lehtede kaenlas — kaenalpungad ehk külgpungad. Pungadest arenevad järgmisel aastal õisi kandvad võsud.

Varre alumine osa läheb üle peajuureks, millel on rohkesti külguuri (joon. 13).

Õis ja vili. Valge peakapsas on kaheaastane taim. Esimesel kasvuaastal areneb tal pea, millesse kogunevad toitained. Teisel aastal kapsas õitseb ja tal valmivad viljad ning seemned. Seemnetest kasvatatakse järgmisel aastal uusi taimi.

Seemnete kasvatamiseks valmistatakse kapsaruudid. Selleks valitakse sügisel suuremad kapsapead ja kaevatakse koos juurtega mullast välja. Pärast väliste lehtede eemaldamist pannakse kapsapea koos juurtega keldrisse ja hoitakse seal umbes 1° temperatuuri juures kuni kevadeni. Varakevadel lõigatakse kapsapea kül-

Joon. 13. Aedkapsa pea pikilõikes:
1 — leht; 2 — vars; 3 — pung; 4 — maa-
alune vars lisajuurtega; 5 — peajuur küljuurtega.

Joon. 14.
Istutamiseks väljalõigatud kapsajuurikas (kapsaruut).

Joon. 15. Õisi kandev kapsas.

jed ära, nagu näidatud joon. 14. Lõikamisel ei tohi pungi vigastada.

Seejärel istutatakse kapsaruut hästi väetatud mulda. Kasvama hakates arenevad ladva- ja kõlgpungadest võsud, millele suve algul tekivad õied. Kapsa õied on kollased ja sarnanevad ehituselt levkoi õitega.

Kapsa õied, nagu levkoi õiedki, on koondunud kobarõisikusse. Pärast tolmlemist, mida teostavad putukad, arenevad sigimikes viljad. Kapsa vili on kõder.

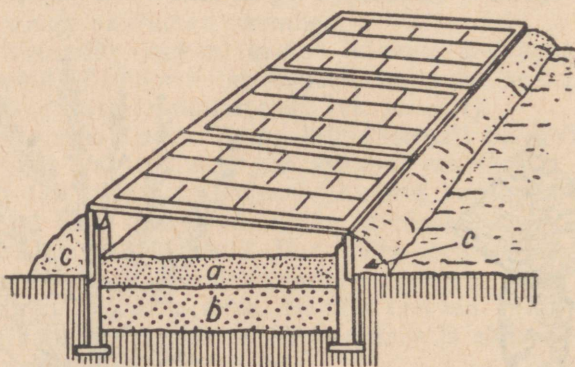
Valge peakapsa sordid. Valge peakapsa sordid jaotatakse nende kasvuaja pikkuse järgi kolme rühma: varajasteks, keskmisteks ja hilisteks sortideks.

Varajane peakapsas hakkab juba juuni lõpul valmima ja tema koristamine lõpeb septembri algul. Varajast kapsast tarvitatakse peamiselt värskelt, hapendamiseks ei ole ta eriti sobiv.

Hilisemad kapsasordid koristatakse enne tugevate öökülmade algust. Neid säilitatakse värskelt ja hapendatakse.

Meil levinum varajase valge peakapsa sort on «Number esimene», keskvalmivatest sobib meie kliimaoludele paremini «Enkhuizen» ja hilistest sortidest «Amager».

Kapsa istikutekasvatamine ja istutamine. Valge peakapsas on külmakindel taim. Tema seemned idanevad juba 2 kuni 3 kraadi sooja juures. Kõige paremini kasvab ta 15-kraadilises temperatuuris, kuid talub ka kergeid öökülmi.

Joon. 16. Lava:
a — muld; b — sõnnik; c — mullavall.

Varajase peakapsa seemned külvatakse poolsoojadesse sõnnikulavadesse märtsi lõpul. Mai esimeseks pooleks arenevad seemnetest avamaale istutamiseks sobivad kapsaistikud (kapsataimed).

Hiliste peakapsasortide istikuid kasvatatakse samuti lavades ja taimed istutatakse avamaale mai teisel poolel. See on vajalik sellepärast, et hiliste kapsasortide kasvuage on väga pikk — 150—180 päeva.

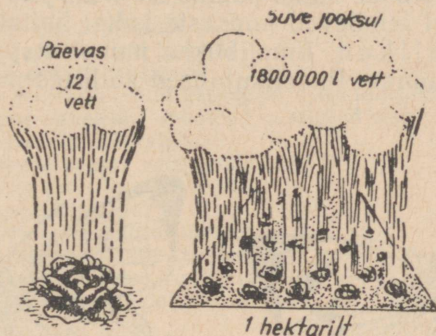
Keskvalmivad kapsasordid on meil enam levinud. Nende istikuid kasvatatakse avamaal istikupeenardel. Alalisele kasvukohale istutatakse nad mai lõpul või juuni algul.

Istutamiseks sobivad noored taimed, millel on 4—5 lehte. Kapsaistikuid ei tohi istutamisel muljuda, eriti tuleb hoida tervena istiku südamik (ladvapung). Istutamisel on vaja jälgida, et juured ei jääks kõverasse. Istikute alumised lehed peavad jääma mullapinnale. Tuleb hoolitseda, et istiku südamikule ei satuks mulda.

Pärast istutamist kapsataimi kastetakse.

Kapsa kasvutingimused ja hooldamine. Kapsas vajab rohkesti toitaineid ja vett. Seepärast tuleb kapsamaad hästi väetada. Parimaks väetiseks on laudasõnnik, kuid kapsale tuleb anda ka lämmastik-, fosfor- ja kaalisooli.

Kapsa kasvatamiseks valime niisked kohad, kuna ta vajab palju niiskust.

Joon. 17. Kapsas aurab vett.

Mulla niiskust aitab säilitada mulla kobestamine. Öeldakse, et üks kobestamine asendab kaht kastmist.

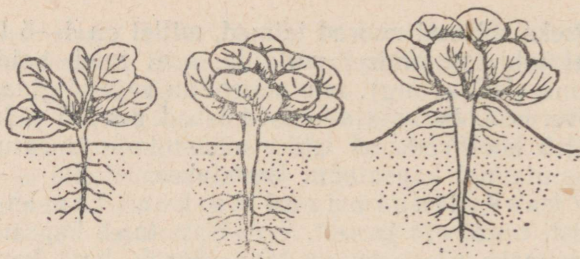
Orgaanilise aine tekkimiseks vajab kapsas õhu süsihappegaasi ja palju valgust. Seepärast tuleb kapsataimed istutada küllaldaste vahekaugustega, et kapsalehtede juurde pääseks õhk ja päikesekiired. Varajased kapsasordid istutatakse üksteisest 40—50 cm kaugusele, keskmised 50—60 cm ja hilised 60—70 cm kaugusele.

Hooldusfööd algavad kohe pärast kapsataimede istutamist. Kõigepealt puhastatakse istikute lehed ja südamikud juhuslikult pealesattunud mullast. Seejärel kobestatakse istutamisel tallatud reavahed. Kapsataimi kastetakse tublisti.

10—15 päeva pärast istutamist antakse taimedele pealtväetisena virtsa- või sõnnikulahust, millele on lisatud superfosfaati.

Suve jooksul kobestatakse vajaduse järgi mulda ja hävitatakse umbrohi.

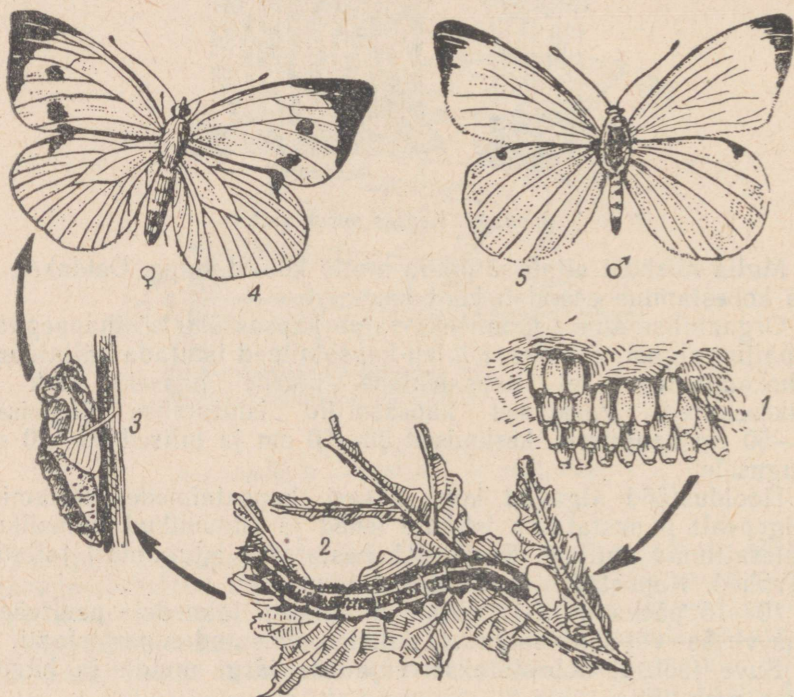
Mullata tuleb kapsaid 2—3 korda, sest muldamine põhjustab lisajuurte tekkimist. Lisajuurteks nimetatakse varrest arenenud juuri. Lisajuured tugevdavad taime varustamist vee ja toitainetega.

Joon. 18. Kapsataimede muldamine.

Kapsa hooldustööde hulka kuulub ka kahjurite tõrje.

Juulikuu lõpul lendlevad kapsaste kohal kollakasvalgete tiibadega kapsaliblikad. Emaliblikas muneb kapsalehe alumisele küljele kuni 250 muna. Pudelikujulised kollased munad munetakse

Joon. 19. Kapsaliblika arenemine:

1 — munad; 2 — röövik (vastne); 3 — nukk; 4 — emaliblikas; 5 — isaliblikas.

kapsalehele kogumikena, 15—200 muna kogumikus. Umbes nädala pärast kooruvad munadest röövikud («kapsaussid»), kes algul püsivad koos, närides lehtedesse väikesi auke. Hiljem roomavad röövikud mööda taime laiali ja söövad kapsalehti, nii et järele jäävad ainult jämedad rootsud. Hilja sügisel röövikud nukkuvad, ronides selleks varjulistesse kohtadesse majaseintele ja mujale. Nukud talvituvad ja kevadel arenevad neist liblikad.

Tõrje. Liblikate lendluse ajast alates on vaja iga 10 päeva tagant kapsataimed üle vaadata, neil leiduvad munad katki vajutada ning noored röövikud kokku korjata ja hävitada. Röövikute hävitamiseks võib taimi tolmutada ka DDT-ga.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Milles seisneb kapsa tähtsus?
2. Milliseid kapsa teisendeid tunnend?
3. Mida kujutab endast kapsapea?
4. Näita pikuti poolekslõigatud kapsapeal kõiki tähtsamaid osi.
5. Miks on kapsa välislehed rohelised, siselehed aga valged? Miks ei või välislehti kasvu ajal kõrvaldada?
6. Kuhu kogunevad kapsal varuained?
7. Jutusta, kuidas saab kapsa seemneid.
8. Milliseid kapsasorte tead?
9. Kuidas kasvatatakse kapsaistikuid?
10. Jutusta, kuidas istutatakse kapsaistikuid.
11. Millised on kapsa nõuded mullastiku suhtes?
12. Milles seisneb kapsaste hooldamine?

Kartul.

Kartul on esmajärgulise tähtsusega põllukultuur, mida kasvatatakse laialdastel aladel. Ta annab suurt saaki — meie vabariigis üle 200 tsentneri hektarilt.

Kartulit kasutatakse toiduks, loomasöödaks ja tööstuse tooraineks.

Tööstuses valmistatakse kartulist tärklist, siirupit ja piiritust. Piiritust kasutatakse omakorda kunstliku kautšuki (toorkummi), plastmasside, arstimite ja teiste toodete valmistamiseks.

Kartuli vars, lehed ja maa-alused osad (vt. tabel II). Kartuli taimel on 4—6 maapealset vart. Need on rohelised ja mahlakad, läbilõikes neljakandilised. Nad kasvavad kuni 80 cm kõrgeks.

Varrele kinnituvad vahelduvalt katkestunult sulgjad lehed.

Mullas asuvad kartuli maa-alused varred. Maa-aluste varte tekkimist soodustab kartuli muldamine. Maa-alustel vartel tekib rohkesti lisajuuri, mis levivad mullas rohkem laiali kui sügavale.

Maa-alustesse vartesse kanduvad lehtedes moodustunud orgaanilised ained. Need ained talletatakse tärgklisena kartulimugulates,

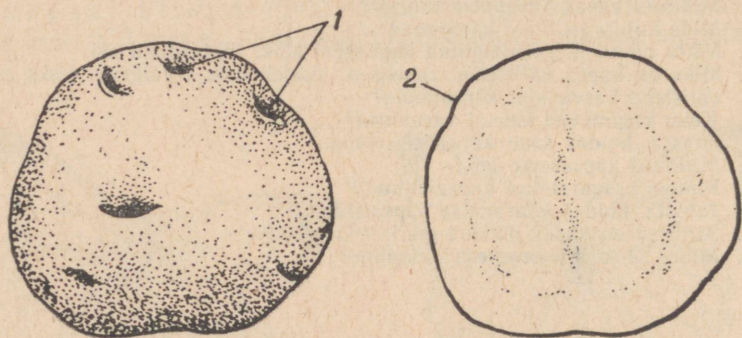
mis on maa-aluste varte paisunud ladvad. Mugulaid võib ühel kartulitaimel olla mitukümmend.

Kartulimugula ehitus ja koostis. Igapäevases elus kartulitest rääkides mõtleme nende all tavaliselt mugulaid. Kartulikasvatuse eesmärgiks ongi mugulate saamine.

Kartulimugulad on sordist olenevalt valged, kollased, roosad või sinised.

Mugulal eraldame kaks otsa. Seda otsa, kustpoolt ta kinnitub maa-aluse varre haru külge, nimetatakse alumiseks otsaks ehk mugula aluseks. Vastaspoolne osa on ülemine ots ehk mugula tipp.

Mugulal näeme väikesi lohukesi, eriti rohkesti on neid mugula tipu-osas. Need on mugula «silmad». Igas «silmas» on kolm punga. Pungadest arenevad uued võsud.

Joon. 20. Kartulimugul pealtvaates ja läbilõikes:
1 — silmad; 2 — koor.

Mugulat katab paks koor. See kaitseb teda kuivamise ja piskute sissetungi eest.

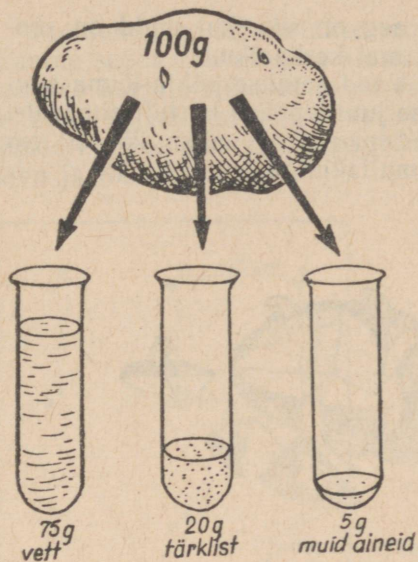
Mugula koostist näitab joon. 21.

Näeme, et kõige rohkem on mugulas vett. Peale vee on mugulas küllaltki palju tärklisist. Tärklisesisalduse tõttu kartulit kasvatatakse. Tärklis on orgaaniline aine, mida kasutavad toiduks inimesed ja loomad. Kartulist eraldatud puhast tärklisist kasutatakse magustoitide ja kliistri valmistamiseks.

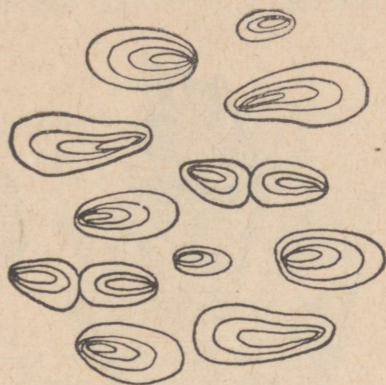
Sõrmede vahel hõõrudes tärklis krudiseb. See tuleb sellest, et tärklis koosneb väikestest terakestest. Neid saab näha mikroskoobi abil.

Keevas vees tärklisterad paisuvad ja muutuvad kleepuvaks. Nii saab tärklisest kliistrit valmistada.

Joodilahus muudab tärklise siniseks. Nii on joodi abil kerge kindlaks teha tärklise olemasolu.

Joon. 21. Kartulimugula koostis.

Joon. 22. Kartuli tärklisterad.

Kartuli õied ja viljad. Juuli lõpul või augusti alguses väljuvad kartulil ladvalehtede kaenlast õisikud, mis ulatuvad varrest kõrgemale. Igas õisikus on palju õisi. Kartuli õied võivad olla valged, lillad, roosad või sinised.

Õies on viietipmeline õietupp ja viiest kokkukasvanud kroonlehest õiekroon. Viis tolmukat on tihedalt tolmukapeadega emakakaela ümber koondunud. Emakaid on üks.

Kartulil toimub tavaliselt isetolmlemine. Pärast tollemist areneb sigimikust roheline vili — mari. Sageli langeb õis enne vilja tekkimist maha.

Kartuli vilju kasutatakse uute kartulisortide aretamisel.

Kartuli kasvatamine. Kartul vajab kasvamiseks mõõdukalt soojust ja niiskust ning rohkesti valgust. Mullastiku suhtes ei ole kartul eriti nõudlik. Peale laudasõnniku tuleb kartulile anda lämmastik-, fosfor- ja kaaliväetisi.

Kartulit paljundatakse mugulatega. Selleks võib kasutada terveid mugulaid, mugulatippe või ka üksikuid «silmi».

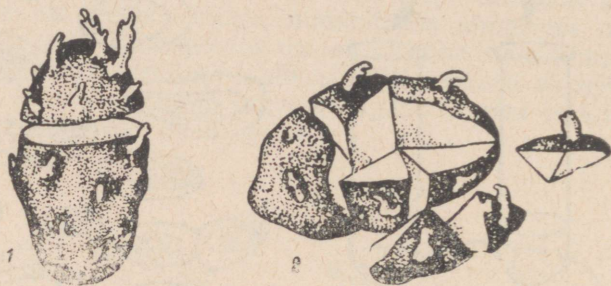
Seemnekartuleiks on kõige sobivamad umbes kanamuna suurused mugulad.

Kartulit on soovitatav eelidandada. Sellega saadakse varasem ja suurem saak.

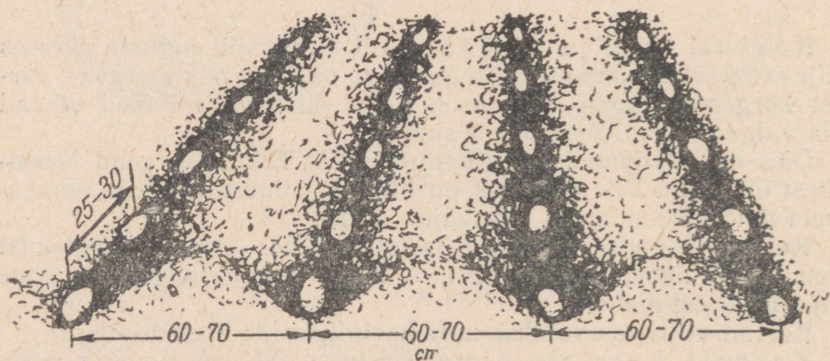
Kartul eelidandatakse kuu aega enne mahapanemist. Selleks asetatakse mugulad põrandale või hõredatesse kastidesse ja hoitakse soojas (12—15°) ruumis valguse käes.

Kartuli mahapanemiseks sobiv aeg on siis, kui muld on soojenenud üle 7° C. See on tavaliselt mai keskpaiku.

Kartulit kasvatatakse vagudes. Vaod aetakse põhja-lõuna suunas, mis võimaldab paremat valguse juurdepääsu kartulitaimedele. Vagude laius on 60 cm. Mugulad pannakse vaku 25—30 cm vahega ja kaetakse 7 cm paksuse mullakihiaga.

Joon. 23. Kartuli paljundamine:
1 — mugulatippudega; 2 — silmadega.

Joon. 24. Kartuli mahapanek vaku.

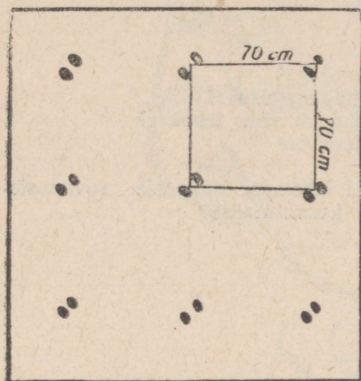
Kartulit pannakse maha ka ruutpesiti, kusjuures pesade vahekauguseks on 70×70 cm. Igasse pessa pannakse kaks mugulat.

Kartuli mahapanek kolhoosides ja sovhoosides toimub kartulipanemismasinatega.

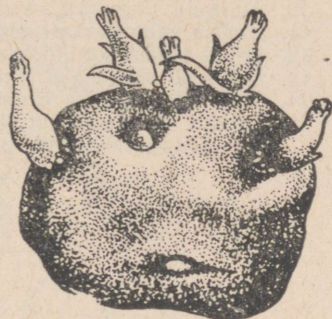
Kartulite hooldamine. Kartulitõusmed tärkavad 12—20 päeva pärast mahapanemist. Kartulipõllu kasvu aegne hooldamine seisab umbrohutõrjes, muldamises ja pealtväetamises.

Umbrohu hävitamiseks äestatakse kartulipõldu mitu korda.

Muldamisega hävitatakse umbrohi vagude põhjast, kuid muldamine soodustab ka maa-aluste varte arenemist. Muldamisel kaetakse harjale tõstetud muld osa kartulivarrest kinni. Mulla alla maetud varreosast aga kasvavad uued maa-alused varred ja nende harude otsa mugulad. Nii suurendab muldamine mugulate arvu ja tõstab saaki.

Joon. 25. Kartuli mahapanek ruutpesiti.

Joon. 26. Eelidandatud kartul.

Kartulit mullatakse kuni õitsemiseni vähemalt kaks korda.

Arenemise alguses antakse kartulile lämmastikväetisi, mis soodustab maapealsete varte ja lehtede kasvamist.

Õitsemise eel väetatakse kartulit kaali- ja fosforväetistega, mis soodustab orgaaniliste ainete liikumist lehtedest mugulaisse. Väetamist taimede kasvu ajal nimetatakse pealtväetamiseks.

Sügisel kartuli maapealsed võsud surevad. Järele jäävad mugulad, millesse on kogunenud orgaaniliste ainete varud. Mugulate silmades asuvatest pungadest arenevad järgmisel aastal uued kartulitaimed. Nii saab kartuli mugulast, see on muundunud varrest, aastast aastasse kasvatada uusi taimi. Kartul on seega mitmeaastane taim.

Kartulisordid. Kartulisortide aretamisel on Nõukogude Liidus palju tööd ära tehtud. Mitšurini õpetust aluseks võttes aretasid nõukogude teadlased Nõukogude Liidu põhjarajoonidele külmakindlaid kartulisorte. Sellel alal on suuri teeneid akadeemik J. Eichfeldil.

Eesti NSV kliimaoludele sobivamad kartulisordid on «Jõgeva kollane», «Jõgeva piklik», «Ostboote», «Priekuli varajane», «Olev» ja «Jõgeva talvik». Nendest sortidest on «Jõgeva kollane», «Jõgeva piklik», «Olev» ja «Jõgeva talvik» aretatud Jõgeva sordiaretusjaamas põllumajandusteaduste doktori Julius Aamisepe ja Sordiaretusjaama töötajate poolt.

1. Milleks kasutatakse kartulit?
2. Milline on kartuli vars?
3. Millised on kartuli lehed?
4. Nimeta kartuli maa-alused osad.
5. Mida kujutab endast mugul?
6. Vaatle kartuli õit ja leia selle osad.
7. Kuidas nimetatakse kartuli vilja?
8. Kirjelda kartuli mugula ehitust.
9. Milline on mugula koostis?
10. Milliseid tingimusi vajab kartul kasvamiseks?
11. Kuidas valmistatakse mugulad ette mahapanemiseks?
12. Millal toimub kartuli mahapanemine? Kuidas seda tehakse?
13. Milliseid töid tuleb teha kartuli hooldamisel?
14. Millal koristatakse kartuleid?
15. Selgita, kui suurt kartulisaaki saadakse lähemas kolhoosis, sovhoosis või aiandis. Milliseid kartulisorte seal kasvatatakse?

Hernes.

Hernes on vanimaid kultuurtaimi, mida kasvatati juba tuhandeid aastaid tagasi.

Hernest kasvatatakse nii põllul kui aias. Põldudel kasvatatakse põldhernest, aedades aed- ja lillhernest. Tutvume lähemalt aedhernega.

Vars ja leht. Joon. 27 on kujutatud kõrge aedhernes. See ulatub üle inimese pea. Kuid selle kõrge taime vars on nii nõrk, et ta suudab end püsti hoida ainult toe najal. Sellepärast pannakse segi hernelistele toed (hernekepid).

Varrele kinnituvad lehed. Hernel on liitlehed — ühe leherootsu külge kinnitub mitu paari väikesi lehekesi. Liitlehed lõpevad kõit raagudega. Kõit raagude abil taim kinnitub tugele. Iga liitlehe alusel on kaks võrdlemisi suurt rohelist lehte. Need on abilehed.

Õis ja vili. Herne õied on värvuselt valged, lillad või kirjud ja asetsevad üksikult või kahekaupa.

Herne õiekroon meenutab liblikat. Sellise õie ehitusega taimi nimetatakse liblikõielisteks taimedeks.

Hernes on isetolmleja taim. Pärast tolmemist areneb sigimikust herne vili — kaun. Kaun avaneb kaheks poolmeks, millel, vastandina kõdrale, puudub vahesein. Kaunas on seemned, mis kinnituvad väikeste varrekestega kauna selgmise õmbluse külge. Pärast valmimist avanevad kaunad alumise külje poolt.

Juur. Hernel on tugev peajuur ja rohkesti külguuri. Külguurte küljes leidub rohkesti väikesi mügaraid. Mügarikes elavad paljale silmale nähtamatud elusolendid (bakterid).

Joon. 27. Aedhernes.

1 — vars lehtede, õite ja viljadega: a — abilehed,
 b — kõitragudega pärisleht, c — õis, d — vili;
 2 — juur.

Õie osad	Kuju	Kirjeldus
Viiehambaline tupp		Tupp on roheline, viiest lehest kokku kasvanud (liitlehine).
5 kroonlehte		Krooni moodustavad: puri (1), tiivad (2) ja kahest väiksemast kroonlehest kokkukasvanud laevuke (3).
10 tolmukat		Üheksa tolmukat on niitidega kokku kasvanud, üks tolmukas on vaba.
1 emakas		Emakas on kõverdunud kaelaga.

Varemõpitust on teada, et taimed võtavad toiduks õhust ja mullast mitmesuguseid aineid. Eel normaalselt areneda, peab nende toidu koostisse kuuluma ka lämmastik.

Lämmastikku on õhus külluses, kuid taimed ei ole võimelised õhus leiduvat lämmastikku ei juurte ega lehtedega vastu võtma, küll aga võivad seda teha herne juuremügarates elutsevad bakterid.

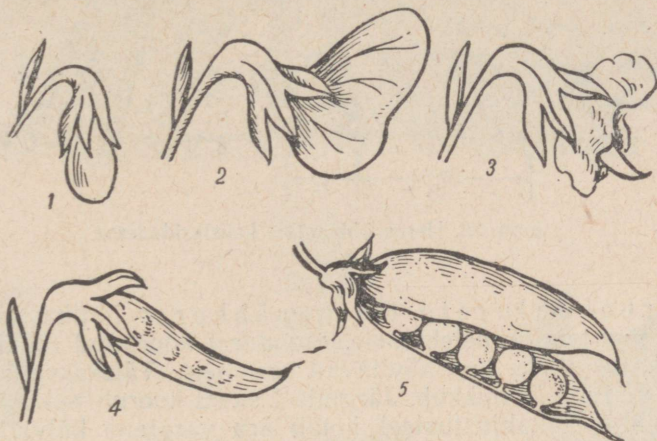
Nii toituvadki bakterid mullaosakeste vahel oleva õhu lämmastikust, millest bakterite kehas tekivad lämmastikku sisaldavad ained. Need on juba taimede poolt juurtega vastuvõetavad.

Niisiis võime öelda, et mügarbakterid valmistavad hernele vajalikku lämmastikurikast toitu, olles sellega hernele suureks kasuks. Bakterid seevastu aga võtavad mõningaid aineid toitumi-

seks herne juurest. Säärast kooselu vastastikuse abistamisega nimetatakse sümbioosiks.

Herne tähtsus. Miks inimene kasvatab herneid? Herne seemned on suure toiteväärtusega. 100 grammi herneid sisaldab 48 grammi tärklist, 34 grammi valku, 2 grammi rasva, 11 grammi vett ja 5 grammi muid aineid.

Tärklis ja suhkur on süsivesikud, sest nad lagunevad kuumutamisel sööks ja veeks.

Joon. 28. Herne õie ja vilja arenemine:

- 1 — avanemata õis; 2 — avanenud krooniga õis;
3 — närbunud krooniga õis; 4 — arenev vili; 5 — avanenud vili seemnetega.

Sisaldades suurel hulgal süsivesikuid, valke ja rasvu on herned inimesele väärtuslikuks toiduaineks.

Herne kasvatamine. Hernest võib külvata varakult. Pii-sab, kui mulla temperatuur on soojenenud 2—3 kraadini. Lühiajalised öökülmad herne tõusmeid ei kahjusta.

Kõrgeid aedherneid külvatakse peenrale või tasasele maale 25 cm vahekaugusega kaksikridadena. Kaksikridade vahe on 50—60 cm.

Külvi sügavus on 6—8 cm.

Hernekülve ja -tõusmeid kahjustavad linnud. Kaitseks lindude vastu kaetakse külvid raagudega, peenra kohale tõmmatakse niite või paigutatakse hernepõllule «hernehirmutisi».

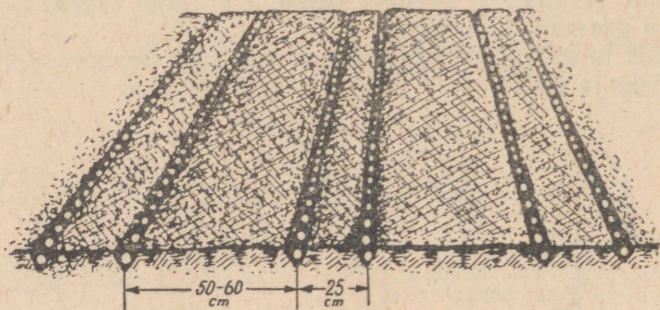
Herned vajavad idanemiseks palju vett, seepärast leotatakse aedherneid enne mahapanekut.

Hernepeenral tuleb sageli mulda rehaga kobestada.

Kui aedhernel on juba kolm pärislehte, pannakse kõrgetele aedhernestele tugikepid.

Põldherne nõrga varre toetamiseks külvatakse hernest koos kaeraga.

Mulla suhtes on hernes nõudlik. Sobivamad on lubjarikkad mullad. Kasvamise ajal hernest mineraalväetistega ei väetata.

Joon. 29. Herne külvamine kaksikridadesse.

Herne kahjureid. Hernemähkur on liblikas, kes muneb munad noortele hernelehtedele. Munadest koorunud röövikud tungivad kaunadesse, kus hävitavad seemneid. Täiskasvanud röövik laskub mullale ja nukkub. Järgmisel suvel koorub nukust liblikas. Hernemähkuri kahjustustest hoiab ära varajane külv, kuna siis kasvavad kaunad enne liblika munemisaega täis.

Hernekärsakad on mardikad, kes söövad herne lehti. Tõrjeks aitab tolmutamine DDT-ga.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Kirjelda joon. 28 alusel herne õie ja vilja arenemist.
2. Millised on herne lehed?
3. Joonista herne õie osad vihikusse ja kirjuta nimetused juurde.
4. Kuidas toimub hernel tolmlimine?
5. Kirjelda herne vilja.
6. Milline on herne juur?
7. Milliste toitainete poolest on hernes rikas?
8. Millal külvatakse hernest?
9. Milliseid töid tehakse herneste hooldamisel?

Porgand.

Porgand kuulub juurviljade hulka. Juurviljadeks nimetatakse taimi, mille jämedaid toitaineterikkaid juuri kasutatakse toiduks.

Juurviljadeks on mitmesuguse ehitusega taimed, nagu porgandid, peedid, kaalikad, sellerid, petersellid ja teised. Juurviljade ühisteks tunnusteks on see, et nad on kaheaastased taimed. Esi-

Kapsa teisendid:

- 1 — metsik kapsas; 2 — peakapsas; 3 — lilla kapsas; 4 — nuikapsas; 5 — rooskapsas; 6 — lillkapsas.

Kartul:

- 1 — maa-alused varred lisajuurte ja mugulatega; 2 — oks õitega; 3 — õis läbilõikes; 4 — vili (mari) pealtvaates; 5 — vili läbilõikes.

mesel aastal arenevad neil jämenenud juured, teisel aastal aga õisi kandvad võsud.

Orgaanilistest ainetest sisaldavad juurviljad põhiliselt süsivesikuid (suhkruid).

Tutvume lähemalt porgandiga.

Porgand on tuntud kultuurtaim. Porgandi metsikuid esivanemaid leidub ka Eesti NSV-s (Lääne-Eesti mandril ja saartel). Metsikul porgandil on peen puitunud juur, mis sisaldab vähe suhkrut.

Porgandi juur ja vars ning lehed (vt. tabel III). Porgandi punakas-kollane juur on teiste juurviljadega võrreldes hinnatavam, sest ta sisaldab teistest rohkem kuivaineid. Porgandi juur sisaldab iga saja grammi kohta 80 grammi vett, 15 grammi suhkrut, 4 grammi valku ja 1 gramm muid aineid. Peale selle on porgand vitamiinirikas.

Juure jätkuks on lühike vars. Vars on see osa porgandist, mis muutub valguse käes rohelisteks. Varrele kinnituvad kodarikuna lehed. Porgandi leht on kahelisulgjas — lehe roo külge kinnituvad paarikaupa sulgjalt külgrookesed, mille küljes on omakorda paarikaupa lehekesed.

Õis, õisik ja vili. Üle talve hoitud porgandi juure kevadel mulda istutamisel areneb sellest õisikandev teise aasta taim.

See kasvab kuni 1 m kõrgeks. Vars on karedate karvadega kaetud, sooniline ja ülevalt hargnev. Pikenenud õieraagudel paiknevad suured õisikud. Porgandi õisik on liitsarikas.

Valgevärvilised õied on väikesed. Õiel on viis väga väikest tupplehte, viis kroonlehte ja viis tolmukat. Oie keskel on kahe emakakaelaga emakas. Porgandi õisi tolmeldavad putukad.

Kahepesalisest sigimikust areneb porgandi vili, mida nimetatakse kaksikseemniseks. Valminult laguneb kaksikseemnis pooleks. Tekivad ogadega kaetud viljad.

Joon. 30. Porgand:
1 — leht; 2 — juur; 3 — juur ristlõikes.

Porgandi kasvatamine. Meil kasvatatakse porgandi-sorte «Nantes 04» ja «Nantes Jõgeva», mille juurvili on tõmbiotsaline, keskmise suurusega ja heamaitseline. Porgandi kasvuaeg on 90—110 päeva.

Porgand tuleb külvata kevadel võimalikult vara, sest tugevkestalised porgandiseemned idanevad aeglaselt.

Porgand vajab kobedat ja toitaineterikast hoolikalt haritud umbrohupuhast mulda. Porgand külvatakse ridadena. Ridade vaheks jäetakse 20—25 cm.

10—15 päeva pärast tõusmete ilmumist peab porganditaimi harvendama. Esimesel harvendamisel jäetakse taimede vahekauguseks reas 2—3 cm. Teine harvendamine toimub siis, kui porgandid on juba väikese sõrme jämedused.

Porgandid koristatakse enne külmade tulekut. Vigastatud porgandid säilivad väga halvasti, seepärast tuleb nad tervetest porganditest eraldada ja kiiremini ära tarvitada.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Nimeta meil kasvatatavaid juurvilju.
2. Missugused on juurviljade ühised omadused?
3. Mida tead kõnelda porgandi tähtsusest?
4. Kuidas saab porgandi seemneid?
5. Joonistage sajast ruudust koosnev ruudustik. Värvige sellel erinevate värvidega porgandis sisalduvad ained, võttes iga grammi aine kohta ühe ruudu.
6. Kuidas nimetatakse porgandi õisikut? Joonista selle skeem.
7. Kirjeldage teise aasta porgandi juurt. Mis on juhtunud varuaineterikka porgandi peajuurega, mille panime kevadel mulda?

Aedsibul.

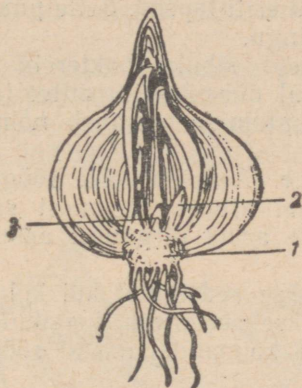
Aedsibulat kasvatatakse väga toitvate maitseainena kasutatavate sibulate pärast. Aedsibula kasvamise ajal tarvitatakse ka tema rohelist lehti.

Sibul. Pikuti pooleks lõigatud sibulal on näha lühenenud ning jämenenud vars. Seda nimetatakse sibula kannaks. Ta asub sibula keskel ja on alt lai, pealt kitsam.

Sibula kannale kinnituvad valged lihakad lehed — sibula soomused. Sibula soomused kujutavad endast eelmisel suvel taimel olnud roheliste lehtede alumisi osi, millesse on kogunenud toitainete varud.

Sibula kanna alumisest osast kasvavad välja lisajuured.

Sibula kanna tipus on ladvapung ja soomuste kaenlas külgpungad. Soomustesse kogunenud toitainete arvel areneb ladva-

Joon. 31. Sibul pikilõikes:
1 — sibula kand lisajuurtega;
2, 3 — pungad.

pungast järgmisel kevadel uus võsu, külgpungadest aga tütarsibulad. Tütarsibulad võime eraldada ja üksikult mulda istutada. Nii saab sibulat paljundada.

Väljastpoolt on sibul kaetud kuivade pruunikaskollaste lehtedega. Need kaitsevad seesmisi õsi kuivamise eest.

Toorelt on sibul terava lõhna ja maitsega. Sibulat koorides ja lõigates hakkavad silmad kipitama ja vett jooksuma. See tuleb sellest, et sibul sisaldab eeterlikke õlisid. Keetmisel ja praadimisel aga kaob terav maitse ja lõhn ning sibul muutub magusaks. Sibula varuaineks on põhiliselt suhkur.

Lehed. Aedsibula lehed kujutavad otsast teritunud torukesi. Nad on kaetud õhukese vahakirmega, värvuselt tumerohelised. Lehtedel on terav lõhn — nad sisaldavad samuti eeterlikke õlisid.

Õied ja viljad. Sibula õied kasvavad nutina pika õievarva otsas. Õisik on algul kaetud valge kattega. Selle lõhkemisel tulevad nähtavale väikesed õied, mis on koondunud sarikõisikusse. Sibula õiekate on lihtne, see tähendab, et õies ei saa eraldada tupp-ega kroonlehti. Õies on 6 lehekest, mille alumine pool on rohekas, pealmine pool aga valkjas. Tolmukaid on õies 6, emakaid 1. Sibul on putuktolmleja taim.

Sibula tähtsus. Sibul, eriti tema rohelised lehed sisaldavad suurel hulgal vitamiine. Eriti rohkesti on sibulas C-vitamiini

Joon. 32.
Õitsev sibul.

ja A-vitamiini. A-vitamiini vajaad eriti lapsed. Selle puudusel või vähesusel jäävad lapsed kasvus kängu.

Nõukogude teadlased avastasid sibula baktereid hävitava omaduse. Nii näiteks hävitab sibul düsenteeria, difteeria ja teisi pisikuid. Sibula söömisel ja nuusutamisel paraneb nohu. Sibula söömine hoiab seedimise korras.

Aedsibula kasvatamine. Aedsibul ehk söögisibul on kaheaastane taim. Esimesel aastal areneb seemnest sibul, millesse kogunenud toitainete varude arvel järgmisel aastal arenevad õied ja valmivad seemned.

Praktilises elus aga kasvatatakse aedsibulat kui kolmeaastast taime. Esimesel aastal kasvatatakse seemnest tippsibulad, teisel aastal tippsibulast söögisibulad ja kolmandal aastal söögisibulast seemneid.

Tippsibulate kasvatamine. Tippsibulate saamiseks külvatakse sibula seeme maha hästi tihedalt. Taimede tiheduse tõttu jääb nende kasv suve lõpul seisma ja sibulad valmivad sügiseks. Saadud tippsibulad on umbes sarapuupähkli suurused. Neid tuleb talvel säilitada ruumis, kus on vähemalt 15 kraadi sooja. Madalas temperatuuris hoitud tippsibulad lähevad järgmisel suvel õitsema ja neist ei saa söögiks kõlblikke sibulaid kasvatada.

Söögisibula kasvatamine. Teisel aastal istutatakse tippsibulad hästi haritud peenrale 20 cm vahekaugustega ridadena, vahekaugus ridades 8—12 cm. Mulda kobestatakse, hävitatakse umbrohud ja sibulataimedele antakse pealtväetist. Igast tippsibulast kasvab 3—8 söögisibulat, mis valmivad augustis. Sibula seemne kasvatamine toimub kolmandal aastal. Madalal temperatuuril üle talve hoitud söögisibulad istutatakse kevadel võimalikult vara peenrale. Need lähevad kasvades putke, õitsevad ja annavad seemneid.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Kirjeldage sibula ehitust.
2. Näidake sibula osi poolekslõigatud sibulal.
3. Millised on sibula lehed?
4. Kirjeldage sibula õisikut.
5. Millesse on kogunenud sibula varuained?
6. Jutustage sibula kasvatamisest.

Külmaõrnad köögiviljad.

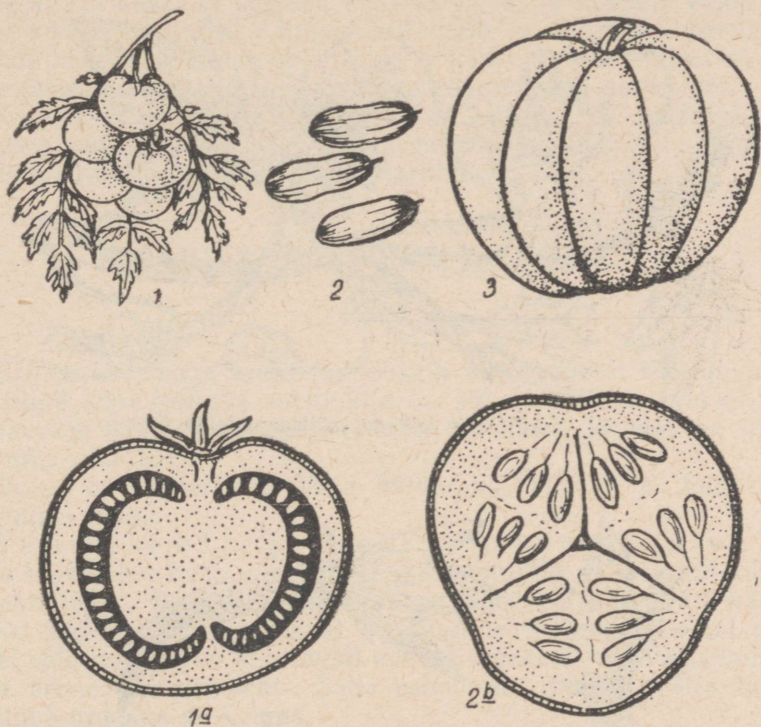
Külmaõrnadest köögiviljadest kasvatatakse meil tomateid ja kurke. Nad on väga tundlikud oökülmade suhtes, samuti kahjustab neid külma veega kastmine.

Toiduks kasutame nende vilju. Tomati, kurgi ja kõrvitsa vili on mari.

Tomat on kartuli sugulane, kurgi sugulased on kõrvits ja melon.

Kurgiseemned külvatakse peenrale pärast seda, kui ilmad on muutunud püsivalt soojaks.

Kurgi varred ja lehed on kaetud karedate karvakestega. Kurgi vartel on köitraod, millega ta toetub teistele taimedele.

Joon. 33.

1 — tomati vili; 1a — tomati vili ristlõikes; 2 — kurgi vili; 2a — kurgi vili ristlõikes; 3 — kõrvitsa vili.

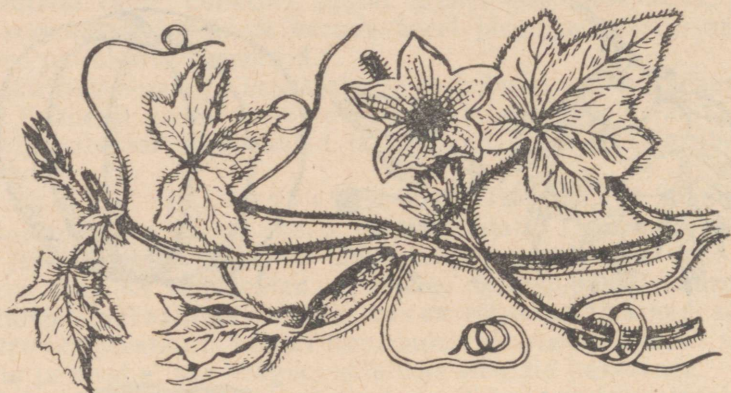
Kurgi õied on lahsugulised. Emasõites on emakas, kuid puuduvad tolmukad. Isasõites on tolmukad, kuid puudub emakas. Emas- ja isasõied asuvad aga ühel ja samal taimel.

Esimesed õied arenevad peavarrel. Enamikus on need isasõied. Neid nimetatakse tühjadeks õiteks, sest neist ei arene vilja. Emasõied kasvavad peamiselt külgvõsudel. Neid on kerge tunda sigimikust, mis asub tupp- ja kroonlehtedest madalamal ja on väikese kurgi kujuline.

Et saada rohkem emasõisi, näpistatakse kurgitaimel ära latv. Seejärel tekib rohkesti külgvõsusi, millel arenevad emasõied.

Kurgi õied eritavad mesimahla, mis meelitab õitele mesilasi. Mesilased risttolmeldavad kurgi õisi.

Lavades ja kasvuhoonetes kasvatatavate kurkide risttolmeldamist viib läbi inimene.

Joon. 34. Kurgi vars lehtede, kõitraagude ja õitega.

Joon. 35. Kurgi õied:
1 — isasõis; 2 — emasõis.

KÜSIMUSI.

1. Milliseid külmaõrnu kõõgivilju tunnete?
2. Millist organit kasutatakse kurgist ja tomatist toiduks?
3. Mille poolest erinevad kurgi õied seni õpitud taimede õitest?
4. Mida teha, et kurgil oleks rohkem emasõisi?
5. Miks on inimene huvitatud, et kurgil areneks rohkem emasõisi?
6. Kuidas tolmlleb kurk?
7. Millal võib kurgiseemneid maha panna?

Köögiviljad on asendamatuks toiduaineks. Peale valkude, rasvade ja süsivesikute saab inimene köögiviljadest kõiki tähtsamaid eluks vajalikke vitamiine ja mineraalaineid. Võib öelda, et rohke köögiviljade tarvitamine on hea ja tugeva tervise aluseks.

Väga oluline on, et köögivilju kasutataks toiduks aasta läbi. Mitte ainult suvel ja sügisel, vaid ka talvel ja kevadel vajab inimene köögiviljades sisalduvaid toitaineid ja vitamiine. Seepärast laiendatakse meie kodumaal lavade ja kasvuhoonete ehitamist, mis varustavad meie elanikkonda värskete köögiviljaga aasta läbi.

Kommunistlik Partei ja Nõukogude valitsus on seadnud meie põllumajanduse ette ülesande suurendada aedviljade tootmist, et täielikult rahuldada elanikkonna tarbimist.

TÄHTSAMAIK PÖLLUKULTUURE.

Rukis.

Erilise soojusega laseb kolhoosnik või sovhoosi töötaja pilgu üle tuule käes hõljuva rukkivälja — siit saab meie rahvas oma igapäevase leiva. Tõepoolest, ei oska elu ette kujutada, kui laualt puuduks rukkileib.

Rukis on taliteravili. Teda külvatakse sügisel ja lõigatakse järgmisel suvel.

Talirukki külvatakse ja arenemine pärast külvi. Talirukki külvatakse hästi väetatud ja umbrohtudest puhastatud põllule augusti lõpul. Seeme hakkab mullas idanema ja vaevast nädala pärast täkkavad mullapinnast punakad lehekesed. Lähemal uurimisel selgub, et need kujutavad endast tupekesi, mis varjavad esimesi arenemist pärislehti. Selle esimesena mullast välja tulev lehetupe nimetus on singas.

Peagi tungivad rohelised pärislehed läbi singase ja rukkipoold muutub roheliseks. Samal ajal arenemist rukkii lisajuured ja uued rohelised võrsed. Tekivad 5—7 võrsest koosnevad orasepuhmad.

Võrsete arenemist perioodi nimetatakse rukkii võrsu m i s e k s.

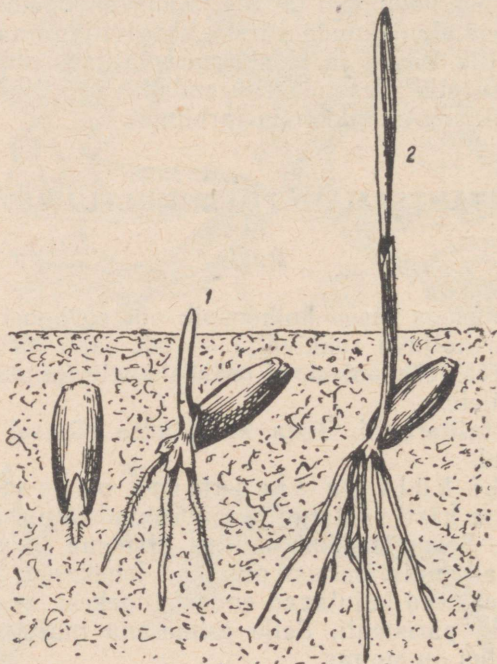
Nüüd järgneb rukkii talvitumine. Talvekülma rukkioras ei karda. Kui kätteks on lumevaip, ei tee suuremadki pakased talle liiga. Kui aga puudub lumi või see tuleb sügisel külmumata maale, kannatavad rukkiorased raskesti.

Rukki arenemist pärast talvitumist. Kevadel, kui lumi on sulanud ja ilmad soojenevad, jätkub orase võrsumine ja kasvamine. Rukki juured tungivad sügavale mulda ja varustavad taime küllaldaselt hulgal mineraalooladega. Rukkii on rohkesti pikki narmataolisi juuri. Selliseid juuri nimetatakse n a r m a s -juurteks.

Rukkil hakkavad arenema maapealsed varred. Need koosnevad üksteisega vahelduvaist sõlmevahedest ja sõlmedest. Sõlmevahekohtadel on vars õõnes, sõlmevahekohtadel aga umbne. Sellise ehitusega vart nimetatakse kõrreks.

Kõrre arenemise perioodi nimetatakse rukki kõrsumiseks.

Sõlmevahekohtadele kinnituvad lehed. Lehe alumine osa moodustab lehetupe, mis ümbritseb vart. Lehetupp läheb üle pikaks rööp-roodseks lehelabaks. Lehetupe üleminekukohal lehelabaks on keeleke, mis ei lase vihmaveel valguda lehetupe ja kõrre vahele.

Joon. 36. Rukkitera arenemine:
1 — singas; 2 — leht.

Rukkikõrs kasvab sõlmede kohalt, mida katab lehetupp. (Varem õpitud taimede varred kasvavad ladvast.) Kõrre pikemaks kasvamisel ilmub kõige ülemise lehe tupest nähtavale rukkipea. Pea nähtavale ilmumist nimetatakse rukki loomiseks.

Rukki õisik. Pärast pea valmimist algab rukki õitsemine. Rukki õisik koosneb pähikutest, mis on kahes reas ümber peatelje. Pähikute alusel on libled. Igas pähikus on kaks õit. Kumbagi õit ümbritseb kaks sõkalt, millest välimistel on pikad ohted. Sõkalde vahel on kolm pikaniidilist tolmukat ja üks kaheharulise suudmega emakas.

Rukki õisiku teaduslik nimetus on liitpea. Igapäevases elus nimetatakse seda aga lihtsalt rukkipeaks.

Rukki risttolmlemine toimub tuule abil. Kui õieosad on valminud, kasvavad tolmukaniidid kiiresti pikaks ja tolmukad tungivad sõkalde vahelt välja. Sel ajal võib ilusa ilmaga rukkipoollu kohal näha tolmupilve, mille on õhku tõstnud tuulehoog. Allalangemisel satub osa tolmuteri emakasuudmeile.

Pärast tolmlemist areneb sigimikust vili, mida nimetatakse teriseks. Rahvasuus nimetatakse terist rukkiteraks. Terade arenemise aega nimetatakse rukki valmimiseks ehk küpsemiseks.

Teris valmib järk-järgult. Algul on see pehme, seest piimjas, hiljem aga kõva. Valminud teris tuleb kergesti sõkalde vahelt välja. Kui rukkilõikusega viivitatakse, võivad valminud terad maha pudeneda.

Teistest teraviljadest kasvatatakse meil nisu, otra, kaera ja maisi.

Suurte saakide saamine. Toiduainete külluse loomiseks on vaja saada põldudel võimalikult suuremat saaki.

Suurte saakide saamisel on olulise tähtsusega õige agrotehnika ehk põllumajanduslike kultuuride kasvatamine. Tutvume mullaharimise ja hooldustöödega talirukki kasvatamisel.

Joon. 37. Rukis:
1 — narmasjuured; 2 — kõrs sõlmedega;
3 — leht; 4 — pea.

Mullaharimine ja külv. Talirukis külvatakse kesapõllule. On mitmesuguseid kesa tüüpe. Meie kolhoosid ja sovhoosid on läinud üle peamiselt haljaskesa pidamisele. Haljaskesal väetatakse põldu suurt haljasmassi saaki andvate taimede sissekündmisega. Selleks kasvatatakse põldheina, mesikat või segatist.

Joon. 38. Rukki kahest õiest A ja B koosnev pähik, mille alusel on libled (1).
 Ois A: 1, 2 — sisemine ja välimine sõkal; 3 — emakasuu; 4 — tolmukad.
 Ois B: sõkalde vahel tolmukad (4); 5 — rukkipea.

Haljasmassi kasutatakse tänapäeval kaheks otstarbeks. Esmalt niidetakse haljaskultuur loomadele söödaks, pärast niitmist kasvanud ädal küntakse sügavalt mulda (20—22 cm). Sisseküntavat haljasmassi nimetatakse haljaskesaks. Haljasmassi sissekündmist teostatakse 3—5 nädalat enne talirukki külv.

Enne külvit äestatakse või kultiveeritakse kesa paaril korral, selleks et kasvama läinud umbrohutaimi hävitada.

Joon. 39. Mesikas.

Joon. 40. Ristik.

Rukis külvatakse põllule kitsa-
realiselt (reavahedega 7 cm).

Rukkikülv teostatakse arvestu-
sega, et oras jõuaks enne lume
alla minekut juurduda ja veidi
võrsuda. Parimaks külviajaks meil
on 20. august kuni 1. september.

Häid tulemusi annab talivilja-
põldudele seemne külv koos mine-
raalväetistega.

Vajaduse korral tuleb oraseid
äestada. Sellega hävitatakse umb-
rohi, säilitatakse mulla niiskus ja
õhustatakse mulda. Enne äestamist
antakse orastele ka mineraalväe-
tisi.

Joon. 41. Timut.

1. Eralda õpetajalt saadud rukkipeast pähik. Mitu õit on pähikus? Kus asuvad libled? Eralda üks õis. Leia söklad. Mis asub õies sökalde vahel?
2. Vaatle rukki kõrt ja iseloomusta selle ehitust.
3. Missugustest osadest koosneb rukki leht? Milline on lehe roodumine?
4. Külva lillepotti rukist. Tõusmete ilmumise päevast alates võta iga kolme päeva tagant üks taim mullast välja. Vaatle seda ja kuivata paberi vahel vajutise all ning kleebi herbaariumilehele. Jutusta herbaarlehe järgi rukki arenemisest.

Mais.

Maisi nimetatakse põldude vägilaseks. Tõepoolest mais ületab teriste ja haljasmassi hulga poolest kõik teised kultuurid.

Maisi põlvnemine. Maisi metsikuid esivanemaid tänapäeval ei tunta. Need on kadunud kaugesse minevikku. Kolumbus nägi 1492. a. esmakordselt maisi kultuure Kuuba saare elanike juures. Sealt tõi ta seemned Euroopasse. Mais levis algul Lääne- ja Lõuna-Euroopas. XVII sajandil hakati maisi eduga kasvatama ka Venemaa lõunapoolsetes rajoonides. Nõukogude Liidus pööratakse maisikasvatusele suurt tähelepanu. Eriti ulatuslikult hakati maisikasvatust juurutama pärast Nõukogude Liidu Kommunistliku Partei Keskkomitee pleenumit 1953. a. Maisi kasvatamise piirid nihkuvad järjest põhja poole. Ka meil Eesti NSV-s kasvatatakse maisi laialdaselt. Mais aitab meie kolhoosides ja sovhoo- sides tõsta liha- ja piimatoodangut.

Maisi organite ehitus (vt. tabel IV). Maisi vars võib kasvada kuni 5 meetrit pikaks. Maisi varrel, nagu rukki varrelgi, on sõlmed. Kuid maisi varred ei ole õõnsad nagu rukkil, vaid umbed. Varre sõlmekohtadest saavad alguse pikad rööproodsed lehed. Nende alumine osa ümbritseb vart tupena. Lehtede arv, olenevalt sordist, võib olla ühel taimel 8—45. Lehe pikkus on umbes 1 m ja laius 4—12 cm.

Maisil on võimas juurestik hargnenud lisajuurtega, mis tungivad kuni 150 cm sügavuseni. Enamik lisajuuri aga paikneb mulla pealmistes kihtides.

Maapinnale lähedastest sõlmekohtadest kasvavad maisil tugevad tugijuured. Kui maisi mullata, siis arenevad tugijuurtest külgujuured, mis võtavad toitu ja vett mulla pindmistest kihtidest.

Maisi õied ja vili. Maisi taimel tekivad kahesugused õisikud. Ühed õisikud tekivad varreladvas pööristena. Nendes õites on ainult tolmukad, kuna emakad puuduvad. Need on isasõied.

Emasõisikud arenevad lehtede kaenlas tõlvikutena.

Mais on tuultolmleja taim.

Emasõites tekib pärast tolmlemist vili. Vili on teris nagu rukkilgi. Teris on esmalt pehme, seest piimjas. Hiljem pehme teris

muutub vahataoliseks, siis kõvaks. Terised on suured. Tõlvik koos teristega võib kaaluda kuni 1 kg. Tavaliselt kaalub tõlvik 200 g ümber ja kogu maapealne taim 2—3 kg.

Maisi tähtsus. Mais annab inimesele tänapäeval ligi 150 saadust. Maisi kasutatakse toiduks jahuna, mannana, helvestena, konserveeritud teradena ja keedetud värskete tõlvikutena.

Loomasöödaks kasutatakse maisiteri, millest valmistatakse jahu. Maisi lehtedest, vartest ja piimküpsetest tõlvikutest saadakse silo, mis on väärtuslikuks loomasöödaks.

Tööstuses valmistatakse maisist tärklist, piiritust, paberit, elektriisolaatoreid, liimi, sünteetilist korki, atsetooni, plastmasse, kunst-kiudainet riide valmistamiseks ja palju muud.

Mais on toidu-, sööda- ja tehniline kultuur.

Eesti NSV-s kasvatatakse maisi põhiliselt silokultuurina.

Maisi kasvatamine. Mais on teiste teraviljadega võrreldes soojanõudlikum taim. Teda külvatakse maikuu lõpul juba soojenenud mulda, sest maisi seemned hakkavad idanema alles +8 — +12° C juures.

Maisi külviaga ei tohi aga hilineda, sest maisi terise valmimiseks kulub 95—120 päeva. Meie kliimatingimustes ei jõua mais hästi küpseda, seepärast kasvatatakse meil maisi peamiselt haljas-söödaks ja siloks. Silo valmistamisel pressitakse peenendatud maisitaimed kõvasti kokku. Saadud haljasmassis tekivad õhuvaeses keskkonnas bakterite toimel happed, mis säilitavad sööda. Silo võib võrrelda hapukapsastega.

Mais on valgusenõudlik taim, seepärast tuleb kasutada laia-realist külvi, reavahedega 60 cm. Kasutatakse ka ruutpesiti külvi pesavahedega 60×60 cm, kusjuures pesasse pannakse 2—3 seemet. Ruutpesiti külv võimaldab vaheltharimist kahes suunas. Külvisügavuseks on 8—12 cm. Väetistest vajab mais lämmastik-, fosfor- ja kaaliväetisi. Maisipõlde on tingimata vajalik väetada sõnnikuga. Soomullad vajavad lupja. Eelkultuurideks võivad maisil olla kõik meil kasvatatavad kultuurid, soovitatavamad eelkultuurid on kartul ja juurvili.

Maisile tuleb anda ka pealtväetisi, sest maisi juurestik asub peamiselt mulla pindmistes kihtides. Mulda kobestatakse mulla-kooriku kõrvaldamise ja õhustamise eesmärgil.

Põhilised tööd maisipõldudel tehakse masinatega. Käsitsi on vaja kõrvaldada umbrohi maisitaimede vahetus läheduses, teha harvendustöid ning külgvõsud ära lõigata. Need on jõukohaseks ja meeldivaks tööks ka õpilastele.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Milline on maisi rahvamajanduslik tähtsus?
2. Mille poolest sarnaneb maisi ehitus rukki ehitusega?
3. Mille poolest erineb maisi ehitus rukki ehitusest?
4. Millal külvame maisi? Miks?
5. Kuidas tolmleb mais?

Lina on tehniline kultuur, sest ta annab toorainet tööstusele.

Lina ajalugu. Lina on väga ammu tuntud tehniline kultuur. Juba kolm tuhat aastat enne meie ajaarvamist kasvasid egiptlased lina kultuurtaimena. Linaseid lõuendeid on leitud 3000 aastat tagasi maetud egiptuse valitsejate ja preestrite muumiate seljas. Egiptlaste hauakambrite seintel on kujutatud lina koristamist põlult ja ümbertöötamist riideks.

Joon. 42. Lina kasvatamine ja ümbertöötamine vanas Egiptuses.

Mitu tuhat aastat on inimene valinud parimaid linataimi. Nüüd kasvatatakse meil ja mujal parasjahedas ja niiskes kliimas suurepäraselt kiulina riide saamiseks ja lõunarajoonides õililina, millest saadakse õli.

Metsiku lina liike esineb ka tänapäeval. Need on mitmeaastased taimed.

Kogu maailma lina all olevast külvipinnast asub 90% Nõukogude Liidus. Meil kasvatatakse lina peamiselt Kesk- ja Kagu-Eestis.

Seemned ja külv. Väikesed piklikud läikivad linaseemned külvatakse varakult mulda. Linaseemned hakkavad idanema 5° temperatuuris. Linatõusmed taluvad isegi 3—5° öökülma. Idanemiseks kulub linaseemnel palju vett, mida on mullas varakevadel külluses. Kiulina saamiseks külvatakse lina tihedalt (3000 ja rohkemgi seemet 1 m² kohta).

Lina kasvamine ja arenemine. Linatõusmed on nõrgad. Kõige esmalt kerkib mullapinnale kaks idulehte. Need eemalduvad teineteisest ja hakkavad haljendama. Varretud idulehed jäävad varrele esialgu püsima. Idulehtede vahel asuvast pungast areneb vars. Väikesed lehed kinnituvad varrele vaheldumisi.

Juurestik on linal üldiselt nõrk. Sammasjuur on vähe arenenud. Lina areneb algul aeglaselt, mistõttu umbrohud võivad teda kergesti lämmatada. Seepärast külvatakse linaseeme umbrohu-
vabale maale.

Alates õiepungade tekkimisest kuni õitsemise lõpuni kasvab lina kiiresti. Linapõld on õitsemise ajal taevassinine. Oied puhke-
vad linal varahommikul.

Vastpuhkenud õies on tolmukapead pöördunud väljapoole, emaka suudme-
test kaugele. Päikesekiirte mõjul lühenevad tolmuka-
niidid ning tolmukapead lähenevad emakasuudme-
le. Tolmukapea pakatab, õietolm vabaneb ja satub emakasuudmele. Nii toimub isetolmlemine. Väikese osa õitest tolmeldavad putu-
kad. Pärast tolmlemist algab siniste kroonlehtede pudenemine.

Lina vili on kupar. See on mitmepesane kuiv vili, mis pakatab mitut õmb-
lust pidi. Linaseeme on õlirikas.

Lina valmimine. Kiulina kasvatamisel jäl-
gitakse varte kolletumist ja lehtede kuivamist ning varisemist. Kui lehed var-
re alumisel poolel langevad ja ülemisel poolel hak-
kavad kolletama, alustatakse kiulina kitkumist, sest lina annab siis head
kiudu ja seemned on kül-
viks kõlblikud.

Linakiud ja lina
töötlamine. Linavarre
välises osas on linakiud.
Neid on vaja varre üle-
jäänud osast eraldada, sest
kiududest valmistatakse li-
nast lõnga ja sellest riiet.

Et meil linakasvatami-

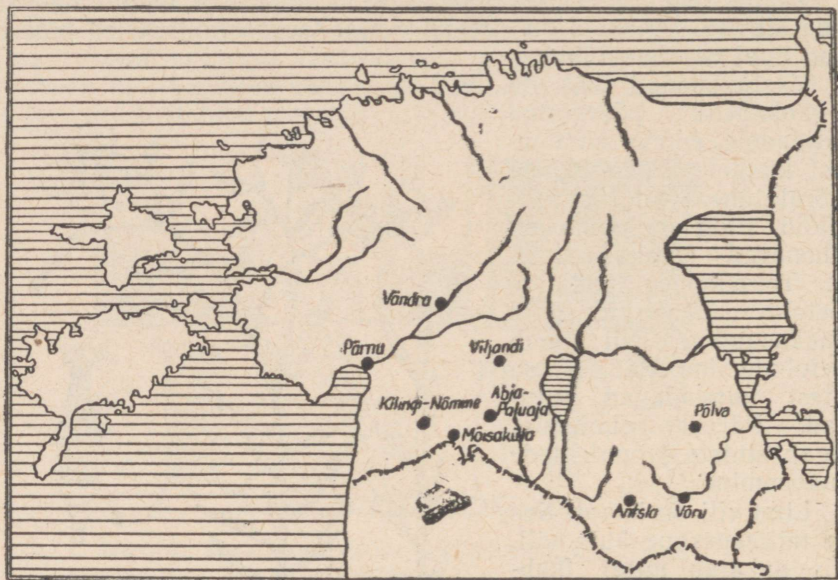

Joon. 43. Lina:

- 1 — taim; 2 — tolmukad ja emakas;
3 — vili — kupar; 4 — avanev kupar
seemnetega.

se rajoonid on peamiselt Lõuna-Eestis, siis asuvad seal ka meie tähtsamad linavabrikud.

Linaseemned on õlirikkad. Linaõli, mida saadakse seemnetest nende pressimise teel, kasutatakse söögiks ja tehniliseks otstar-

Joon. 44. Lina kasvatamise ja ümbertöötamise keskused Eesti NSV-s.

beks. Linaõlist valmistatakse värnitsat, sellest õlivärve ja kitti. Linaõli kasutatakse linoleumi valmistamiseks ja paljuks muuks. Linaseemnetest õli pressimisel tekkivat jääki kasutatakse jõusõdana loomadele (linaseemnekoogid).

KÜSIMUSI JA OLESANDEID.

1. Eralda linakiud hõõrudes linavart näppude vahel. Mida valmistatakse linakiust?
2. Leota linaseemneid. Missuguseks muutub vesi? Mida tehakse linaseemneleotisega?
3. Pigista linaseemet kahe paberi vahel. Mida märkad?
4. Pudenda kuprast linaseemneid. Mida võid ütelda nende rohkuse kohta kupras?
5. Mida valmistatakse linaõlist?

Purgand:

1 — õitsev taim; 2 — sarika keskmine õis; 3 — õis; 4 — vili (kaksikseemnis).

Mais:

1 — taim isasõisikuga (a) ja emasõisikuga (b); 2 — pähik õitega, millest ulatuvad välja tolmukad; 3 — emakas sigimiku, pika emakakaela ja karvase suudmega; 4 — teris; 5 — küps tõlvik teristega.

VÕITLUS UMBROHTUDE VASTU.

Umbrohud tekitavad põllumajandusele suurt kahju. Nad varjavad oma lehtedega valgust, nii et paljud noored kultuurtaimed hävivad. Ülejäänud vilid kasvavad kiduram, sest umbrohud tarvivad tema eest mullas olevaid toitaineid. Umbrohud kulutavad ka palju mullas olevat niiskust.

Umbrohtude vastu võitlemiseks kulutab inimene palju aega ja jõudu. Kõige lihtsam, kuid kõige enam tööjõudu nõudev võitlusviis on käsitsi rohimine. Inimesed hakkasid juba kauges minevikus umbrohtudega võitlust pidama agrotehniliste võtetega, kasutades mitmesuguseid künnimise ja äestamise viise. Kõik need võitlusviisid on ikkagi aega- ja kulunõudvad. Viimasel ajal on tulnud teadlased taimekasvatajatele appi umbrohtõrjel. Keemikud on leiutanud aineid, mis hävitavad teatud taimi, säilitavad teisi taimi ja on neile isegi kasulikud. Neid aineid nimetatakse herbitsiidideks. Need on keemilise tõrje vahendid. Kõige mugavam on sellist tõrjet teostada lennukitega.

Käesoleval seitseaastakul (1959—1965) osutatakse keemilisele tõrjele suurt tähelepanu.

Õpiline tundma umbrohtudena laialt levinud põldsinepit ja orasheina.

Põldsinep.

Põldsinep kasvab umbrohuna põldudel, eriti suviljapõldudel. Mõnikord on teda seal nii palju, et tema kollaste õite tõttu põllud paistavad üleni kollased.

Põldsinepil on hästi arenenud juurestik. Tugev peajuur tungib sügavale mulda, külgujuured hargnevad igasse külge.

Põldsinepi varrel on palju harusid. Varrele kinnituvad lehed on all-

Joon. 45. Põldsinep:

1 — taim; 2 — leht; 3 — vilid; 4 — seeme; 5 — õis.

pool suuremad, ülal väiksemad. Nii ei varja ülemised lehed alumiste eest valgust.

Vars ja lehed on kaetud karedate karvadega. Õisi on põldsinepil palju. Neid on nii peavarre kui ka selle harude küljes. Õie ehituselt sarnaneb põldsinep levkoiga.

Harilik orashein.

Harilik orashein on mitmeaastane kõrreline taim. See kasvab aedades, põldudel ja niitudel. Kõrre sõlmekohtadest väljuvad tupelised lehed. Lehelabad on pealt karedad, helerohelised. Varre ladvas on õisik. See on liitpea nagu rukkilgi. Orashein õitseb juunist septembrini.

Joon. 46. Harilik orashein.

Orasheinal on pikk roomav maa-alune vars, mille pungadest tekivad maapealsed varred lehtede ja õisikutega ning lisajuured, mis tungivad maasse 1,5—2 m sügavuseni.

Maa-aluse varre tükeldamisel, kaevamisel ja kündmisel tekib palju uusi orasheina taimi.

Seega orashein paljuneb seemnetega ja maa-aluste vartega.

Orashein kurnab maad ja pidurdab kultuurtaimede kasvu. Kuidas võidelda selle väga tülika umbrohuga?

1. Tuleb takistada orasheina paljunemist seemnetega. Seda saavutame rohimisega.

2. Maa seest tuleb maa-alused varred ära korjata. (Maa-alused varred on puhastatult ja tükeldatult väärtuslik loomasööd.)

3. Maad harides tuleb maa-alused varred sügavalt sisse künda, et need õhupuuduses lämbuksid ega jõuaks sealt maapinnale kasvada.

Teisi umbrohte.

Joon. 47. Põldrõigas:
1 — taim; 2 — õis; 3 — vili.

Joon. 48. Põldohakas:
1 — oks korvõisikutega; 2 — juured ja horison-
taalsed juurevõsundid.

Joon. 49. Põldlitterhein:
1 — taim; 2 — õis; 3 — villi.

Joon. 50. Põld-piim-
ohakas:
1 — taim; 2 — villi;
3 — juured ja
juurevõsundid.

KÜSIMUSI JA OLESANDEID.

1. Kevadel ja suvel õpi tundma põldsinepit ja orasheina ning teisi umbrohte.
2. Tee kindlaks, kuidas need paljunevad.
3. Millise varemõpitud taime õiega sarnaneb põldsinepi õis?
4. Leia, mitu vilja ja õit on keskmiselt ühel põldsinepi taimel.
Ava mitu põldsinepi vilja ja leia, kui palju seemneid on keskmiselt põldsinepi viljas.
Arvesta välja, mitu seemet areneb ühel põldsinepi taimel.
5. Millist tuntud taime meenutab orashein oma ehituselt?
6. Mis raskendab võitlust orasheina vastu?
7. Kuidas kahjustavad umbrohud kultuurtaimi?
8. Kuivata üks umbrohi ja valmista sellest herbaarleht. Jutusta sellest taimest klassis.

III. MEIE KODULOOMI.

Kolhoosides ja sovhoosides, samuti kodudes peetakse inimesele kasulikke loomi. Nende loomade eest hoolitseb inimene. Ta sööda neid, annab ulualust, puhastab neid ja valvab karjamaal. Ilma inimese hooleta hukkuksid need loomad, sest nad on tuhandete aastate vältel harjunud inimese hoolitsemisega. Need on meie koduloomad. Koduloomi kui ka nende saadusi kasutab inimene oma majapidamises. Tänu koduloomadele vabanes inimene looduse sõltuvusest.

Koduloomad, samuti nagu kultuurtaimed, põlvnevad metsikutest esivanematest. Metsikute loomade ja taimede muutmist koduloomadeks ja kultuurtaimedeks nimetatakse aretustööks. Suurt tähtsust aretustöös omab esiteks valik. Inimene jätab ellu ja saab järglasi nendelt loomadelt, kes vastavad tema soovidele. Teiseks — loomade elutingimuste muutmine, mille tagajärjel loom kohastub uute tingimustega, muutudes nii ehituselt kui eluviisilt. Elutingimuste muutumine inimese hooldamisel muutis metsikute loomade omadusi tundmatuseks. Lehm hakkas andma rohkem piima, lammas rohkem villa, siga rohkem rasva, kana rohkem mune, mesilane rohkem mett.

Tutvume mõne meie koduloomaga.

KASS.

Kodukassi põlvnemine. Meie kodukass põlvneb metsikust nuubia kassist. Metsiku looma omadused on säilinud kodukassil suuremal määral kui ühelgi teisel imetajal koduloomal. Kass toidab iseennast, pidades jahti hiirtele. Kass on tugevasti seotud selle kohaga, kus ta saaki püüab. Kass kiindub tugevasti oma kodukohasse, pöördudes sinna tagasi ka siis, kui tema peremees on asunud elama uude kohta.

Kassi kehaehitus ja kohastumine elusa saagi püüdmiseks. Kassi ümmargune pea on lühikese kaelaga ühendatud painduva kerega. Kere painduvust võib tähele panna, jälgides kassi ronimas, hüppamas või saaki püüdmast. Meie tunneme, kui painduv on kass, kui teda tõstame ja silitame. Saba on kassil pikk, jalad võrdlemisi kõrged. Kass on kaetud tiheda karvkattega. Kassil on pehme villkarv, millest ulatub välja läikiv okaskarv. Kohevate karvadega saba on kassil hüppamisel tüüriks. Oma karvkatte hoiab kass puhta, seda kareda keelega lakkudes.

Kui kass varitseb saaki, hiilib ta väga vaikselt saagile lähemale. Vaikset lähenemist saagile võimaldab kassi jalgade ehitus. Kass on varvulkõndija. Varvaste all on tal pehmed padjakesed —

päkad. Künised on kõndides tagasi tõmmatud naha voltidesse pakkade peale. Kiirete liigutustega söötab kass saagi kallale. Väljasirutatud teravad künised surub ta saagisse.

Teravate, suurte silmahammaste ehk kihvadega surmab kass saagi. Toidu pureseks kasutab ta purihambaid. Purihammastel on teravad kõbrud. Tugevamaid purihambaid ala- ja ülalõuas nimetatakse kiskhammasteks. Ülemise kiskhamba terav serv libiseb mööda alumise hamba välispinda nagu kääritera. Nendega

Joon. 51. Metsik kass.

võib kass isegi luid purustada. Lõualuude eesosas on lõikehambad. Nendega on võimalik saaklooma luudelt lihatükikesi närida.

Kassi meeleeelundid. Kassil on väga hea kuulmismeel. Ta kuuleb väiksematki krõbinat isegi une pealt. Kassi kõrvad on varustatud kikkis ja liikuvate kõrvalestadega. Need aitavad kassil helisid kinni püüda.

Silmad on kassil kohastunud nägemiseks ka videvikus. Kass püüab saaki öösel. Kui saabub öine videvik, läheb kass saaki varitsemale. Tema pilujas silmaava muutub ümaraks ja seega suuremaks. Selline silm püüab videviku vähese valguse kinni ning kass näebki oma saaki.

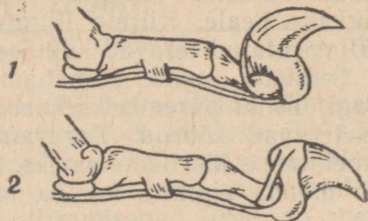
Haistmiselund pole kassil eriti hästi arenenud. Liha lõhn ei ärrita kassi. Niipea aga, kui kass kuuleb paberikrõbinat, millest liha välja võetakse, või kui ta näeb liha, on ta kohe jaol.

Joon. 52.

A — kassi eeskäpp; B — kassi tagakäpp altvaates:

1, 2, 3, 4, 5 — küünised nende all olevate varbapäkkadega.

Joon. 53. Kassi küünis sissetõmmatuna (1) ja väljasirutatuna (2).

Joon. 54. Kassi silm videvikus ja valguse käes.

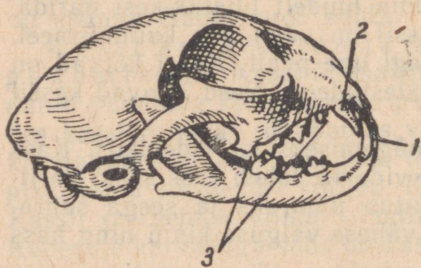
Kassil on vurrukarvad ja samasugused jäigad karvad kulumudel ja käpa alumisel poolel. Need on kassi kompimiseliinid, mis on eriti kasulikud pimedas liikumisel.

Maitsemiselundiks on kassil keel. Kass valib toitu ja eraldab söödava mitesöödavast.

Kassi paljunemine. Kass sünnitab 4—6 poega. Pojad on sündides abitud, pimedad. Kass imetab oma poegi piimaga. Ta on imetaja loom. Oma poegi hoiab kass hoolega ja puhastab neid lakkudes. Hädahoju korral tassib kass oma poegi ühest kohast teise. Kui pojad on suuremaks kasvanud, mängib ema nendega sageli. Ta õpetab neid ka hiiri püüdma.

Kassi tähtsus. Et kass on hiirte ja rottide hävitaja, siis selles seisnebki tema tähtsus.

Suure austusega suhtusid kassidesse egiptlased. Nad pidasid kassist niivõrd lugu, et balsameerisid tema korjuse ja matsid koos valitsejate ja preestritega hauakambritesse. Kass oli egiptlaste püha loom, sest ta kaitses nende kogutud vilja hiirte ja rottide eest.

Joon. 55. Kassi kolju ja hambad.

1 — lõikehambad; 2 — silmahambad;

3 — purihambad.

Tänapäeval on hiirte vastu võitlemiseks mitmesuguseid vahendeid, kuid paljudel juhtudel on kass parim võitlusvahend nende vastu.

Kassi kahjulikkus. Kass võib olla marutaudi levitaja. Marutaudis kassi hammustamisel jääb inimene marutaudi. Varem surid inimesed sellesse taudi. Prantsuse teadlane Pasteur leiutas vastumürgi marutaudi vastu. Vastumürgi süstimisel päästetakse inimene. Kassid levitavad ka soolteusse, mis kurnavad inimesi. Pärast kassi silitamist või kassiga mängimist tuleb käed hoolega puhtaks pesta.

Kassid on maiad lindudele, kes on inimesele väga kasulikud. Halba harjumust linde murda on väga raske kassil välja harjutada.

KOSIMUSI JA OLESANDEID.

1. Jälgi kassi silmaava videvikus ja heleda valguse käes. Millise kujuga on silmaava videvikus?
2. Tõsta kass, teda kõhu alt hoides, üles ja lase siis kukkuda jalgadele. Millest on tingitud kassi pehme kukkumine?
3. Millal liigutab kass oma karvu ja millisel kehaosal on seda eriti hästi näha?
4. Iseloomusta kassi hambaid.
5. Missuguseid hambaid kasutab kass saagi surmamiseks ja toidu purustamiseks?

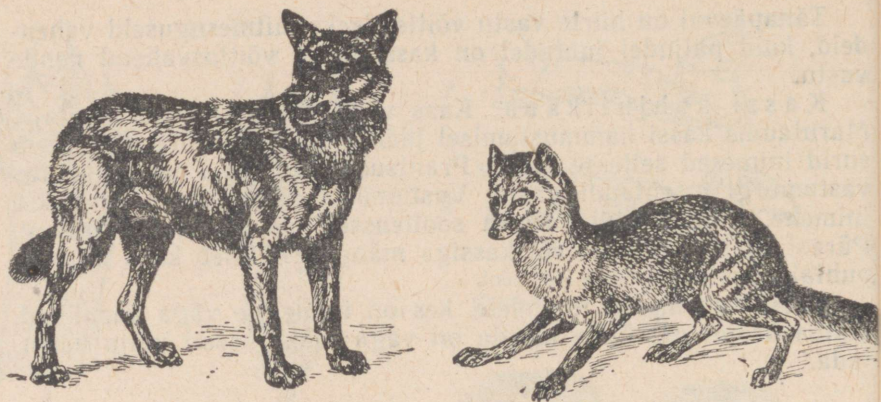
KOER.

Koer on inimese poolt kõige varemini kodustatud loom. See toimus umbes 12 tuhat aastat tagasi. Koerte metsikuteks esivanemateks peetakse hunt ja šaakalit. Saakal elab Kaukaasias, Kesk-Aasias, Põhja-Aafrikas. Saakal hävitab kasulikke loomi. Ta ulub öösiti pidevalt.

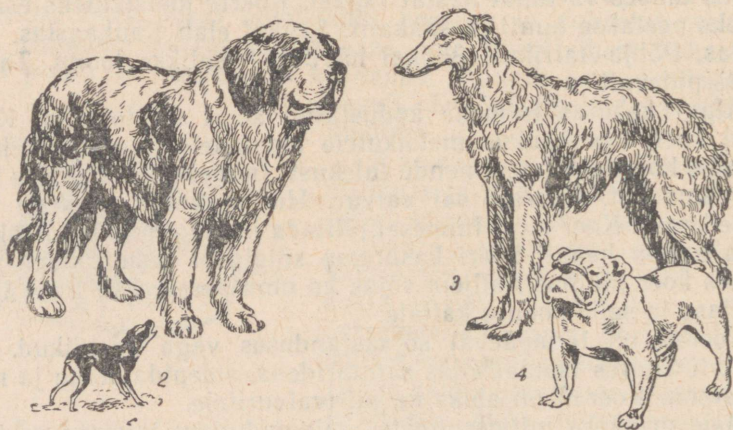
Algul kasutas inimene kodustatud koeri ka toiduks. Kodustatud koer, kes haukus metsikutele loomadele ja võõrastele inimestele, hoiatas inimest nende tulekust. Inimene kasutas ära koera seda omadust. Koerast sai valvur. Hiljem võttis inimene koera jahile kaasa. Koer aitas inimesel jälitada ja kinni püüda metsloomi. Väga ammu hakati koeri kasutama sõjalistel eesmärkidel. Algul kaitses koer kindlusi, hiljem sõjas ka oma peremeest. Koer tungis vaenlase ja selle hobuse kallale.

Koerad on tänapäeval sõjaasjanduses väga kasulikud. Neid kasutati Suures Isamaasõjas sanitaridena, sidepidajatena ja miini-otsijatena. Koerad on abiks ka piirivalvuritele.

Meie maakera mitmesugustes rajoonides on inimene aretanud mitmesuguste ülesannete täitmiseks koerte tõuge, millede arv ulatub üle kolmesaja.

Joon. 56. Koera põlvnemine. Hunt, šaakal ja hundikoer.

Joon. 57.
1 — bernhardiin; 2 — kääbus-toiterjer; 3 — hurdakoer; 4 — inglise buldog.

Joon. 58. Jahikoer.

Joon. 59. Teenistuskoer.

Joon. 60. Dekora-
tiivkoer (Pekingi
paleekoer).

Väliselt on need tõud väga erinevad. Nii näiteks on vähe sarnasust suure bernhardiini ja kääbus-toiterjeri vahel, pikakoonulise ja sihvaka hurda ning lühikoonulise ja jässaka inglise buldogi vahel (joon. 57).

Koeri jaotatakse olenevalt nende kasutamisest kolme põhirühma: jahi-, teenistus- ja dekoratiivkoerad.

Teenistuskoad moodustavad eriti suure koerte rühma. Nad on suured, tugevad ja vastupidavad. Nad on kergesti dresseeritavad. See omadus näitab meile koerte arengu kõrget taset võrreldes teiste koduloomadega.

Mitmesugused koeratõud teenivad tänapäeval teadust. Suur

vene teadlane I. P. Pavlov uuris koerte abil aju ja närvide talitlusi.

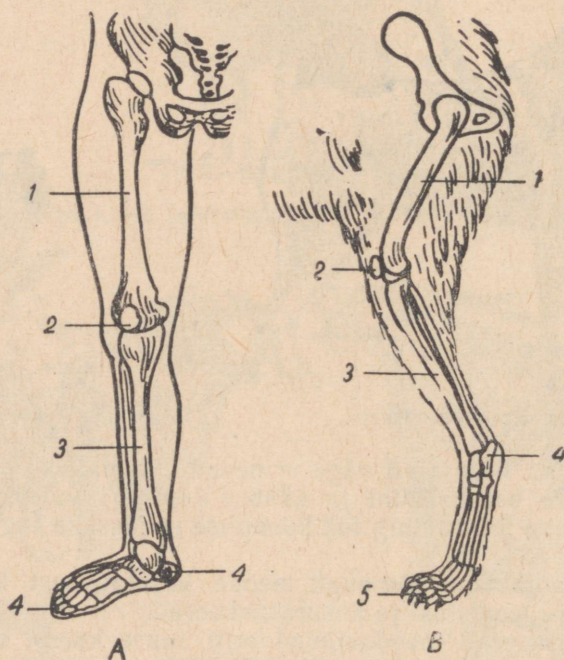
Koeri saatsid nõukogude teadlased kosmosesse selleks, et kindlaks teha, kuidas ilmaruumis viibimine mõjub elusale, kõrgesti arenenud organismile.

Põhjarajoonides kasutatakse koeri veoloomadena kelgurakendis.

Koera kehaehitus ja selle kohastumine mitmesuguste ülesannete täitmisele. Koera kehaehituse üldine laad on tõiust. Tõust olenevalt on koera karvkate kas lühike või pikk ja väga erineva värvusega.

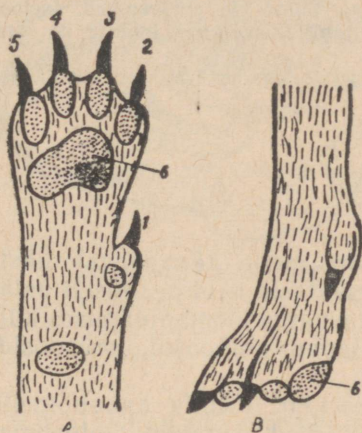
Koer on imetaja loom. Oma poegi imetab ta kuni 40 päeva. Selleks ajaks on koerapoegade suhu kasvanud hambad ja neid võib söötma hakata liha, leiva ja juurviljaga. Tingimata tuleb anda kasvavale koerale konte, et ta luustik muutuks tugevaks.

Koer on kiire ja väsimatu jooksja. See omadus on koera tugevatest kopsudest, mis jooksu ajal varustavad teda hingamiseks vajaliku õhuga, ning kõrgetest ja lihaserikastest jalgadest, mis

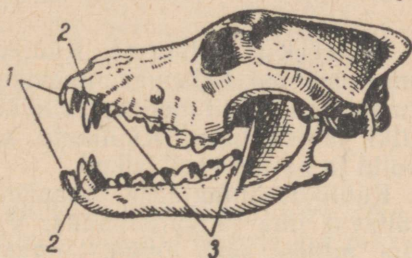

Joon. 61. A — inimese jalg;
B — koera jalg;
1 — reieluu; 2 — kederluu; 3 — sääreluud; 4 — kannaluu; 5 — varbaluud.

toetuvad maapinnale vaid varvastega. Koer on samuti nagu kass varvulkõndija. Koera küünised pole sissetõmmatavad, mistõttu tema käimisel on kuulda krõbinat. Päkad varvaste all on koeral tugevasti arenenud.

Joon. 62. Koera käpp altvaates (A) ja külgsvaates (B): 1, 2, 3, 4, 5 — küünised, mille alusel varbapäkad; 6 — tallapäkk.

Joon. 63. Koera kolju: 1 — lõikehambad; 2 — silmahambad; 3 — purihambad.

Koera meeleeelundid. Koera meeltest on eriti hästi arenenud haistmine. Koera ninakoobas on mahukas, selle haistmispind on väga suur. Koer eraldab oma ninaga väga peenelt erinevaid lõhnu. Kui anda koerale haista mõni ese ja peita see teiste esemete vahele, leiab ta kergesti haista antud eseme üles.

Kuulmine on koeral samuti terav. Kõrvalestad on tal liikuvad ja võimaldavad helisid kinni püüda.

Nägemine on koeral keskpärane. Koera näol leidub kompimis-karvu.

Koera ja kassi sarnasus. Kõige enam sarnasust on koeral kassiga hammaste ehituses. Kihvad on üldiselt suuremad, kiskhambad tugevamajoolised kui kassil. Koer võib oma kihvadega surmata suuremaid loomi ja kiskhammastega purustada nende luid. Hammastes väljendub eriti ilmekalt koera ja kassi kui kiskjate loomade tunnus. Koer ja kass kuuluvadki kiskjaliste seltsi.

Sanitaarsed nõuded. Hammustamisel võib koer nagu kasski marutaudi edasi anda. Koertel esineb soolteusse, mille satumine inimese kehasse on ohtlik. Koera ei tohi lasta end lakkuda. Puudutanud koera, tuleb käed puhtaks pesta.

1. Millised ees- ja tagajäseme osad koeral ja kassil puudutavad maad seistes ja kõndides? Võrdle inimese jala puutepinda koera ja kassi omaga. Kes on tallul-, kes varvulkõndijad?
2. Vaatle koera koljut. Leia sellel lõike-, silma- ja purihambad. Iseloomusta neid. Milleks koer neid tarvitab? Missugusel loomal on veel seda liiki hambaid?
3. Mille poolest erinevad koera küünised kassi omadest? Mis on ühist koera ja kassi käpa ehituses?

KÜÜLIK.

Küüliku tähtsus. Küülikud on meile tänapäeval hästi tuntud loomad. Lähemas minevikus kasvatasid neid peamiselt asja-armastajad. Nüüd moodustab küülikukasvatus loomapidamises küllaltki tähtsa haru. Küülikuid kasvatavad kolhoosid, sovhoosid, koolid ja paljud üksikisikud.

Küülikut hinnatakse tänapäeval kõrgelt. Küülik annab meile maitsvat liha ja karusnahka. Villaküülikud annavad siidpehmet villa, millest saab lõnga, lõngast valmistatakse silmkoe-esemeid. Viimased on pehmed ja soojad. Villast valmistatakse veel siidvildist kübaraid.

Küülikut kasutatakse katseloomana teaduslikes uurimisasutustes. Loodusteaduslikes uurimisasutustes uuritakse küüliku elutegevuse iseärasusi ja mitmesuguste välistegurite (toit, temperatuur, valgus jne.) mõju nende loomade kasvule ja arengule. Arstiteaduslikud uurimisasutused uurivad küülikute abil mitmesuguste ravimite toimet. Küülikute kasutamise rohkuse kohta teaduslikes asutustes annab ettekujutuse küülikute arv, mida tarvitab Moskva Meditsiiniliste Teaduste Uurimise Instituut. See arv ületab kakskümmend tuhat küülikut aastas.

Küüliku kehaehituse ja eluviisi iseärasused. Kõige iseloomulikum küülikutele on nende hammaste ehitus. Küülikutel on igas lõuapooles üks lõikehammas (kokku neli). Need on tugevad, juurteta, kasvavad ja kuluvad pidevalt. Nendega närib ta juuri ja juurikaid ning vabastab seemneid kestadest. Looduses viibides hammustab ta nende hammastega kasvavailt taimedelt maapealseid osi.

Lõikehambad ei muutu nüriks, vaid püsivad teravad seetõttu, et hambaluu on väljastpoolt kaetud tugeva emailikihiga, seestpoolt aga mitte. Toitudes kulub hambaluu märksa rohkem kui email. Seetõttu tekibki terav hambaserv, mille närimistugevus on suur. Silmahambad küülikul puuduvad. Purihambad on lameda mälumispinnaga, millel on emailsilmused. Viimased aitavad mälumisel toitu peenestada ning takistavad hamba kulumist. Sellise hambaehitusega loom, nagu on küülik, kuulub näriliste seltsi.

Joon. 64. Küüliku kolju.

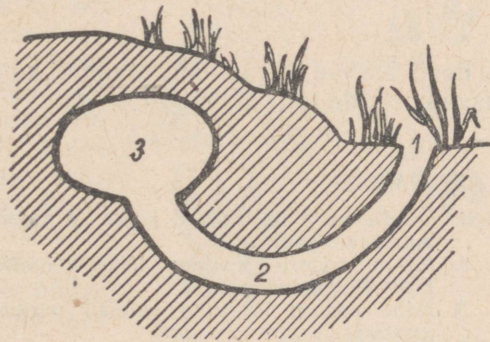
Joon. 65.
Lõikehammas:
1 — hambaluu;
2 — hambavaap.

Küüliku paljunemine. Küülik on kiiresti paljunev loom. Emaküülik annab aastas 4—5 pesakonda poegi. Poegade arv pesakonnas võib olla 14, pesakonna sagedam suurus on 6—8 poega. Emaküülik hoolitseb väga oma paljaste ja pimedate poegade eest, kes nägijaiks saavad 10—12 päeva vanuselt. Poegadele valmistab ema karvadega vooderdatud sooja pesa ja katab oma poegi pesas samuti karvadega. Poegi imetab emaküülik piimaga 16—18 päeva, seejärel väljuvad pojad pesast ning hakkavad järk-järgult sööma täiskasvanud küüliku toitu. Küülikupojad kasvavad ruttu ja on viie kuu vanuselt peaaegu täiskasvanud küülikute suurused.

Küüliku metsikud esivanemad ja tõud. Uluk-küülik (nii nimetatakse metsikuid küülikuid) on levinud Lääne-Euroopas peaaegu kõikjal. Ka Nõukogude Liidus esineb neid.

Uluk-küülikud elavad suuremate rühmadena koos. Toitu otsivad nad rohumaadelt ja võsast, liitudes seal hüpates. Hüppamiseks on kohastunudki küülikute jalad. Eesjalad on lühikesed, tagajalad pikad ja lihasterikkad. Tagajalgadega viskab küülik oma keha ettepoole, eesjalad on hüppamisel kehale toeks.

Pelgupaika otsib küülik urgudes. Urud kraabib küü-

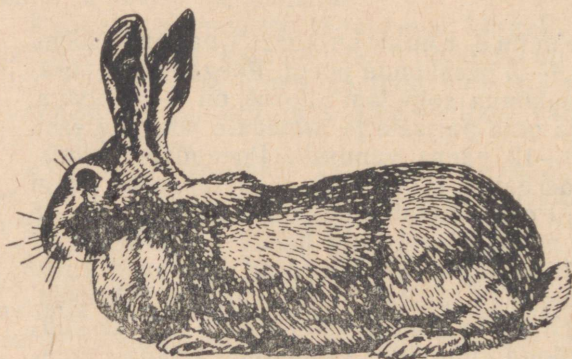
Joon. 66. Uluk-küüliku pesa:
1 — ava; 2 — käik; 3 — pesa.

lik oma käppadega, millel on tugevad ja teravad küünised. Urus asub ka küüliku pesa, mida emaküülik oma karvadega hoolega vooderdab.

Uluk-küülikuist on aretatud mitmed koduküüliku tõud. Küülikutõuge jaotatakse peamiselt kahte rühma: 1) karusnaha- ja 2) villaküülikud.

Joon. 67. Angoora küülik.

Joon. 68. Tšintšiljaküülik.

Eesti NSV-d varustavad tõuküülikutega Nõukogude Liidu ven-nasvabariikide tõuaretussovhoosid.

KÜSIMUSI.

1. Võrdle küüliku hambaid koera ja kassi omadega. Missugused hambad puuduvad küülikul?
2. Milles seisneb küüliku lõikehammaste iseärasus, võrreldes koera ja kassi lõikehammastega?
3. Mille poolest erinevad küüliku purihambad koera ja kassi puriham-mastest?
4. Millised hambad on kohastunud taimtoidu, millised lihatoidu peenenda-miseks?
5. Mis iseloomustab karusnaha-, mis villaküülikute tõuge?

Meil tuntakse kodusiga ja metssiga. Metssiga on kodusea met-
sik esivanem.

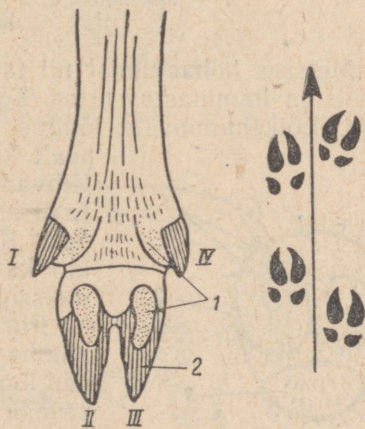
Joon. 69. Metssiga poogadega.

Metssiga võib leida Eesti NSV kõigis osades. Nende arvu
hinnatakse tänapäeval 300—400 isendile. Eesti on metssea põhja-
poolne levimispiir.

Metssea elupaikadeks on niis-
ked sega- ja lehtmetsad. Veekogu-
de lähedastes metsades, soode ja
rabade läheduses võib leida mets-
sea tuhnimise ja vähkremise jälgi.

Metsseal on terav koon, mis
koos pea ja kerega meenutab kül-
gedelt kokkusurutud kiilu. Kere
toetub võrdlemisi madalatele jal-
gadele. Need keha omadused või-
maldavad metsseal liikuda kõige
tihedamates padrikutes. Paks nahk
on kaitseks vigastuste eest tihni-
kutes liikumisel. Tihe karvkate
(harjased) takistab sääskede, par-
mude ja teiste putukate ligipääsu
nahale. Hallikaspruun värvus teeb
metssea vähe märgatavaks.

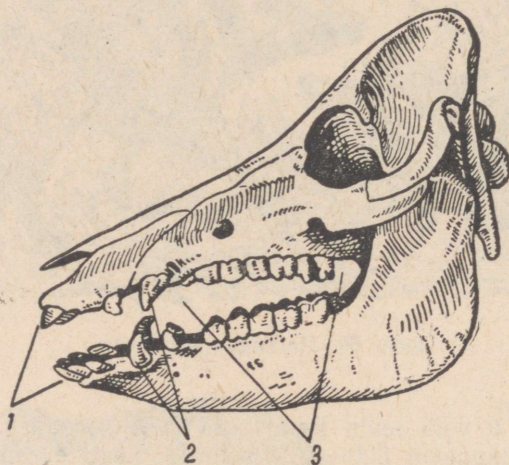
Metssea jalad on kohanenud lii-
kumiseks pehmel soisel pinnal.

Joon. 70. Sea jalg altvaates:
1 — pääkad; 2 — sõrad; I,
II, III, IV — varbad; ja sea
jäljed.

Jalal on neli varvast. Kaks varvast (II ja III) on tugevamad, kaks (I ja IV) — nõrgemad. Varbaid ümbritsevad sarvainest sõrad. Kõval pinnasel toetub metssiga kahele tugevale varbale, pehmel soisel pinnasel lähevad sõrad harki ja maha ulatuvad ka külgmised väiksemad varbad ning sõrgade alusel olevad päkad. Nii tekib lai kandepind, mille tagajärjel jalad ei vaju pehmesse maasse.

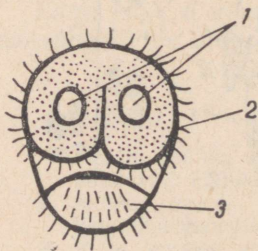
Metssiga toitub rohust, tammetõrudest, juurikatest, putukatest ja nende vastsetest, hiirtest, tigudest; talvekuudel kuuseokstest, lehtedest, põllule jäänud kartulitest, rohulibledest jm.

Joon. 71. Sea kolju:

1 — löikehambad; 2 — silماهambad; 3 — purihambad.

Metssea kohastumist nii taimsele kui ka loomsele toidule näitab tema hammaste ehitus. Toitu haarab metssiga löikehammas-tega. Löikehammade längus asetus võimaldab mullast ja maa pealt kõige väiksemaid palu kätte saada. Kihvad on teravad ja ulatuvad üle moka. Eriti suured kihvad on kultidel (isaloomadel). Kihvu kasutab metssiga nii kaitseks kui ka pealetungiks. Kihvadega purustab metssiga pinnast ja puujuuri.

Joon. 72. Sea kärss:

1 — ninasõõrmed;
2 — kompimiskarvad;
3 — alumine moka.

Purihambad on kahesugused. Eespurihambad oma löikavate kroonidega tükeldavad loomset toitu, tagapurihambad lamedate kõbruliste kroonidega jahvatavad peeneks taimse toidu. Siga on segatoiduline loom.

Toitu leiab metssiga hästi arenenud haistmise ja kompimisvõimelise kärsa tõttu kergesti.

Nägemine on metsseal keskmine, silmad asuvad sügaval silma-koobastes.

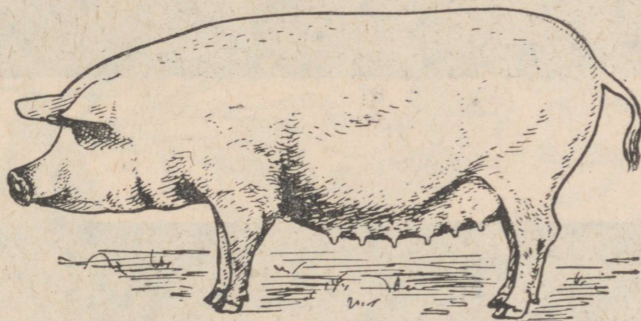
Metssiga (emis) sünnitab 4—6 põrsast ja imetab neid rasvarikka piimaga. Põrsad on võõdilised, tekitavad liikudes virvenduse, mistõttu on vähe märgatavad.

Kodusiga. Kodustades metssiga kasutas inimene tema vähest nõudlikkust söötade suhtes, varavalmivust (aastaselt on mets-siga täiskasvanud), suurt sigivust ja võimet koguda naha alla rasva. Neid omadusi on inimene seale soodsate elutingimuste loomisega ja paremate omadustega isendite valiku teostamisega mitmekordistanud.

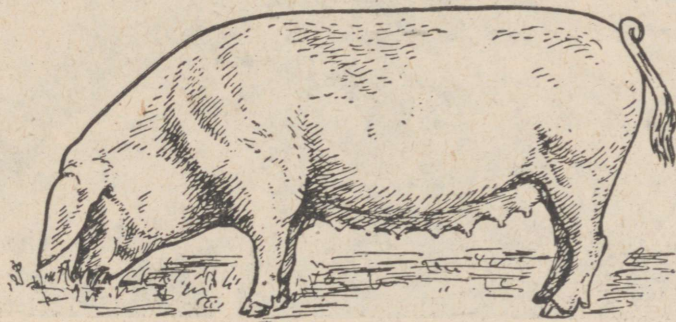
Täiskasvanuks ja suguküpseks saab kodusiga 8-kuuselt. Emis sünnitab korraka 12 ja rohkem põrsast.

Kodusead võivad nii tugevasti rasvuda, et nad pole võimelised isegi enam liikuma.

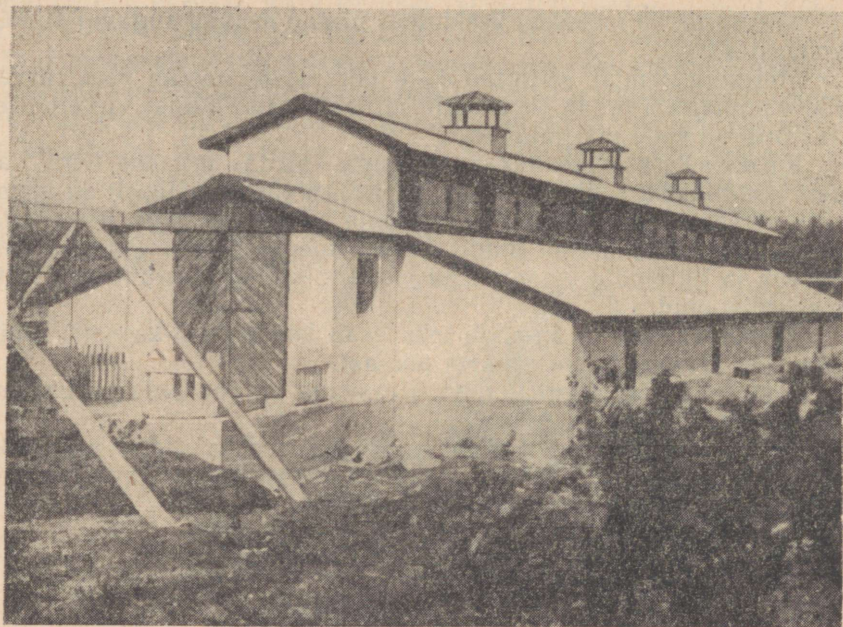
Inimese poolt loodud uued elutingimused ja pidev aretustöö muutsid kodusea omadused, võrreldes metsseaga, väga tugevasti. Tekkisid kodusea mitmesugused tõud.

Joon. 73. Suurt valget tõugu siga.

Joon. 74. Eesti peekoni tõugu siga.

Joon. 75. Sigala.

Joon. 76. Sigala seestvaade.

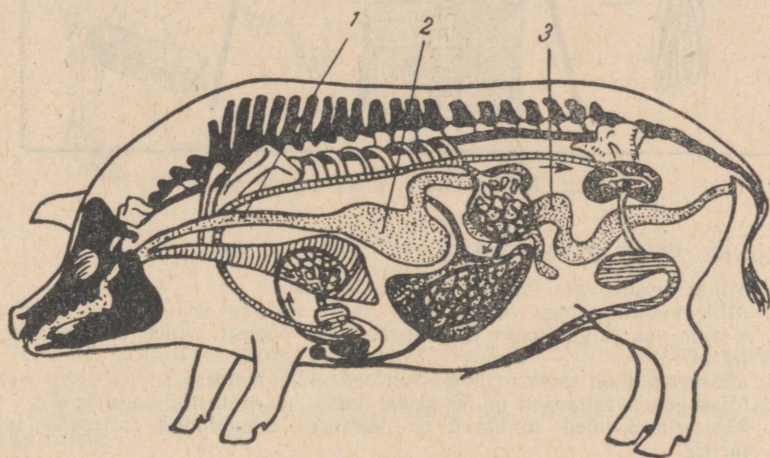
Eesti NSV-s kasvatatavad kodusea tõud. Kodusea tõugudest kasvatatakse meil suurt valget seatõugu ja eesti peekoni seatõugu.

Silmatorikavaks erinevuseks nimetatud tõugude juures on kõrvade ehitus. Eesti peekoni seatõul on kõrvad suured ja vajuvad silmadele.

Eriviisilisel söötmisel ja pidamisel annab eesti peekoni tõug rasvaga läbikasvanud liha — peekonit.

Hooldamine. Mida paremini hooldatakse kodusigu, seda suuremat tulu annavad nad inimesele.

Meie kolhoosides ja sovhoosides on ajakohased valged õhurrikkad ja soojad sigalad.

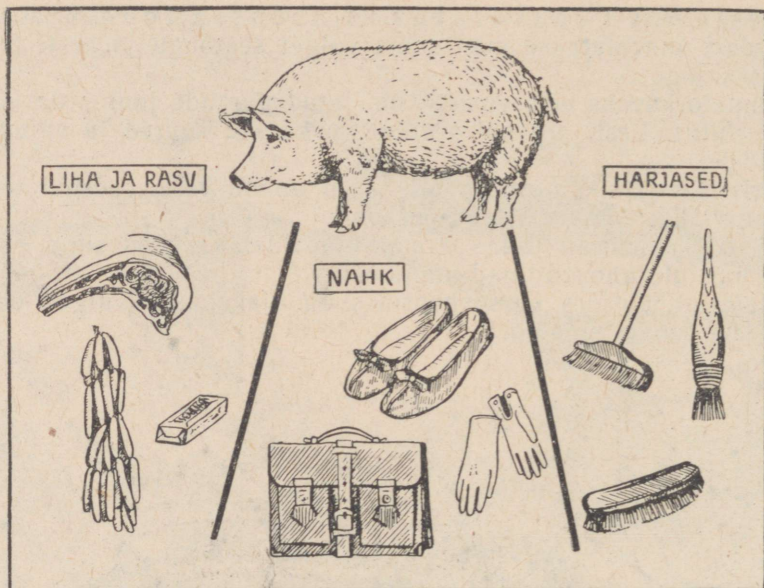

Joon. 77. Sea siseelundid:
1 — söögitoru; 2 — magu; 3 — sool.

Suurt rõhku pannakse sigade söötmisele. Sigu söödetakse kartulite, juurviljade, haljassööda ja jõusöödaga (jahu, kliid), millele lisaks antakse ka mineraalaineid.

Sigade söötmiseks kasutab inimene ka köögijäätmeid ja sööda jääke.

Sööda suured kogused, läbides suu, söögitoru, mao ja soole algusosa, muutuvad aineteks, mis tungivad läbi soolte seinte verre. Veri kannab nad keha kõikidesse osadesse. Nuumamisel koguneb sea naha alla paks rasvakiht (pekk). Sealt saame väärtuslikke saadusi.

Joon. 78. Saadused, mida saame sealt.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Milles seisneb sea tähtsus rahvamajanduses?
2. Mille poolest erineb väliselt suur valge seatõug eesti peekoni seatõust?
3. Võrdle sea jalgu koera jalgadega. Mille poolest erineb sea jalg koera jalast?
4. Missugused on metssea kohastumised elule metsas?
5. Missugused tunnused on koduseal kadunud aretustöö tagajärjel?
6. Missugused uued tunnused on kodusiga omandanud aretustöö tagajärjel?

VEIS.

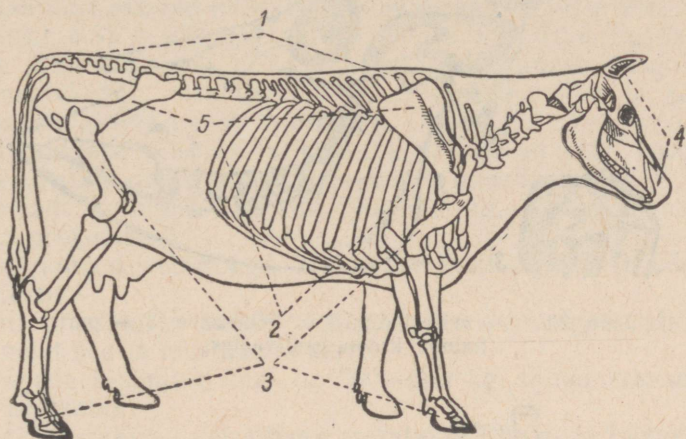
Veiste tähtsus. Keskne koht põllumajanduslike loomade hulgas kuulub veistele (lehmad, pullid).

Veised annavad meile mitmekesiseid ja vajalikke produkte: liha, piima, nahka, sarvi. Piim on asendamatu toiduaine lastele ja noorloomadele. Piim sisaldab vajalikke toitaineid: valku, rasva, suhkrut, vitamiine ja mineraalaineid. Nimetatud toitained on inimeste ja loomade eluks tingimata vajalikud.

Piimast valmistatakse mitmesuguseid piimasaadusi: võid, kohupiima, juustu ja koort.

Veiste kehaehituse ja elutegevuse iseärasusi. Veised on suured loomad. Nende keha toetab tugev luustik (skelett).

Luustiku keskseks osaks on selgroog. Veis on selgroogne loom. Luustiku panevad liikuma tugevad lihased. Lihased annavadki meile väärtuslikku loomaliha. Eriti lihaserikkad on veise jäsemed (ees- ja tagajalad), mis kannavad rasket keha, ja turjalihased, mis hoiavad veise rasket, söömise ajal allapoole kallutatud pead.

Joon. 79. Veise luustik:

1 — selgroog; 2 — roided; 3 — jäsemed; 4 — kolju;
5 — vöötmed.

Veis on sõraline loom. Tema varbaid katavad sõrad, sõrgade all on nõrgalt arenenud päkad. Veise jalg meenutab oma ehituselt sea jalga. Pehmel pinnasel moodustavad ka tema varbad suure toetuspinna.

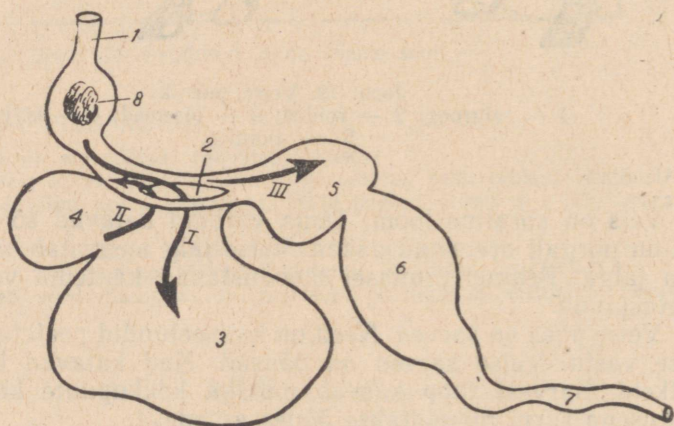
Veise peas on sarved. Need on kaitseelundid pealetungiva vaenlase vastu. Veise sarved on õõnsad. Nad katavad kolju luulisi jätkeid. Sarvest tupp kasvab nahaga kokkupuute kohal. Sellise ehitusega sarvi nimetatakse õõnessarvedeks.

Veis on rohusööja loom. Rohu söömiseks vajab ta tugevaid lõugu, milles on rohusöömiseks kohanenud hambad. Ülalõuas on ainult purihambad. Alalõua eesmisel serval on peiteljad, längus asetusega lõike- ja silmahambad. Külgmiselt on alalõuas hambalaie (lõikehammaste ja purihammaste vahe) ja purihambad. Viimased asuvad vastakuti ülemiste purihammastega.

Maast rohtu süües haarab veis keelega rohutuka, surub selle lõikehammastega vastu ülemist iget ja rapsib siis järsu liigutusega maa küljest lahti. Rohu puremisel liigub alalõug alt üles ja küljelt küljele. Süües rohtu või heina, neelab veis selle vähepuretult ja süljega niisutatult söögitorusse, mille põhjas on pilu. Söödapala suuruse ja raskuse tõttu avaneb pilu ja sööt vajub söögitoru

Joon. 80. 1 — veise kolju; 2 — õõnessarv; 3 — puri-
hamba kroon pealtvaates.

Joon. 81. Veise seedekulgla:
1 — söögitoru; 2 — pilu; 3 — vats; 4 — võrkmik; 5 — kii-
dekas; 6 — libedik; 7 — sool; 8 — toidupala. I, II, III —
toidu liikumise järjekord.

mahukasse soppi, mida nimetatakse vatsaks. Vats on vähepuretud sööda varumiskoht. Vatsas liguneb sööt ja muutub raskesti seeditavast kergesti seeditavaks. Osade kaupa surutakse sööt teise söögitoru sopi (võrkmiku) kaudu suhu tagasi, kus ta lõplikult peenestatakse. Seda nimetatakse mäletsemiseks ja veist seetõttu mäletsejaks loomaks. Loom mäletseb seistes või pikali olles.

Läbimäletsetud poolvedel limane sööt neelatakse söögitorusse. Selline sööt ei ava enam pilu söögitorus, vaid liigub üle pilu kiidekasse, seejärel libedikku, kust satub sooltesse. Sooltest imenduvad seeditud toitained verre. Veri kannab need keha kõikidesse osadesse. Seedimata osad heidetakse päraku kaudu välja.

Suur osa söödast kulub veisel piima moodustamiseks. Veise piimanäärmed asuvad udaras ning avanevad neljal nisal.

Eesti NSV-s kasvatatavad veisetõud. Eestis kasvatatakse peamiselt kaht veisetõugu — eesti punast veisetõugu ja eesti mustakirjut veisetõugu. Üksikutes sovhoosides ja kolhoosides kasvatatakse ka eesti maatõugu.

Eesti punase veisetõu iseloomulik värvus on hele- kuni tume-punane. Pullid on harilikult lehmadest tumedamad.

Lehmade keskmine kaal on 500—600 kg, piima rasvasisaldus 3,7—4,2 protsenti.

Eesti punast veisetõugu aretatakse meil peamiselt Lõuna- ja Kesk-Eestis.

Eesti mustakirju veiste tõutunnuseks on valgete allosadega jalad, must pea ja mustakirju kere.

Lehmade keskmine kaal on 500—600 kg, piima rasvasisaldus 3,5—4 protsenti.

Eesti mustakirjut veisetõugu aretatakse Põhja- ja Lääne-Eestis.

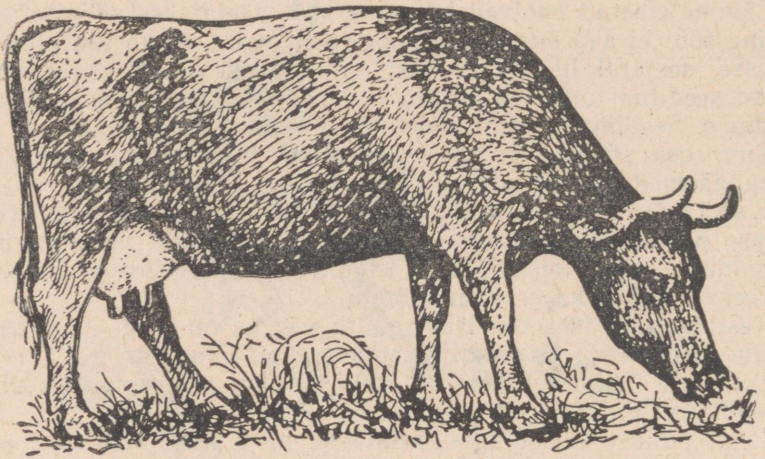
Eesti maatõugu veised on ühtlase valkjaspunase või kollakas-punase värvusega. Enamik veistest on nudid (sarvedeta). Eesti maatõugu veised on väikest kasvu ja vähe arenenud lihastikuga.

Koduveise põlvnemine. Koduveiste esivanemateks peetakse ürgveist. Ürgveised asustasid Euroopat, Aasiat ja Aafrikat. Veel XVII sajandil esines Poola metsades euroopa ürgveis. Hiljem nad hävinesid arvatavasti jahipidamise tulemusena.

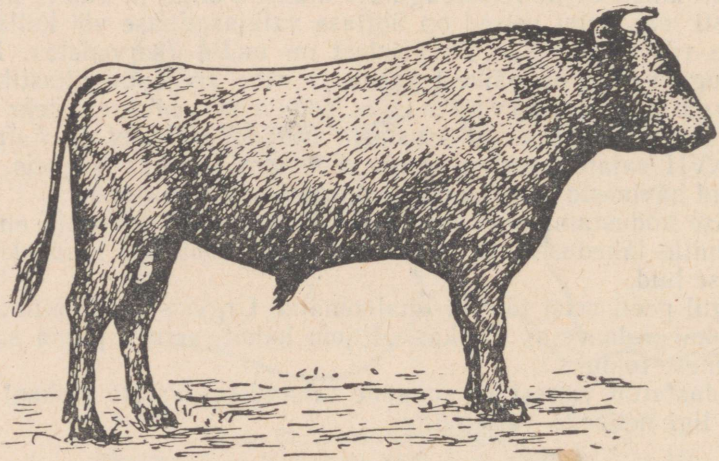
Veise kodustamisest kõnelevad väljakaevatud inimeste eluase-med, mille läheduses on leitud teiste koduloomade luude kõrval ka veise luid.

Algul peeti veist töö- ja lihaloimana. Ürgveis andis piima niipalju, kui seda vajas vasikas. Hiljem hakati veiselt piima saama ka inimese toiduks.

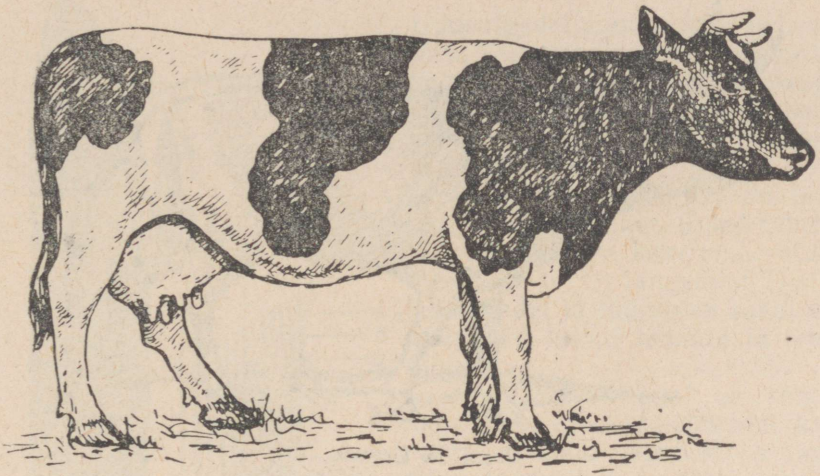
Kodustatud veisest on inimene tuhandete aastate jooksul aretanud ligi nelisada veisetõugu.

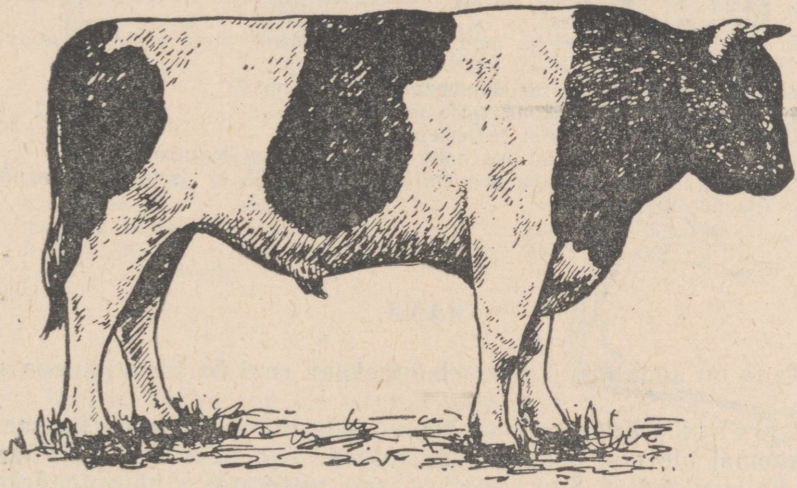
Joon. 82. Eesti punast tõugu lehm.

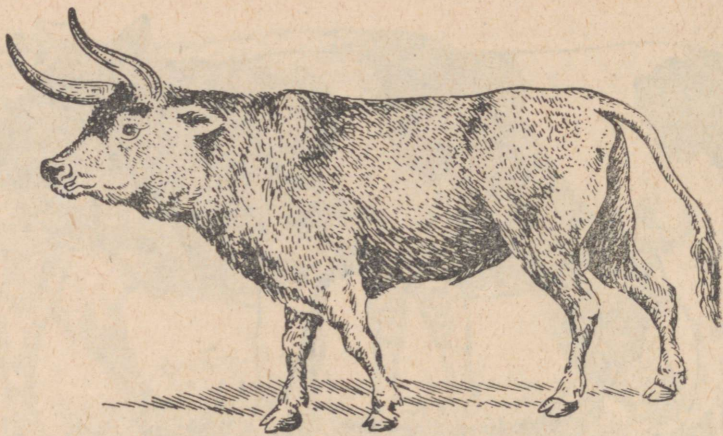
Joon. 83. Eesti punast tõugu pull.

Joon. 84. Eesti mustakirju tõugu lehm.

Joon. 85. Eesti mustakirju tõugu pull.

Joon. 86. Ürgveis.

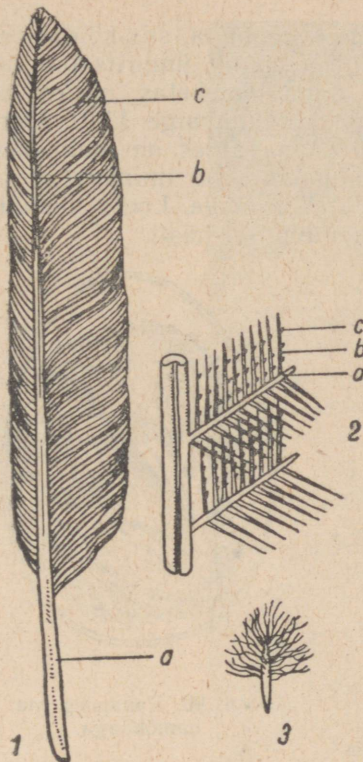
KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Vaatle joonisel veise koljut. Missugused hambad on veise ülalõuas? Missugused alalõuas?
2. Võrdle joon. 71 sea ja joon. 80 veise hambaid. Mille poolest nad erinevad?
3. Missugusele toidule on kohanenud veise hambad?
4. Milline on toidu teekond veise seedeelundites?
5. Miks nimetatakse veist mäletsejaks loomaks?
6. Millest tekib rasvakiht sea naha alla ja piim veise udarasse?
7. Missuguseid veisetõuge kasvatatakse Eesti NSV-s? Iseloomusta nende tõugude tunnuseid.

KANA.

Kana on kodulind. Ta erineb tugevasti seni õpitud koduloomadest.

Sulestik. Kana keha on kaetud sulestikuga. Sulestik koosneb sügavamal olevaist pehmeist udusulgedest ja neid katvaist kõvade kattesulgedest. Suuri sulgi tiibadel nimetatakse hoosulgedeks, sabal aga tüürsulgedeks. Igas kattesules on suletüvik ja sulelaba. Tüvikü oõnsat alaosa nimetatakse suleputteks, umbset ülaosa sulerooks. Noorel sulel on suleputkes vererikas kude, mis kasvavat sulge toidab. See on sulenäsa. Vanadel sulgedel kiduneb sulenäsa. Sulelaba koosneb länguti sulerool asetsevaist suleudemeist, mille küljes on ebemed. Ebemekestel asuvad kida-kesed, mille abil naaberebemeid üksteisega seotakse. Selline seos teeb sulelaba tihedaks ja vetruvaks ning õhku vähe läbilaskvaks.

Joon. 87. Sule ehitus:
1 — kattesulg, a — suleputk,
b — sulerood, c — sulelaba; 2 —
sulelaba suurendatult, a — ude,
b — ebe, c — kida; 3 —
udusulg.

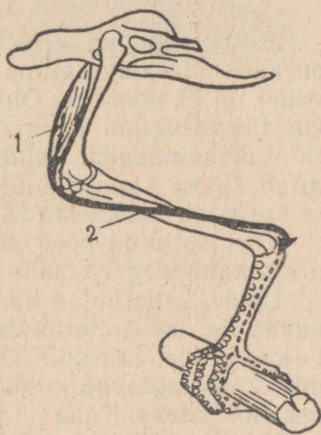
vas asub kõrgemal ja on teistest varvas-
test lühem. Varbad on varustatud tuge-
vate küünistega. Selline jalg on kõnni-
ehk siblijalg. Jalad on ka kohastunud
kana kindlalt õrrel hoidma, ilma et kana
jalalihased seejuures väsiks. Kana
varbad tõmbuvad konksu kõõluste abil,
mis asuvad varvaste all. Varba all ole-
vaid kõõluseid ühendab reielihasega
pikk kõõlus, mis läheb üle põveliigese.
Kui kana istub õrrel, kõverdub põve-
liiges. Kõõlus tõmbub pinguli ja hoiab
varbad konksus. Lihase seejuures ei väsi.

Udusulgedel puuduvad kidad, mis-
tõttu nad moodustavad koheva kihi
kattesulgede all. Suled on kerged
ja koosnevad sarvainest. Selles
võime veenduda sulge põletades
(sarve lõhn!).

Sulgedest kehakattel on linnu
elus mitu ülesannet. Suled takista-
vad linnu kõrge kehatemperatuuri
(veidi üle 40° C) langemist. Hoosu-
led tiibadel ja tüürsuled sabal või-
maldavad linnul lennata ja lendu
juhtida.

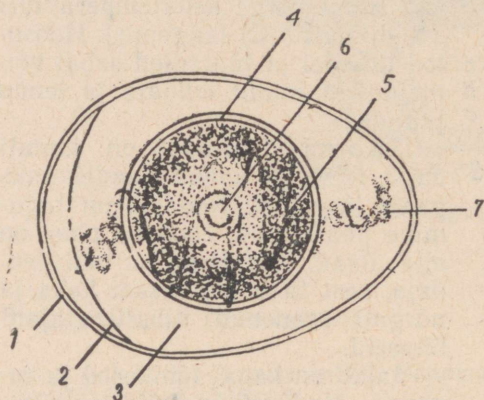
Jäsemed. Kanal on samuti
nagu teistelgi koduloomadel kaks
paari jäsemeid. Nendest on tagu-
mine paar jalad, esimene paar on
aga tiivad. Kodukana on halb len-
daja, sest ta omab rasket keha ja
nõrgalt arenenud tiibuliigutajaid
lihaseid.

Jalad on kanal lühikesed ja tu-
gevad. Nad on kaetud sarvkiilbi-
kestega ning varustatud nelja var-
baga. Kolm varvast on suunatud
ettepoole, üks tahapoole. Tagavar-

Joon. 88. Õrrel istuva
kana jalg:
1 — lihas; 2 — kõõlus.

Paljune mine. Kui avame toore kanamuna, siis köidab meie tähelepanu kõige enne kollane rebu. Rebu on ümbritsetud õrna kilega. Kile all rebu ülalpoolel on näha looteketas, millest arenebki kanapoeg. Rebu ümbritseb paks munavalge kiht. Arenev loode toitub rebust ja munavalgest. Munavalges on munakeeris, mis kinnitub otstega rebu külge ja hoiab rebu munavalge sees selliselt, et looteketas pöörab end alati ülespoole. Loote niisuguse asendi tõttu soojeneb arenev loode haudumisel hästi.

Joon. 89. Muna ehitus:
1 — lubikest; 2 — nahkkest; 3 — munavalge; 4 — rebukile; 5 — rebu; 6 — looteketas; 7 — munakeeris.

Joon. 90. Kanapoeg munamõhnaga.

Munavalget ümbritsevad nahkkest ja lubikest (koor), millele on kaitseülesanne. Muna jämedamas otsas nahkkesta ja lubikesta vahel on õhukamber. Õhku läheb arenevale lootele niisama tarvis kui täiskasvanud loomalegi. Õhk uuendub läbi poorse lubikesta.

Kahekümnendal haudumispäeval kooruvad pojad. Koorumisele aitab kaasa kanapoja ülanokal olev terav munamõhn, mille abil ta purustab nahkkesta ja lubikesta.

Vastkoorunud poeg on märg. Kana all kuivab ta kiiresti. Peagi on kanapoeg võimeline liikuma ja toituma.

Linde, kelle pojad pärast koorumist munast kiiresti pesast lahkuvad ja ise toituma hakkavad, nimetatakse pesahülga jateks. Linde, kes sulituid ja saamatuid poegi enne pesast lahkumist kaua toidavad ja hooldavad (pääsuke, varblane), nimetatakse pesahoidjateks. Kana on pesahülga ja lind.

Kana tähtsus. Kana on inimesele väga kasulik loom. Kanalt saame toiduks väga väärtuslikku liha ja mune ning tarbeks sulgi. Meie kolhoosides ja sovhoosides pannakse suurt rõhku kanapidamisele, kanade söötmisele ja hooldamisele.

Joon. 91. Elektri-
inkubaator.

Tibude suurt arvu tagavad haudejaamad. Nendes haurvad mune elektri-inkubaatorid.

Meil on köetavad, õhurikkad ja valged kanalad.

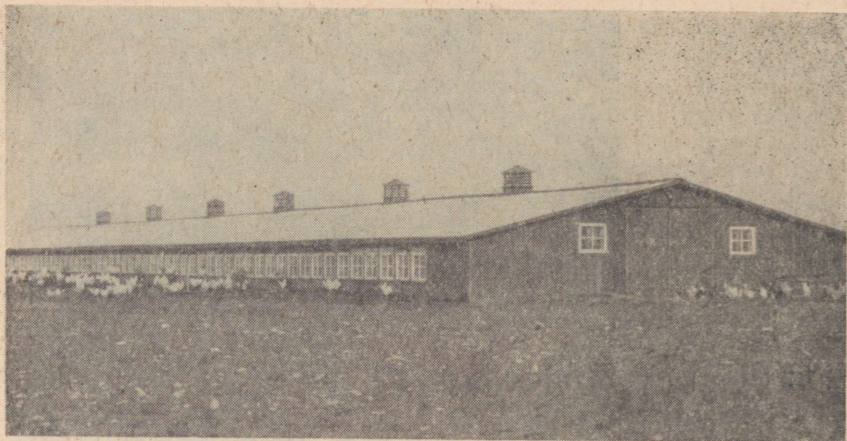
Suurt rõhku pannakse kanade söödale.

Söödaks on terad, nisukliid, loomsed söödad (lihajahu, verejahu, kalajahu), juurviljad, silo, kriit.

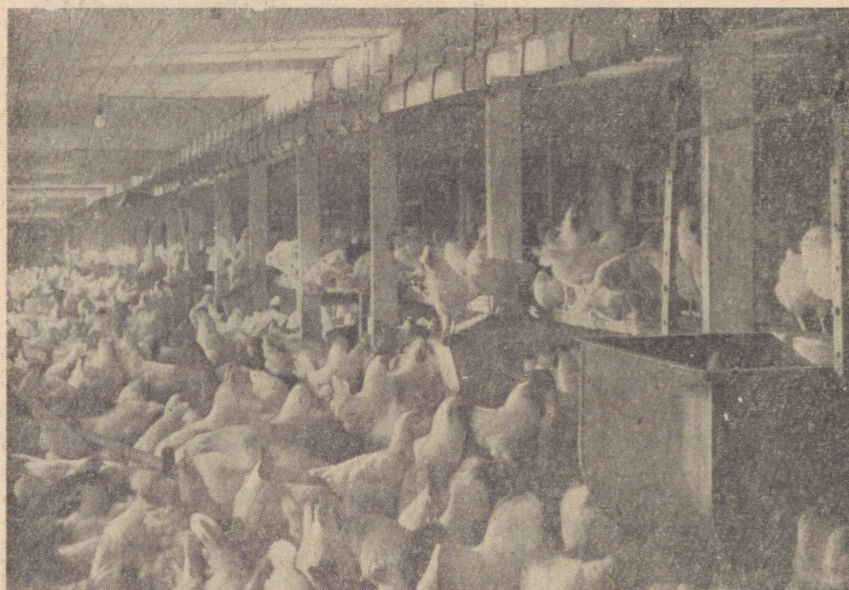
Kui kanade söötmine on mehhaniseeritud, siis tuleb üks kanalalitaja toime mitme tuhande kana hooldamisega.

Linnade lähedale ehitatakse linnuvabrikud, kus toodetakse linnuliha ja mune.

Kanade põlvnemine ja tõud (vt. tabel V). Suur looduseuurija Charles Darwin tuli kestvate uurimiste põhjal otsusele, et kodukana tõud põlvnevad metsikust bankiva kanast. Neid elab veel tänapäeval India ja Sumatra võsastikes. Nad nokivad maast

Joon. 92. Kanala.

Joon. 93. Kanala seestvaade.

toitu ja peidavad end vaenlase eest põõsastesse ning lendavad madalatele okstele. Bankiva kanad on värvuselt mitmekesised. Ülekaalus on punased ja kuldkollased toonid. Pesad ehitavad nad maa peale ja munevad sinna 4 korda aastas 4—13 muna korraga. Metsik kana kaalub ligikaudu 600 g, kukk 1 kg.

Joon. 94. Tallinna Linnuvabrik. Tibude söötmine.

Meil Eesti NSV-s levinumad kanatõud on: leghorn (valge), kaalub 1,7—2 kg, muneb 150—190 muna; njuuhämpšir (pruun) — 2,7—3 kg, muneb 170—200 muna ja vene valge — 2,1—2,8 kg, muneb 200 muna aastas.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Mis katab kana keha?
2. Iseloomusta kana katte- ja udusulge. Mille poolest nad erinevad?
3. Kuidas on võimalik veenduda selles, et suled on sarvainest?
4. Missugust tähtsust omavad suled linnu elus?
5. Miks kana ei kuku magades õrrelt?
6. Mida kana sööb?
7. Missugust tulu saame kanadest?
8. Kuidas kindlustatakse meie maal linnaelanike varustamine linnuliha ja munadega?
9. Missugune on kõige levinum kanatõug Eesti NSV-s?

Tihane lendab mu aknale: kaela alt valge, kõht kollane — nokib, nokitab, vaatab targasti sisse — tihase viis on see, kaela alt valge, kõht kollane.

Juhan Liiv.

Kuldnokad, lõokesed, pääsukesed, kured ja paljud, paljud teised linnud lendavad meie metsadest, niitudelt, põldudelt ja veekogudelt talve tulekuga lõunasse. Need on rändlinnud. Nägusad leevikesed ja siidisabad aga lendavad talveks meile põhjapoolsematelt aladelt. Need linnud on samuti rändlinnud, kuid meie nime-tame neid talikülalisteks. Rändlindude kõrval esineb ka paigalinde. Nad pesitsevad meil ja elavad siin aasta läbi.

Mis sunnib linde rändama? Miks mõned linnud ei rända?

Et linnud rändavad talve tulekuga soojematele aladele, siis võib arvata, et lindude ränded on tingitud külmast. See oletus ei ole aga õige. Linnud külma ei karda, sest neil on soe, kohev sulestik ja kõrge kehatemperatuur (ligi 40°). On see ehk nälg? Jah, põhjuseks ongi nälg. Toituda talvel on palju raskem kui suvel. Näiteks pääsukese toit, lendavad putukad õhus; muutub talve tulekuga kasinaks ja talvel pole pääsukesel midagi õhust leida. Maapinna külmumine ja paks lumikate teeb toidusaamise võimatuks neile lindudele, kes toituvad mullas leiduvatest putukatest vastsetest ja ussidest. Samuti ei võimalda toitumist veelindudel talveks kinnikülmunud veekogud. Meie talvetingimustes on aga kohti, kus linnud enestele toitu leiavad. Nii näiteks jääb puudele ja põõsastele metsas ka talvel seemneid ja vilju, okstele liblikate mune ja nukke, koorepragudesse kangestunud röövikuid. Ka inimasulate lähedal leidub alati toitu. Ei puudu ju viljapuudel ja marjapõõsastel kahjureid, leidub nisu-, rukki- ja odrateri õlekuh-jades, seemneid heintes. Ka sööda- ja toidujäätmed on mõnikord lindudele kättesaadavad.

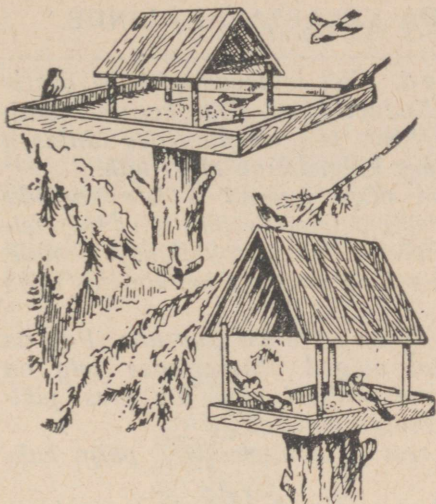
Linnud, kes on kohanenud kasutama talvel kättesaadavat toitu, moodustavadki meie looduse paigalindude pere.

Suur osa paigalinde on metsaelanikud. Mõningaid võime aga läbi aasta leida inimasulate läheduses. Üks selline on kõigile tuntud koduvarblane.

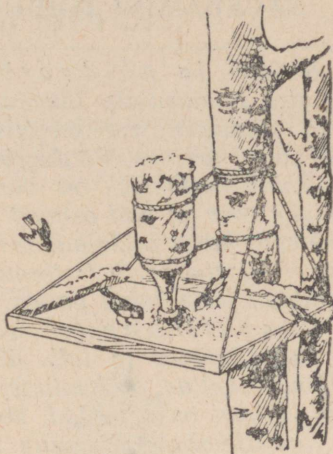
Talvel, kui toitumistingimused metsas muutuvad raskemaks, leiab osa linde tee inimasulatesse.

Kuidas võtame talikülalisi vastu?

Hoolitseme kõigepealt nende söötmise eest. Toidu puudusel linnud hukkuvad. Linde peame hoidma nende kasulikkuse pärast, nad on taimekahjurite hävitajad. Kui poleks linde, tuleks inimesel teha kahjurite hävitamiseks palju tööd, kulutada selleks aega ning vahendeid.

Joon. 95. Lindude toidumajakesed.

Joon. 96. Lindude toidulauake.

Kooli juurde ehitame lindudele toidumajakese. Selles majakeses peab olema toidulaud. Soovitatav on ehitada toidulauale katus peale, et toit ei märguks ega jääks lumesadude puhul lume alla. Ka kodus võime ehitada toidumajakese või lihtsalt toidulauakese, kuhu paneme lindudele pihlakamarju, teri, rasvatükikesi jms. Lindude söötmine päästab talvekuudel napi toidu tõttu looduses paljusid linde surmast.

Lindude söötmine meelitab kokku mitmesuguseid linde ja võimaldab vaatlejail neid jälgida ja tundma õppida. On tähtis, et tunneksime lindude vajadusi, sest ainult siis oskame neid kaitsta ja säilitada.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Põhjenda rändlindude lahkumist meilt sügisel.
2. Nimeta paigalinde, keda tunnud. Kirjelda nende välimust.
3. Missuguseid linde peame kaitsma? Miks seame talveks kodusesse ja kooli juurde lindude toidulaudu?
4. Aseta lindude toidulauale mitmekesist toitu (seemneid, leivaraasukesti, marju, pähkleid). Pekitükk koos kamaraga riputa oksale. Jälgi lindude käitumist. Missugused linnud eelistavad rasva, missugused marju, missugused seemneid?

SAGEDAMINI TOIDLUDA KÜLASTAVAI LINDE.

Kodu- ja põldvarblased. Nad esinevad kõikidel aasta- aegadel inimasulate läheduses. Koduvarblast võib kergesti eraldada põldvarblasest seetõttu, et tema pea on külgedel ühtlaselt hall või pruunikas. Põldvarblase pea külgedel on must laik.

Toiduhankimisel on varblased väga agarad. Teiste kasulike lindude eest on nad osavad toitu ära võtma. Seepärast ei tee meie varblaste jaoks toidulauda. Neid tuleb peletada toidulauast eemale. Kui varblastel tekib harjumus külastada karjana toidulauda, tuleb toidulaud teise kohta panna.

Rasvatihane (vt. tabel VI) on varblase suurune. Pea on tal must, põsed ja laik ülakaenal valged. Rasvatihase selg on kollakasroheline, kõhualune kollane, millest käib üle must piki- vööt. Tiivad on tumedad, kollakasvalge vöödiga.

Rasvatihane on kasulik lind, sest ta hävitab suvel palju kah- jureid.

Sinitihane (vt. tabel VI) on valgete põskede ja laubaga ning helesinise viiruga pealael. Suurem osa keha ülapiolest on hallikas-rohekaskollane. Kaelus ja kurgualune on tal tumevio- letne.

Sinitihane on kasulik lind.

Tutt-tihasel (vt. tabel VI) on kogu lagipea mustavalge- kirju, suled laiade valgete ääristega, põsed valged, ümber kaela on must kaelus, peas tutt.

Metsamajandusele on tutt-tihane väga kasulik lind.

Sabatihane (vt. tabel VI) on pika sabaga. Äärmised tüür- suled on keskmistest palju väiksemad. Pea ja kael on tal valged, selg must, õlasulestik pruunjasroosa.

Sabatihane toitub putukatest ja on väga kasulik lind.

Leevike (punnpaabu) (vt. tabel VI) on musta lagipea, kurgu- aluse, hoo- ja tüürsulgedega lind. Selg on tal sinakashall. Keha alapool on punakas. Tiival on leevikesel suur valge küüdnus. Nokk on must, jalad pruunid. Isalinnu kõhusuled on palju punasemad kui emalinnul. Ta on ilus lind.

Toiduks kasutab leevike taimede seemneid, noori pungi, marju. Poegi toidab ta putukatega. Kasu toob leevike vähe.

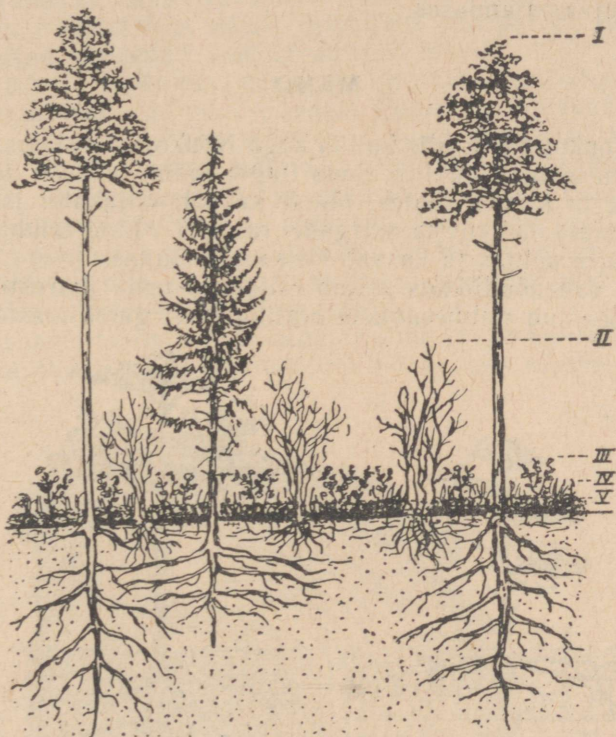
Väike-kirjurähni sulestik on mustavalgekirju. Isase linnu kiird on punane, emasel määratud-valge. Väike-kirjurähn on varblasest suurem, rästast väiksem.

Ta toitub peaaegu eranditult putukatest ja on kasulik lind. Toidulaual maitsevad talle eriti pekk ja lihatükikesed.

Linnukaitsele on hakatud eriti suurt tähelepanu osutama nõu- kogude korra ajal.

Uks viiendik Eesti NSV pindalast on kaetud metsaga. Valdavateks puudeks meie metsades on mänd ja kuusk, millega sageli kaasnevad kask, haab ja lepp, harvemini saar, tamm, vaher jt.

Ühest puuliigist koosnevaid metsi on meil vähe. Need on peamiselt männikud ja kuusikud. Kaasikuid ja tammikuid esineb meil väiksemate saludena.

Joon. 97. Metsa rinded:

I — puurinne; II — põõsarinne; III — poolpõõsarinne (mustikas); IV — rohurinne; V — samblarinne.

Puude kõrval kasvavad metsas ka põõsad, poolpõõsad (kanarbik, pohl) ja rohttaimed. Metsas on sõnajalgu, samblaid, samblikke, seeni jne. Kõik nimetatud taimed moodustavad alusmetsa. Puud kui ka alusmetsa taimed paiknevad metsas rinnetena. Taimede

paiknemise tõttu rinnetena kastavad erineva nõudlikkusega taimed otstarbekohaselt valgust. Ka juurte asetuses paistab silma rindelisus. Nii saavad mitmesugused taimed kätte vee ja toitained mulla erinevatest kihtidest.

Soodsate tingimuste tõttu metsas kasvavad ja arenevad taimed hästi.

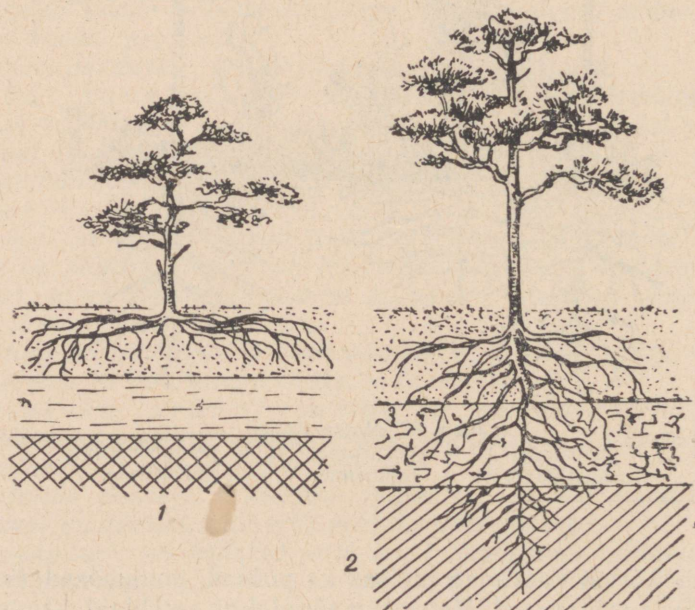
Taimed pole aga ainukesed metsaelanikud. Metsas on rohkesti mitmesuguseid loomi. Loomade mitmekesisuse põhjustavad mitmesugused elutingimused metsas.

Tutvume metsa tähtsamate puuliikide ja mõningate metsaeluga kohastunud loomadega selleks, et mõista metsa tähtsust inimese elus ja rahvamajanduses.

MÄND.

Meil Nõukogude Eestis kui ka kogu Nõukogude Liidus on mänd kõige enam levinud puuliik. Seda tingib männi vähene nõudlikkus mullastiku ja kliima suhtes. Mänd kasvab viljakatel ja liivastel viljatutel muldadel kui ka märgadel rabadel. Mänd talub madalaid temperatuure põhjas ja kasvab ka soojas lõunas.

Männi vähenõudlikkus sõltub esijoones tema juurestikust, mis kiiresti kohastub mitmesuguste elutingimustega. Liivastel mulda-

Joon. 98. Männi juurestiku kohastumine elutingimustega:
1 — juured ulatuvad veekihtini; 2 — veekiht asub sügaval.

del kasvab männi peajuur sügavae, külgsuured aga hargnevad puust kaugemale. Selline juure ehitus võimaldab imeda vett ja toit-aineid üheaegselt pindmisest kui ka sügavamatest kihtidest.

Rabas, kus sügavamad kohad on veerohked ja õhuvaesed, jääb männi peajuur kasvus seisma või pöörab end pindmises kihis maapinnaga rööbiti. Rabas toidavad mäندی külgsuured.

Külmale ja kuivale on mänd vastupidav oma lehtede ehituse tõttu. Männi lehed on okkad, mis kinnituvad okstele kahekaupa. Okkad on väikese aurumispinnaga.

Talvekülmad ei riku männiokkaid. Need jäävad haljasteks ja püsivad okstel 2—3 aastat, seejärel aga langevad maha. Seepärast on männi vanemad oksad ilma okasteta.

Õigusega nimetatakse mäندی igihaljaks okaspuuks, sest eüne kui ühed okkad varisevad, asendavad neid teised.

T ü v i j a v õ r a. Mänd ei moodusta tihedaid varjurikkaid metsi. Noores metsas kasvavad puud tihedalt. Puud, mis jõuavad teistest kasvus ette, varjavad väiksemaid puid, need muutuvad kiduraks ja kuivavad. Täiskasvanud männikus on kõik puud enam-vähem ühekõrgused, ühetugevused ja ühesugustes valguse tingimustes. Võrade kokkukasvamisel saavad alumised oksad vähe valgust. Valguse puudus põhjustab okste kuivamise. Nii tekivad sirged oksteta tüved, mis võivad olla näiteks 30-aastastel mäндidel umbes 35 m kõrgused. Mänd kasvab ligi 350 aastani.

Kuidas saame teada männi vanust? Puu annab ise sellele vastuse. Kui vaatleme mahalõigatud puu kändu, siis näeme, et seda

Joon. 99. Männi tüve ristlõik:

1 — koor; 2 — kambium; 3 — puut aastarõngastega.

katab väljastpool tumedam koor. Koor ümbritseb heledat puitu, millel on rõngad. Need on aastarõngad, mida lugedes saame teada puu vanuse. Uute rõngaste tekkimise koht asub seal, kus puutuvad kokku koor ja puit. Seda kohta nimetatakse kambiumiks.

Asunud männi tüve vaatlema, leiame seal veel vaigu jälgi. Vaik teeb männi tüve mädanemiskindlaks, ei lase männi haavadesse tungida vett ega pisikuid, mistõttu männi haavad paranevadki kiiresti.

Lagedal kasvanud männil on tüvi madal, jässakas. Koor tüve alumises osas, samuti kui metsas kasvanud mändidelgi on kröbeline. Kröbelist koort nimetatakse korbaks. Puu kõrgemas osas on tüvi sile.

Joon. 100. Lagedal (1) ja metsas (2) kasvanud mänd.

Võra on lagedal kasvanud männil tugev, sest siin säilivad alumised oksad, mis on palju pikemad ülemistest. Valguse tõttu jäävad okkad neile püsima.

Õeldu veenab meid, et mänd on valguslembene puu.

Õied ja seemned. Mai lõpus ja juuni algul võib männimetsas puude kohal näha kollast tolmupilve. Vihmaga sajab tolm maapinnale ja kantakse veelohkudesse, kus see kollase kihina katab vett. See kollane tolm tekib männi urvasarnastes isasõisikutel,

mis asuvad antud aasta kasvude alumises osas. Üks osa õietolmust kantakse mäni emasõisikutele. Need on väikesed punased kähikesed, mis asuvad noorte okste ladvas. Alles teisel aastal hakkab käbi kasvama ja seeme arenema. 18 kuud kulub seemne arenguks. Kolmanda aasta kevadeks muutuvad käbid pruuniks. Soomused avanevad ja tiivulised seemned pudenevad välja.

Joon. 101. Mänioks:

- 1 — kolmanda aasta käbi; 2 — teise aasta käbi;
 3 — emasõied; 4 — isasõied; 5 — tiivaga seeme; 6 — tiiva-
 kesest vallandunud seeme ja tiib.

Mäni arenemine ja kasv. Kevadel mulda sattunud seemnetest ilmuvad maapinnale tõusmed juba 15.—20. päeval. Tõusmed sirguvad ja kasvavad.

Esimesel aastal on mäni tõusmed 4—10 cm kõrgused, nendel on piklikud pehmed lehed, mis kinnituvad üksikult. Teisel aastal

tekivad männile männastena asetsevad oksad. Okstele kinnituvad paarikaupa juba männile iseloomulikud okkad.

Kolmandal aastal tekivad uued okste männased ladvas ja teise aasta okstel.

Joon. 102. Männi tõusmed.

Männaste arvu järgi tüvel võib kindlaks teha noore kasvava männi vanust. Mänd on nii vana, kui mitu männast on tüvel, millele tuleb juurde lisada veel üks aasta.

Joon. 103. Männi arenemine esimese kolme aasta jooksul.

Männi tähtsus. Mändi kasutab inimene n.-ö. jääkideta — okastest kuni juurteni. Kinnistes nõudes kuumutades männiokkaid koos veega saadakse männiekstrakti, mida kasutatakse arstiteaduses, samuti ka tärpentini. Okastest tehakse veel «männivilla».

millest valmistatud silmkoesemeid on soovitatav kanda reumahai-
getel. Männikoort kasutasid kalamehed võrkude ujukiteks. Männi-
vaigust saadakse tärpentini ja kampolit. Neid tarvitatakse arsti-
teaduses, lakkvärvide- ja paberitööstuses. Männitüvest saadud puit
annab head ehitusmaterjali. Puidu ümbertöötamisel saadakse
kunstkiudainet riide valmistamiseks. Männimets desinfitseerib
õhku, sest männist eralduvad lenduvad ained tapavad pisikuid.

KUSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Millest oleneb männi kohanemisvõime nii heale kui ka halvale, nii niiskele kui ka kuivale mullale?
2. Miks võib mänd kasvada nii kauges põhjas kui ka lõunas?
3. Miks nimetame mändi igihaljaks okaspuuks?
4. Vaatle sulle antud männitüvest saetud ketast. Näita sellel koort, kam-
biumi ja puitu. Määra männi vanus selle ketta abil.
5. Millega põhjendad, et mänd on valguslembene puu?
6. Mida saame männist?

KUUSK.

Teine tähtsam okaspuu Eesti NSV ja kogu Nõukogude Liidu
metsades on kuusk.

Kuusk vajab kasvamiseks paremat pinda kui mänd, mis tule-
neb kuuse juurestikust. Kuuse juurestik on männi omast mitu
korda väiksem. Juurestik paikneb mulla pindmises kihis. Et kuusk
saaks enesele vajalikke aineid, peab mulla ülemises kihis olema
külluses vett ja toitaineid.

Kuusk on varjutaluv puu. Ta võib pike-
mat aega kasvada teiste puude varjus. Var-
jus kasvab puu aeglaselt, kuid ei sure. Kui
selline puu satub valguse kätte, hakkab ta
kiiresti kasvama.

Kuuse võra on männi võrast tihedam, sest
kuuse tüvele kinnitub palju peeni oksa, millel
asuvad ühekaupa teravad lühikesed okkad.
Okkad püsivad okstel 5—7 aastat.

Kuuse õied meenutavad männi omi. Käbid
on aga männi omadest palju pikemad. Kuuse-
käbid valmivad samal aastal. Juba veebrua-
ris-märtsis võib leida lumel mahakukkunud
käbisid kui ka käbidest pudenenud seem-
neid.

Kevadel mulda sattunud seemnetest ilmu-
vad 2—5 nädala pärast maapinnale tõusmed.
Esimesed 10—15 aastat kasvab kuusk aegla-
selt (12 m). Männile hakkab ta kasvus järele
jõudma 30—60-aastaselt. Kuusk kasvab ligi-
kaudu 300 aastani.

Joon. 104. Kuuseoks:

- 1 — isasõied;
- 2 — emasõied;
- 3 — käbi.

Kuuse tähtsus. Kuuse sirged tüved annavad head ehitusmaterjali (palke, voodrilaudu, katusepilpaid jm.). Ühtlase ehitusega puitu kasutatakse muusikariistade valmistamiseks. Puidust saadakse tselluloosi. Tselluloosist valmistatakse paberit, kunstsiidid ja teisi produkte.

KOSIMUSI.

1. Mille poolest erineb kuusejuur männi omast?
2. Missuguse juurekavaga puud kallutab tuul kergesti küljeli?
3. Mille poolest erinevad kuuseokkad männi omadest?
4. Kuidas põhjendada, et kuusk on varjutaluv puu?
5. Mida saame kuusest?
6. Missuguse okaspuu alla läheksid vihmavarju? Miks?

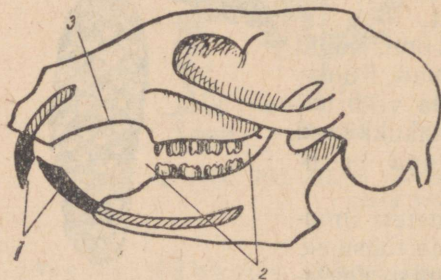
JÄNES JA ORAV.

Kahe hästi tuntud karusnahalooma — jänese ja orava asupaigaks on mets. Kõige rohkem toodetakse Nõukogude Liidus oravanahku. Oravanahal on tihe aluskarv ja läikiv okaskarv. Nahk on pehme ja nägus. Teisel kohal on jänesenahad, millest valmistatakse lastekasukaid.

Eesti metsade osatähtsus nimetatud nahkade tootmises on väike. Paremad nahad tulevad Siberi okasmetsadest, mida nimetatakse taigaks. Taigas on oravaid ja jäneseid palju. Oravaid ja jäneseid kütitakse talvel. Orav ja halljänes on siis halli, valgejänes — valge kasukaga. Karvkate on neil talvel tihe. Suvel on valgejänes hall ja orav punakaspruun. Ka halljänes muutub suveks veidi tumedamaks. Orava ja jänese karvkate on suvel palju hõredam kui talvel. Karvkatte vahetus seoses aastaaegadega on kujunenud loomadel pikas ajaloolises arengukäigus ning on muutunud loomade kaitsevõrvuseks. Valget jänest ja halli oravat ei märka vaenlased talvel hästi.

Jänese ja orava toituvad mõlemad taimsete toidust. Selleks on kohastunud ka nende hammastik.

Üla- ja alalõua eesserval asuvad lõikehambad. Erinevalt oravast on jänesel ülemiste lõikehammaste taga veel üks paar tagavarahambaid. Silmahambad puuduvad. Lõikehambaid eraldab purihammastest hambalaie. Purihambad on lameda mälu-mispinnaga, millel asetsevad emailsilmused.

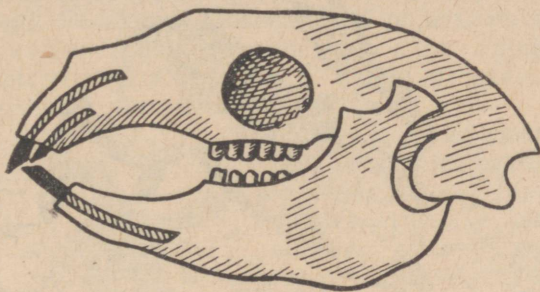

Joon. 105. Orava kolju:

- 1 — lõikehambad; 2 — purihambad;
3 — hambalaie.

Jänese ja orava hambad on ehituselt ja talitluselt küüliku hammaste sarnased. Jänes, orav ja küülik on sugulased.

Vaatamata suurele sarnasusele ja sugulusele on jänesel ja oraval erinevaid jooni nii ehituses kui ka eluviisis. Jänes on kohastunud eluga metsa all, orav aga eluga puudel.

Joon. 106. Jänese kolju.

Valge- ja halljänes. Eestis esineb nii valge- kui ka halljäneseid. Halljänes on meil aga palju rohkem levinud.

Valgejänes on metsaelanik. Halljänese eluasemeks on võsad, põllud ja puisniidud. Halljänest võib aga leida ka metsadest, mis vahelduvad niitude ja põldudega. Halljänes on valgejänesega võrreldes kasvult suurem ja kaalult raskem. Halljänese keskmine kehakaal on 3,5—5,5 kg, valgejänes oma aga 3—4 kg. Hall- ja valgejänes ehituses ja eluavaldustes on palju sarnaseid jooni. Käsitlеме antud õpikus valgejänest, kuna ta on metsaelanik.

Valgejänes on ligi 60 cm pikk, kellel metsas peale jahimeeste on vaenlasteks kõik kiskjad loomad ja röövlinnud. Vaenlaste eest hoiatab valgejänes õigeaegselt hea kuulmine. Teda äratavad unest isegi kõige nõrgemad helid.

Toitudes tõuseb jänes istukile, silmitseb ümbrust ja liigutab suuri kõrvaletti igas suunas, et püüda kinni kahtlasi helisid. Toitub jänese rohust, puukoorest, noortest okstest, pungadest ja lehtedest.

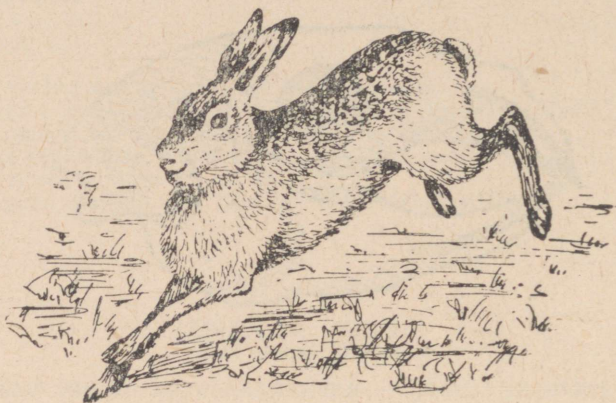
Valgejänes omab kaitsevõime. Suvel on jänes pruunikashall, talvel — valge. Vaenlase

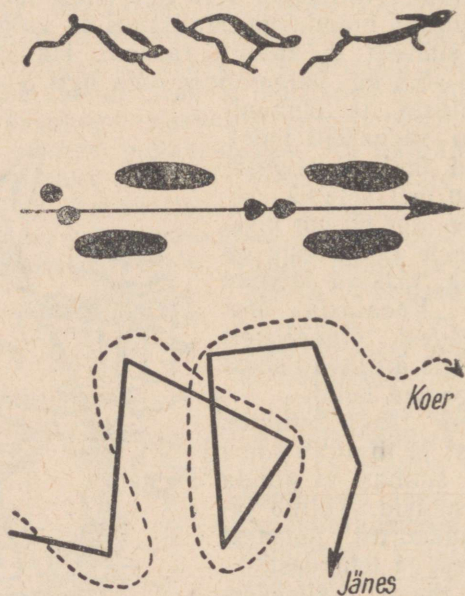
Joon. 107. Valgejänes.

läheduses surub jännes end vastu maad, on liikumatu ja seega nähtamatu.

Jännes päästab end joostes. Joostes talitlevad tagajäsemed nagu vedrud, mis looma kaugele edasi viskavad. Hüppamisel kõverdub ja sirgub selgroog, aidates kaasa jalgade tööle. Kiirel edasiliiku-

Joon. 108. Halljännes.

Joon. 109. Jänese jooks ja jäljed. Jänese ja koera jooksutee.

misel puudutab jänes maapinda vaid tugevate küünistega, aeglasel liikumisel aga jalatallaga. Jänes on tallulkõndija. Jänesel on veel omadus jooksu suunda muuta. Koer, kes jänest jälitab, kaotab sellise kõrvalhüppe puhul jänese jooksutee.

Jänese hävimist meie metsadest, vaatamata tema vaenlaste rohkusele, takistab suur sigivus. Jänes annab aastas 2—3 pesakonda poegi. Pesakond koosneb 2—6 pojast. Pojad, kes kevadel sünnivad, võivad sügisel juba järglasi anda. Sündides on jänesepojad täiesti arenenud. Paar korda emapiima saanud poeg hakkab juba iseseisvalt toitu otsima.

Orav. Orav oma vilka tegevusega ja ronimisoskusega on looduselõprade poolt imetletav loom. Hüppates sirutab orav välja oma painduva keha ja eesjäsemetest pikemad tagajäsemed. Kohev saba töötab hüppamisel tüürina ja langevarjuna. Sihile jõudnud, hoiab orav end küünistega oksast kinni. Küünised on oravale abiks ka tüve mööda üles ja alla ronimisel.

Kuuse- ja männiseemned, pähklid ja tammetõrud, marjad ja seemned,

Joon. 110. Orav.

Joon. 111. Orava poolt näritud käbid.

pungad ja noored oksad moodustavad orava toidu. Orav ei põlga ka linnumune ega -poegi.

Käbid, pähklid ja muu toidu haarab orav eeskäppade vahele, et neist lõikehammastega seemneid ja pähklituumi kätte saada ning kõvadelt paladelt tükikesi lahti murda. Toit peenestatakse purihammastega.

Mahajäetud haraka-, varese- ja röövlindude pesad on orava peiduurkad. Kõrgele puuvõradesse teeb orav raagudest pesa ja polsterdab selle samblaga. Siin sünnitab emaloom suve jooksul kaks korda 3—7 poega. Neid hooldab ja imetab emarav. Ta kannab isegi hädakorral pojad uude pessa.

Rikkaliku toidusaagiga aastatel kogub orav toidutagavara. Pähkleid ja tõrusid matab ta sambla alla, seeni torkab puu oksatele kuivama. Neid varusid kasutavad oravad ebasoodsatel sügisilmadel kui ka talvekuude pehmemate ilmadega, mil oravad uinakust ärkavad.

Meie metsade oravate värvus on suvel punakaspruun. Talvekuudel tekivad pruunidele karvadele lisaks valkjad, mistõttu orav on hallikam ja heledam.

KOSIMUSI JA ULESANDEID.

1. Koosta töövihikusse tabel, milles võrdle jänest ja oravat. Too välja nende välimuse ja elutegevuse sarnased ja erinevad omadused.
2. Miks kuuluvad küülik, orav ja jänes näriliste seltsi?
3. Missugust kahju toovad jänesed viljapuaedades?
4. Jutusta, mida tead jäneste eluviisist?
5. Miks nimetatakse jänese valget värvust talvel kaitsevärvuseks?

SUUR-KIRJURÄHN.

Üks paljudest rähniliste seltsi kuuluvatest lindudest on suur-kirjurähn. Ta asustab meie kodumaa okas- ja segametsi ning on kohastunud eluga mitmesuguste puude tüvedel.

Ronimist soodustavad suur-kirjurähnil kui ka kõikidel teistel rähnilistel nende ronijalad, millede kaks varvast on suunatud ette, kaks taha. Tagumised varbad on toeks mööda tüve üles ronimisel. Mööda tüve alla ta ronida ei saa.

Tuge ronimisel ja puude tüvedel tegutsemisel pakub tugev saba, mis koosneb kahest reast ülestikku asetsevaist sulgedest.

Nokk on tugev, sirge ning terav. Sellega raiub rähn osavalt kooresse ja surnud puusse auke, et leida putukaid ja nende vastseid, mis on talle toiduks. Putukaid ja nende vastseid tõmbab rähn suhu keelega, mille ots on varustatud kidadega. Keelt võib rähn kaugele suust välja sirutada.

Kanad:

1 — bankiva kukk; 2 — bankiva kana; 3 — leghorni kukk; 4 — leghorni kana;
5 — njuuhämpširi kukk; 6 — njuuhämpširi kana.

TABEL VI

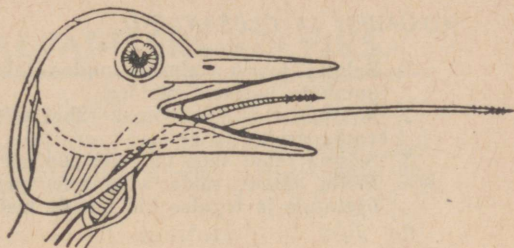

Linnud:

1 — rasvatihane; 2 — sinitihane; 3 — tutt-tihane; 4 — sabatihane; 5 — leevike (ülal ema- all isalind); 6 — suur-kirjurähn.

Joon. 112. Suur-kirjurähn.

Joon. 113. Rähni pea, millelt on eemaldatud nahk.

Männi-, kuuse- ja teiste taimede seemneid kasutab suur-kirjurähn toiduks. Käbid asetab ta okste vahele või puupragudesse ja raiub neid nokaga, kuni saab kätte seemned. Käbide raiumispaiku nimetatakse rähni sepikodadeks.

Pesakoopa uuristab rähn kuivanud puusse. Valgetest munadest kooruvad paljad abitud pojad. Suur-kirjurähn on pesahoidja lind. Poegade toitmise ajal hävitab ta rohkesti metsakahjureid.

METSAKAITSE.

Käsitletud vähesed näited kõnelevad meile metsa ääretu suu-
rest rahvamajanduslikust tähtsusest.

Pärast Suurt Sotsialistlikku Oktoobrirevolutsiooni pöördus Nõukogude valitsus kõikide Nõukogude kodanike poole üleskutsega säilitada metsa ja igati kaitsta rahvale kuuluvaid metsarikkusi. 1923. a. pandi alus metsapäevadele. Tuhanded hektarid uut metsa ja rohkesti rohelist istandikke rajati Nõukogude Liidu mitmesugustes rajoonides noorsoo poolt.

Tänapäeva kommunistlike noorte ja pioneeride tähtsamaid kohustusi on kaitsta metsa ja pidurdada neid, kes metsaistandikke rüüstavad, metsas hooletult tulega ümber käivad, linnupesi hävitavad või linde püüavad.

Metsa ei tule ükski hoida, metsa on vaja istutada ja metsa noori puid hooldada. Ka see on jõukohane töö õpilastele.

Tuleb olla tõeline metsa sõber!

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Selgita joonise alusel, kuidas talitleb rähni keel koorepragude vahelt putukate vastseid otsides.
2. Missugust tähtsust omab rähni elus kahe varba asetus ette ja kahe varba asetus taha?
3. Selgita rähni saba tähtsust puutüvede toksimisel.
4. Mõttele järele, mida võib teha pioneer metsa kaitseks. Kõnele sellest õpetajale ja tegutse kui tõeline metsa sõber.

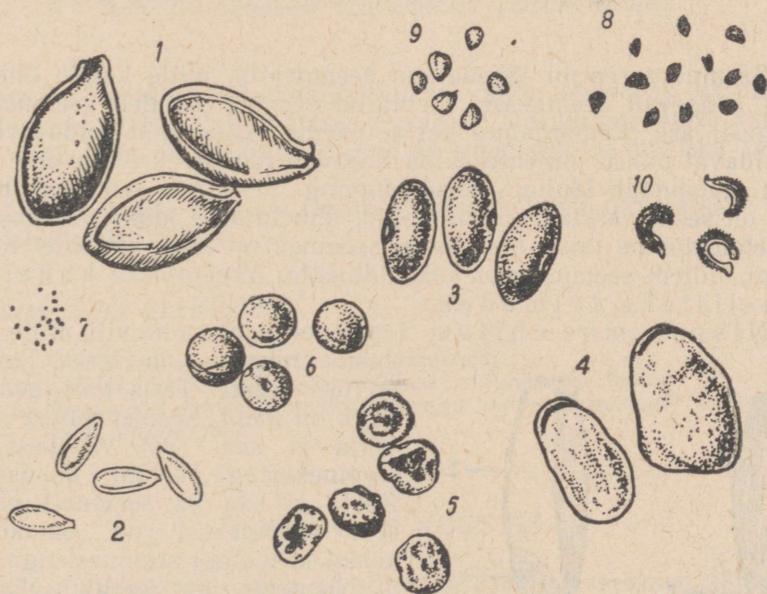
VI. ETTEVALMISTUSI KEVADISEKS KÜLVIKS.

Taimede üks paljunemisviise on paljunemine seemnetega. Loo-
duses tekib taimedel palju seemneid, kuid ainult väga väike osa
neist kasvab uuteks taimedeks.

Inimene, kasvatades kultuurtaimi, on huvitatud, et kõik kül-
vatud seemned hakkaksid kasvama. Selleks tuleb tunda seemne
ehitust ja kõiki neid tingimusi, mis on vajalikud selleks, et seem-
netest kasvaksid taimed.

SEEMNETE EHITUS.

Väliselt on seemned väga mitmesugused. Nad erinevad ük-
teisest suuruse, värvuse ja kuju poolest. Aedoaseeme on suur, ma-
guna oma väga väike. Linaseeme on piklik, redise oma ümar. Her-
nel on kollased ja rohelised seemned, kapsal pruunid kuni must-
tad jne.

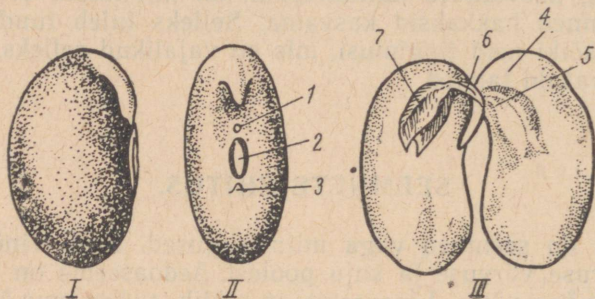

Joon. 114. Seemnete mitmekesisus:

1 — kõrvitsaseemned; 2 — kurgiseemned; 3 — aedoaseemned; 4 —
põldoaseemned; 5 — aedhernesemned, 6 — põldhernesemned; 7 —
mooniseemned; 8 — sibulaseemned; 9 — rediseemned; 10 — saia-
lille seemned.

Siseehituselt on seemned palju ühtlasemad. Suur osa seemneid meenutab aedoaseemet, teine osa jälle nisuseemet.

Aedoaseemne ehitus. Aedoavilja nimetus on kaun. Avame kauna, milles on mitu seemet. Võtame vaatlemiseks ühe seemne. Aedoaseeme on kaetud kestaga. Kestalt avastame seemnevarrearmi. Sellega kinnitub seeme kauna külge ja on ühenduses emafaimega.

Joon. 115. Oaseemne ehitus:

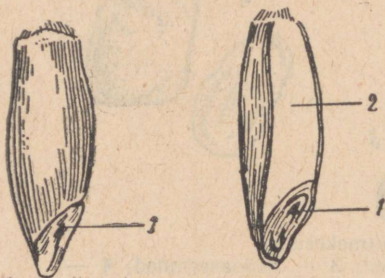
I — külgvaade; II — eestvaade; III — idu.

1 — seemnepilu; 2 — seemnearm; 3 — idujuure koht; 4 — iduleht; 5 — idujuur; 6 — iduvars; 7 — idupung.

Seemnevarrearmi lähedal on seemnepilu, mille kaudu õhk ja vesi pääsevad seemnesse. Leotatud seemnetel tuleb seemnekest kergesti ära. Eemaldanud kesta, näeme selles kaht toiduvarusid sisaldavat paksu idulehte, mida ühendab iduvarreke. Iduvarre ühe otsa moodustab idujuur, teise idupung. Seda osa aedoaseemnest, mis on seemnekestaga ümbritsetud, nimetatakse iduks. Aeduba on kaheiduleheline taim, sest tema seemnel on kaks idulehte. Kõiki taimi, millede seemnetes on kaks idulehte, nimetatakse kaheidulehelisteks taimedeks.

Nisuseemne ehitus. Teame, et nisutera on vili, mille teaduslik nimetus on teris. Terises on üks seeme. Teris pole avatav, nagu oli kaun. Seemet sellest välja võtta ei saa, sest viljakest on seemnekestaga kokku kasvanud. Kesta ei saa ka seemnelt võtta, sest seemnekest on omakorda kokku kasvanud seemnesisuga.

Nisuteris on piklik. Nisuterise ühes otsas, vilja- ja seemnekesta all asub idu. Et seemne ehitusega tutvuda, peame terise pikuti pooleks lõikama. Seemet

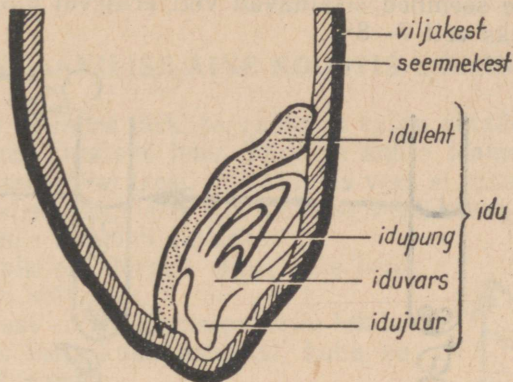

Joon. 116. Nisutera pealtvaates ja läbilõikes:

1 — idu; 2 — endosperm.

katvate kestade sees on väike idu selgesti nähtav. Suurema osa seemnest võtab enda alla endosperm, mis sisaldab toitainete varusid.

Kui vaadelda idu mikroskoobis, siis näeme ka idu osi. Idu koosneb idujuurest, iduvarrest, idupungast ja ühest idulehest. Iduleht katab idu teisi osi ühelt küljelt ja on vahetus kokkupuutes endospermiga. Ta on õhuke ja palja silmaga vaevalt nähtav. Idulehel on

Joon. 117. Nisuterise idupoolne ots luubiga vaadates.

seemne elus tähtis ülesanne. Idulehe kaudu pääsevad varuained endospermist idu kasvavatesse osadesse. Varuainete arvel kasvab idu seni, kuni on tekkinud juured ja rohelised maapealsed taimeosad.

Nisuseemnele sarnase seemneehitusega taimi nimetatakse üheidulehelisteks taimedeks.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Võrdle aedoa ja nisu vilju ning seemneid.
2. Kirjelda, kuidas pääsevad toitained endospermist idusse.
3. Missugustel taimedel on nisuseemnega sarnased seemned? Kuidas neid taimi nimetatakse?

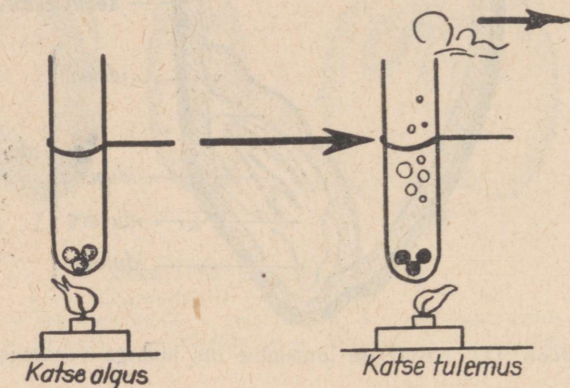
SEEMNETE KOOSTIS.

Teada saada, missuguseid aineid sisaldavad seemned, tähendab teiste sõnadega — teada saada seemne koostist.

V e s i. Vaatleme nisuteri. Teame, et põllult tuues pole nisuterad kuivad. Enne salvedesse asetamist viiakse need kuivatitesse ja seejärel asetatakse külviks säilitatav seeme salve. Võtame kuivata-

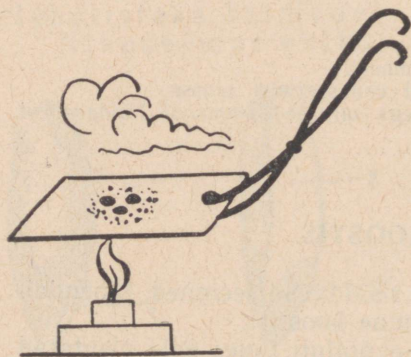
tud nisuterad. Asetame need kuiva katseklaasi ja kuumutame leegil. Me näeme, et katseklaasi seintele ilmuvad veepiisad, katseklaasi suu juures on näha veeauru. Sellest järeldame, et näilikult kuiv seeme sisaldab veelgi vett.

Kui tahame teada saada, kui palju vett on seemnetes, peame neid enne ja pärast kuumutamist kaaluma. Kaaluvahe näitab meile vee hulka seemnetes. Nisuseemnes on 13–15% vett. Erinevate taimede seemned sisaldavad vett erineval hulgal. Linaseemnes on näiteks vett 7–8%.

Joon. 118. Seemned sisaldavad vett.

Orgaanilised ained ja mineraalained. Teame, et taimed sisaldavad orgaanilisi aineid ja mineraalaineid. Kontrollime seda ka seemnete juures.

Joon. 119. Seemned söestuvad kuumutamisel.

Asetame plekitükile kuivad nisuterad. Kuumutame seemneid tugevasti ja paneme tähele, mis toimub. Öhus tunneme kõrbelõhna, seemned muutuvad pruuniks ja seejärel mustaks. Viimast nähtust nimetatakse söestumiseks. Kõrbelõhna tekkimine ja söestumine on iseloomulikud orgaanilisele ainele, mis pärast võime öelda: seemned sisaldavad orgaanilist ainet.

Jätkame seemnete kuumutamist. Must värvus plekitükil kaob. Kuhu kaob süsi? Süsi põ-

leb õhus. Põlemisel tekkiv aine lendub õhku. Me teame, et ka ahjus põlevad söed ja põlemisel tekkinud ained väljuvad korstnast.

Plekitükile jääb valkjas tuhk. Tuhk ei põle. Tuhkaine ongi mineraalaine.

Katse alusel võime nisuseemne koostise kohta teha järelduse: nisuseemned sisaldavad vett, orgaanilist ainet ja mineraalainet.

ORGAANILISE AINE KOOSTIS SEEMNES.

Tärklis. Tundes tärklise, rasva ja valgu omadusi võime neid aineid seemnes kindlaks teha. Tärklise kohta teame, et see moodustab krudisevaid terakesi, mis külmas vees ei lahustu. (Meenuta kartulist tärklise saamist!) Kui tärklist vees keeta, tekib kliister, mille joodilahus muudab siniseks.

Valk. Valk on kleepuv aine, mis joodi mõjul muutub kollaseks.

Rasv. Rasv on aine, mis paberile tekitab pleki, muutes selle koha paberist, kuhu satub, läbipaistvamaks.

Kuidas saame kindlaks teha, et nisuterad sisaldavad tärklist ja valku?

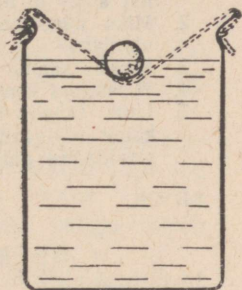
Selleks võtame nisujahu, sest jahu on peeneks hõõrutud nisuterad. Teeme sellest taigna, mille hoolega läbi sõtkume. Marlisse paigutatud taignatükki hõõrume näppudega vees. Vesi muutub sogaseks. Võib arvata, et tärklisterad on vee sogaseks teinud. Sogast vett keedame. Hõljuvaid tärklisteri pole enam näha. On tekkinud kliister. Kui valame joodilahust kliistrisse, muutub lahus siniseks. Olemegi tõestanud tärklise. Marlisse mässitud taignatükki järjest puhtas vees pestes pesemegi tärklise täielikult taignast välja.

Marlisse jääb sitke, veniv, kleepuv, valkjas aine. Valame sellele joodilahust. Aine ei muutu siniseks, vaid näib kollasena joodi värvuse tõttu. See aine ongi **valk**.

Nii oleme kätte saanud tärklise ja valgu.

Rasva saab kindlaks teha, kui surume kõvasti kahe paberi vahele seemet. Seemnes sisalduv rasv jätab paberile jälje. Nisujahu rasvajälgi paberile ei jäta. Täpsemate uurimiste põhjal on kindlaks tehtud, et endospermis, mis moodustab suurema osa nisuseemnest, rasva ei ole. Rasva leidub ainult väikeses idulehes.

Kokkuvõttes võime öelda: nisuseemne orgaanilisteks aineteks on peamiselt tärklis ja valk. Rasva on nisuteras väga vähe.

Joon. 120. Tärklise väljapesemine taignast.

Toitainete hulk grammides seemnetest saadud 100 g kuivaines.

Seemned	Valku	Tärklis	Rasva
Rukis	12	68	2
Nisu	13	69	2
Kaer	10	60	5
Hernes	23	53	2
Uba	24	26	2
Päevalill	26	16	44
Lina	23	23	34

KÜSIMUSI JA OLESANDEID.

1. Kuidas katseliselt kindlaks teha, et seemned sisaldavad vett, orgaanilist ainet ja mineraalaineid?
2. Miks kasutatakse nisuseemnete orgaanilise aine koostise uurimiseks nisujahu?
3. Kuidas saame taigast kätte tärklise ja valgu?
4. Missugust keemilist ainet kasutame tärklise kindlakstegemiseks?
5. Uuri tabelit lk. 104 ja kirjuta töövihikusse: missugused seemned on kõige valgurikkamad, missugused kõige rasvarikkamad, missugused sisaldavad palju tärklist?

SEEMNETE IDANEMISTINGIMUSED.

Kui saabub kevad ja ilmad soojenevad, algab põllul ja aias mulla ettevalmistamine külviks. On muld küllalt soe, siis algab külv. Ühtesid seemneid külvame varem, teisi hiljem.

Niiskes soojas mullas hakkab seeme paisuma ning sellele järgneb idu kasvamine. Idu kasvamist nimetamegi idanemiseks.

Et seemnete idanemisega algab taime kasv ja areng, siis oleme huvitatud nendest tingimustest, mida seeme idanemiseks vajab.

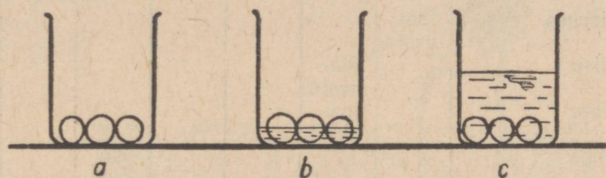
Teame, et seemned idanevad niiskuse mõjul. See lubabki oletada, et seemned vajavad idanemiseks vett.

Kasvav ja arenev idu on elus organism. See peaks vajama, nagu kõik elusolendid, hingamiseks õhku ja keha ülesehitamiseks toitu. Esialgsed toiduvarud on seemnes olemas (idulehtedes ja endospermis). Õhku peab aga seeme saama ümbritsevast keskkonnast. Madala temperatuuri puhul seemned ei idane, sest seemned vajavad idanemiseks soojust.

Oma oletuste õigsust kontrollime katsetega.

Vee- ja õhuvajadus. Võtame kolm purgikest ja paneme igäühesse kümnekond herneseemet. Esimeses purgikeses jätame seemned kuivaks, teise valame vett nii palju, et osa seemneist oleks

vees, teine osa aga kokkupuutes õhuga, kolmandasse klaasi valame vett nii palju, et seemned jääksid paksu veekihi alla, mistõttu nad pole otseses kokkupuutes õhuga. Ülesseatud katseid laseme seista mõne päeva (3—5 päeva). Mida näeme?

Joon. 121. Seemned purgis:
a — ilma veeta; b — osaliselt kaetud veega; c — üleni kaetud veega.

Esimeses purgikeses seemned pole muutunud.

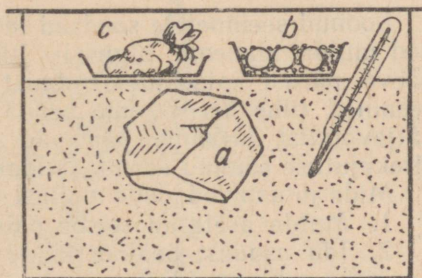
Teises purgikeses on seemned paisunud ja idanenud.

Kolmandas purgikeses on seemned paisunud, kuid pole idanenud. Katse tulemused kinnitavad meile oletust: seemned vajavad idanemiseks õhku ja vett.

Erinevate seemnete vee- ja õhuvajadus on erinev. Herneseemned vajavad idanemiseks niisama palju vett, kui palju nad ise kaaluvad. Nisuseemned vajavad idanemiseks kaks korda vähem vett, kui nad ise kaaluvad. Väga vähese veega lepib hirss.

Õhu suhtes on herneseemned väga nõudlikud. Vähenõudlikud on näiteks timutiseemned. Timutiseemned idanevad isegi vee all ja lepivad selle vähese õhuga, mis on lahustunud vees. Teraviljadest idaneb vee all riisiseeme.

Idanemiseks vajalik temperatuur. Selle selgitamiseks katselisel teel. Paigutame herneseemned, millel on idanemiseks vajalik õhk ja niiskus, jääkastis. Herneseemned jääkastis idanema ei hakka, kuna seal on herne idanemiseks madal temperatuur. Seemnetele vajaliku idanemistemperatuuri väljaselgitamiseks asetame vee ja õhu suhtes soodsatesse tingimustesse paigutatud seemned erineva temperatuuriga kohtadesse. Jälgime seemnete idanemist erinevates temperatuuritingimustes ja märgime andmed tabelisse.

Joon. 122. Seemnete idandamine jääkastis:
a — jää; b — herned niiskes saepurus; c — herned niiskes riides.

Seemned	Idanemis-temperatuurid	0°—2°	2°—4°	4°—6°	6°—8°	8°—10°	10°—12°	12°—14°
	Hernes	ida-nesid						
Nisu			ida-nesid					
Kaer			ida-nesid					
Mais						ida-nesid		
Kurk								ida-nesid

Tabelis toodud andmete alusel näeme, et hernes idaneb 2° C, nisu ja kaer 4° C, mais 10° C ja kurk 14° C juures.

Tehtud katse alusel võimegi öelda, et erinevate seemnete idanemiseks on vajalik erinev temperatuur.

Niisiis, seemnete idanemistingimused on: vesi, õhk ja teatud temperatuur.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Aseta rukki- või nisuseemned idanema: mulda, vette, niiske lapi sisse ja savisse. Katse tulemusi põhjenda klassis.
2. Kirjelda katset, mis tõestab vee ja õhu vajadust idanemisel.
3. Missuguseid seemneid võib külvata varakevad, missuguseid peab külvama hilja?

SEEMNETE IDANEMINE JA TOITUMINE.

Loonud seemnetele soodsad idanemistingimused, paneme seemned mulda idanema, olgu siis lillepottidesse või kastidesse. Paar päeva pärast katse ülesseadmist võtame mullast välja esimesed seemned (ühe herne-, ühe aedoa- ja ühe nisuseemne). Seemnete väljavõtmist jätkame paaripäevaste vaheaegadega, kuni oleme ettekujutuse saanud seemnete idanemisest tõusmete ilmumiseni.

Mida jutustavad meile mullast võetud herneseemned (joon. 126)?

1. Mulda asetatud seeme paisub.
2. Idu osadest hakkab kõige enne arenema idujuur, rebestades seemnekesta. Idujuurest tekib juur. Juur kasvab allapoole ja ajab küljuuri.

3. Iduvars kasvab hernel vähe, mistõttu idulehed jäävad mulda. Idulehed kuivavad kokku idu kasvades, sest nendes leiduvad varuained kahanevad järjest.

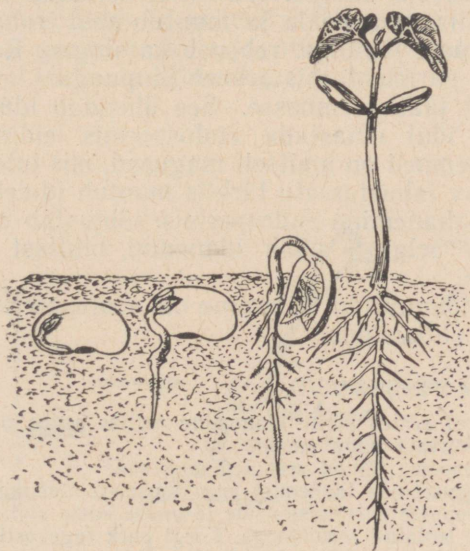
4. Idulehtede vahel olev idupung areneb varreks ja ilmub maapinnale. Varrepungast arenevad pärislehed. Mullast maa peale ilmunud vart koos lehtedega nimetatakse tõusmeks.

Joon. 123.

Mida jutustavad meile aga mullast võetud aedoaseemned (joon. 124)?

1. Seeme paisub.
2. Ilmub peajuur külgsuurtega, mis rebestavad kesta.
3. Iduvars kasvab tugevasti ja tõstab idulehed mullast maapinnale. Maapinnale tõusnud idulehed on varuainetest vaesed.

Joon. 124.

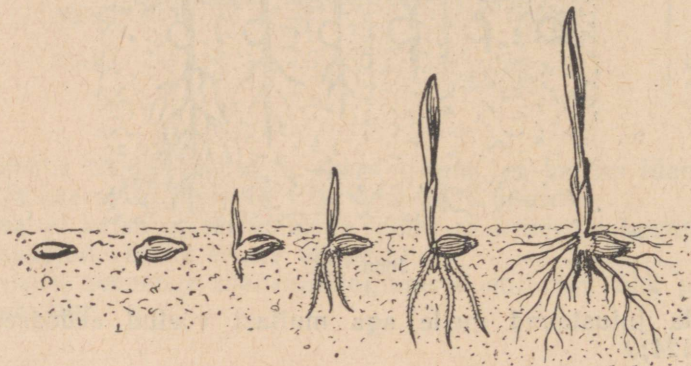
Valguse käes muutuvad need roheliseks ja hakkavad valmistama orgaanilist ainet.

4. Iduvarrest kujuneb maapealne vars, millel tekivad pärislehed.

Mida jutustavad aga nisuseemned (joon. 125)?

1. Teris paisub.

2. Esimesena ilmub idujuurest arenev, kolmest juurest koosnev juurekimp. Juure ilmumisel rebenevad vilja- ja seemnekest idu kohal.

Joon. 125.

3. Iduvars ja idupung ilmuvad pärast juure tekkimist. Need on kaetud värvuseta, läbipaistva torru keeratud lehekesega. See tungib läbi mulla maa peale ja muutub seal roheliseks. See on singas. Maapinnale jõudnud, rebeneb ka singas. Rebenemiskohast väljub esimene pärisleht, mis areneb idupungast.

Nisu iduleht jääb seemnesse. See ühendab idu endospermiga ja aitab kaasa idul omastada endospermis leiduvaid toitaineid.

Idanenud seemned on maitsetult magusad, mis tuleb sellest, et endospermis leiduv lahustumatu tärklis muutub idulehes suhkruks.

Toitainete kahanemine endospermis põhjustab endospermi kuivamise, mis on selgesti näha idanenud, mullast väljatõmmatud seemnel.

Idanemisel toimuv idu toitumine on noore areneva taime põhilise tähtsusega eluavaldus.

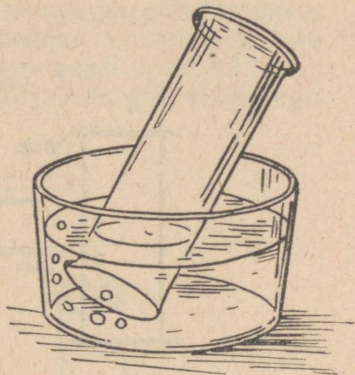
KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Mille poolest erineb herne idanemine mullas aedoa omast? Kumba seemet võib külvata sügavamale?
2. Miks on idanema läinud seemned magusad?
3. Kirjelda nisuseemne idanemist kuni tõusmete ilmumiseni
4. Otsusta seemnete paisumisjõu üle järgmise katse abil:
Täida purk leotatud seemnetega. Korgi purk tugevasti kinni. Jälgi purki mõne päeva jooksul. Mis juhtub? Mis tähtsust omab see nähtus seemne idanemisel mullas?

HAPNIK JA SÜSIHAPPEGAAS.

Areneva idu teiseks tähtsaks eluavalduseks on hingamine. Et hingamisprotsessi mõista, on vajalik tundma õppida hapniku ja süsihappegaasi omadusi ning õhu koostist.

Hapnik. Purki on kogutud hapnikku. Selline hapnikuga täidetud purk ei erine millegi poolest nn. tühjast purgist, sest hapnik on nähtamatu. Lõhna järgi pole võimalik seda avastada, sest hapnik on lõhnatu. Katseliselt saame hapnikku purgis nähtavaks teha. Asetame purgi veevanni, suu allapoole, ja surume selle vanni põhja. Vesi purki ei lähe, kuna seal olev hapnik on ees. Kui kallutame purki, näeme mullikesi, mis lenduvad õhku. Need on hapniku mullikesed. Hapnik on mullikestena vees nähtav. Sellised ained nagu hapnik on gaasilised ained.

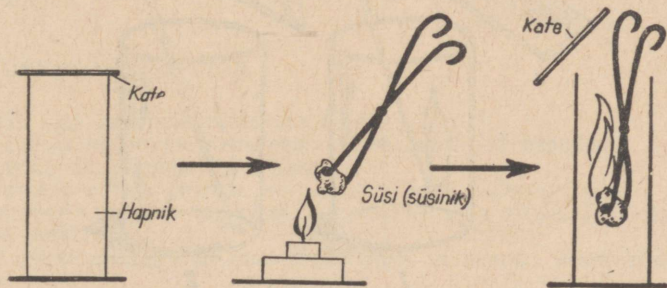

Joon. 126. Õhk on nähtav vees.

Võtame katseks veel ühe purgitäie kogutud hapnikku. See purk seisab meie ees kaanetatult, suu ülespoole. Võtame söe tangide vahele ja paneme lambil hõõguma. Hõõguva söe asetame purki. Purgis põleb söetükk heleda leegiga, ja kui söetükk on küllalt väike, siis põleb see täiesti ära. (Suure söetüki puhul jääb osa söest järele.) Kuhu jäi süsi? Mis on juhtunud hapnikuga?

Need kaks ainet ühinesid ja tekitasid uue aine — süsihappegaasi, mis on gaasiline aine ja nähtamatu nagu hapnikki.

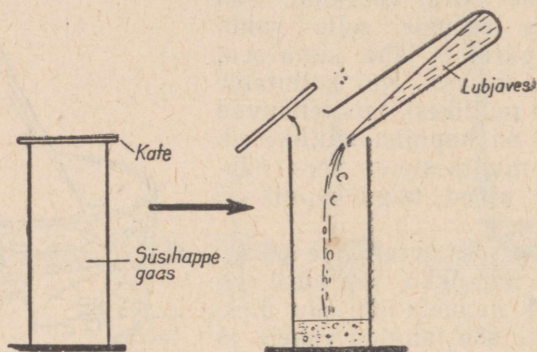
Kuidas vahet teha, milline kahest ainest on hapnik, milline süsihappegaas?

Joon. 127. Ohus hõõguv süsi lööb lõkkele hapnikus.

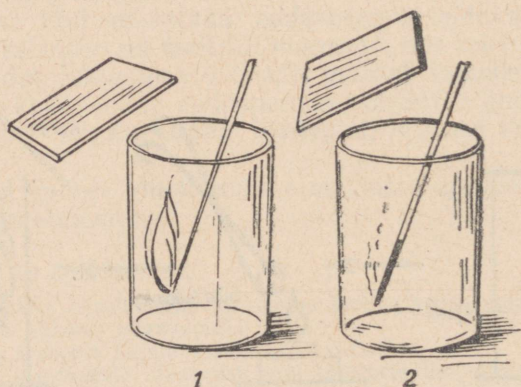
Selleks võtame ühe purgitäiehapnikku ja teise süsihappegaasi. Valame mõlemasse purki lubjavett, mis on läbipaistev, värvuseta ega erine väliselt veest.

Hapnikuga täidetud purgis jääb lubjavesi selgeks. Süsihappegaasiga täidetud purgis aga läheb lubjavesi sogaseks. Sogasust põhjustavad väikesed valged tahked kübemekesed (sade), mis hiljem sadestuvad nõu põhja. Valge sademe tekkimine lubjavee toimel on süsihappegaasi omadus. Lubjavett kasutamegi seetõttu süsihappegaasi kindlakstegemiseks.

Joon. 128. Lubjavee toime süsihappegaasisse.

Süsihappegaasi ja hapniku omadusi uurime veel võrdlevalt. Jällegi on ühes purgis hapnik, teises süsihappegaas. Asetame mõlemasse purki põleva pirdi. Hapnikus lööb pird heledasti põlema, süsihappegaasis pird kustub.

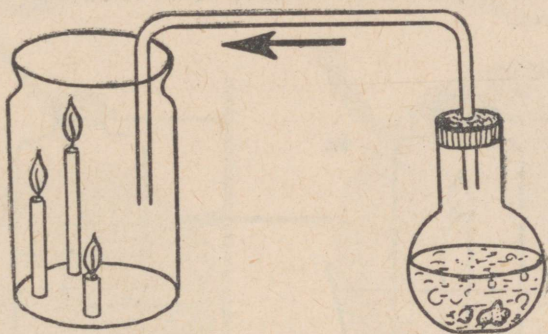
Joon. 129. Hõõguv pird lööb lõkkele hapnikus (1); põlev pird kustub süsihappegaasis (2).

Hapniku omadus ongi see, et seles põlevad ained (pird, süsi) palju paremini kui õhus.

Põleva pirru kustumine süsihappegaasis näitab meile süsihappegaasi omadust põlemist takistada.

Süsihappegaas on raske gaas. Ka seda süsihappegaasi omadust võib katseliselt tõestada.

Purki asetame kolm erineva pikkusega küünalt. Küünlad süütame. Purki juhime süsihappegaasi nii, nagu näidatud joonisel. Jälgime põlevaid küünlaid. Esmalt kustub väike, siis keskmine ja lõpuks pikk küünal. Miks? Süsihappegaas on raske gaas. Juhituna purki ei lendu see õhku, vaid laskub mööda purgi seina purgi põhja ja tõrjub sealt õhu välja. Süsihappegaas, jõudnud esimese väikese küünlani, kustutab selle. Süsihappegaasi teise küünlani jõudes kustub ka see. Kui süsihappegaas tõrjub purgist välja kogu õhu, kustub viimane küünal.

Joon. 130. Süsihappegaas on õhust raskem.

Sellest järeldame: süsihappegaas on õhust raskem gaas. Raskest tõttu laskub see purgi põhja ja tõrjub sellest õhu välja.

Tundes hapniku ja süsihappegaasi omadusi, on võimalik neid kindlaks teha.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Kuidas saab hapnikku nähtavaks teha?
2. Mis juhtub hõõguvate kehadega, kui asetame nad hapnikku?
3. Mis tekib sõe põlemisel hapnikus?
4. Mis juhtub põleva pirruga, kui asetame selle süsihappegaasi?
5. Missuguseks muutub lubjavesi, kui valame selle süsihappegaasiga täidetud purki?
6. Kaks purki on täidetud gaasidega. Ühes on hapnik, teises süsihappegaas.
Kuidas teha kindlaks, millises purgis on hapnik, millises süsihappegaas?

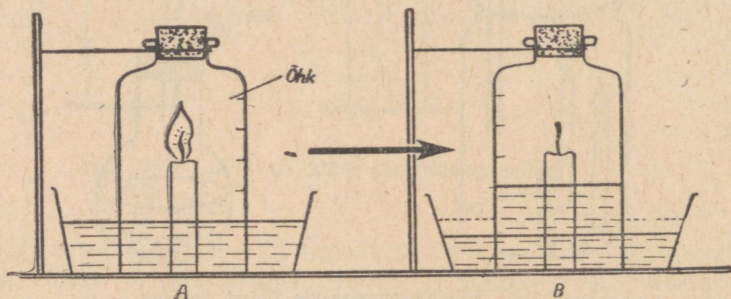
ÕHK JA ÕHU KOOSTIS.

Õhk on gaasiline aine, mis ümbritseb Maad. Õhk tungib mul-
laosakeste vahele ning lahustub vees. Õhk on nii loomade kui ka
taimede eluks vajalik. Tutvume õhu omadustega.

Õhus süsi hõõgub. Pird, küünla ja paljud teised kehad põle-
vad õhus sellepärast, et õhk sisaldab hapnikku.

Võtame klaaskaasi, kinnitame selle põhja küünla ning valame
kaussi lubjaveet. Süütame küünla ja asetame küünlale põhjata
pudeli, mille suu korgime õhukindlalt.

Küünla põlemisel tekib süsihappegaas, mille tekkeks kasuta-
takse ära purgis olev õhuhapnik. Süsihappegaas aga lahustub
lubjavees ja tekitab seal valge sademe. Üks viiendik pudeli mah-
hust täitub lubjaveega, sest niisama palju hapnikku pudelist kulus
süsihappegaasi tekkimiseks. Süsihappegaas aga lahustus vees. See
katse näitab meile, et pudeli mahust võtab enda alla ühe viiendiku
hapnik.

Joon. 131. Õhus on hapnikku $\frac{1}{5}$ osa.

Pudelisse jäi aga neli viiendikku värvuseta gaasilist ainet. See gaas võib lubjaveega täidetud vannis kaua seista. See ei lahustu märgatavalt ega tekita lubjaveega sadet. See on lämmastik. Lämmastikku on õhus kõige rohkem.

Selleks et teada saada, mis toimub põleva pürruga lämmastikus, võtame pudelilt korgi ja asetame sellesse põleva pürru. Pird kustub. Öeldakse: tuli lämbub. Sellest on saanudki lämmastik oma nimetuse.

Lämmastik on seega värvuseta, lõhnata gaasiline aine, milles kustuvad põlevad kehad. Lämmastik lubjaveega sadet ei tekita.

Õhus on peale lämmastiku ja hapniku veel vähesel määral teisi gaasilisi aineid. Nendest gaasidest omab taimede elus suurt tähtsust süsihappegaas.

Süsihappegaasi olemasolu õhus võib kindlaks teha järgmise katsega.

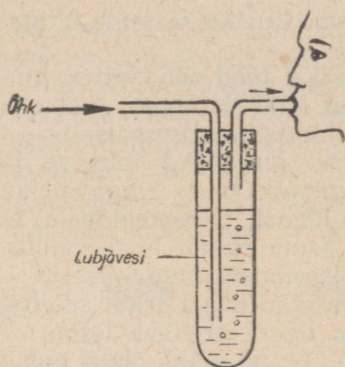
Ouna- ja pirnisorte:

1. — «Suislep»; 2 — «Pärnu tuviõun»; 3 — «Paide taliõun»; 4 — «Liivi kuldrenett»; 5 — «Kägi bergamott»; 6 — «Lutsu võipirn».

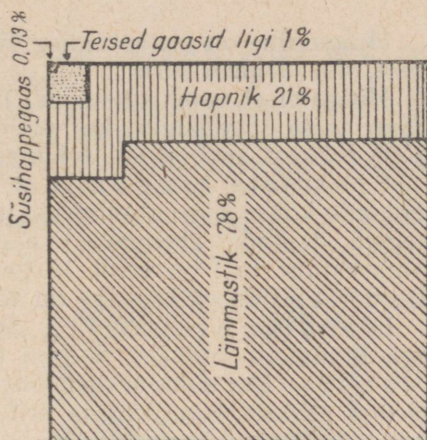

Ploomi- ja kirsisorte:

1 — «Liivi kollane munaploom»; 2 — «Noarootsi punane ploom»; 3 — «Kruusmanni ploom»; 4 — «Nõmme ploom»; 5 — «Kollane mirabell»; 6 — «Punane viljakas».

Joon. 132. Süsihappegaasi olemasolu kindlakstegemine õhus.

Joon. 133. Õhu koostis.

Kui imeme õhku läbi lubjaveega täidetud purgi, muutub lubjavesi pikapeale sogaseks. Sellest järeldame, et õhus on vähesel hulgal süsihappegaasi.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Kirjelda katset, mis tõestab, et õhus on üks viiendik hapnikku ja neli viiendikku lämmastikku.
2. Missuguseks läheb lubjavesi, kui puhume klaastoru või õlekõrre abil sellesse õhku kopsudest? Miks?
3. Missugust gaasi sisaldab õhk peale hapniku ja süsihappegaasi?
4. Tutvu joonisega 133. Mitu korda on õhus hapnikku vähem kui lämmastikku?

SEEMNETE JA IDANDITE HINGAMINE.

Selleks et mõista seemnete hingamist, meenutame, kuidas hingame meie.

Hingamisel pääseb õhk läbi nina meie kopsudesse ja väljub lühikese aja möödudes jällegi nina kaudu. Niisugust toimingut nimetame sissehingamiseks ja väljahingamiseks. Kui võrrelda sissehingatava ja väljahingatava õhu koostist, siis leiame, et sissehingatavas õhus on hapnikku rohkem kui väljahingatavas õhus. Väljahingatavas õhus on aga süsihappegaasi rohkem kui sissehingatavas õhus. Lämmastiku hulk nii sissehingatavas kui ka väljahingatavas õhus on sama. Sellest teeme järelduse: sissehingamisel kasutame meie õhuhapnikku, välja hingame aga kehas tekkinud süsihappegaasi.

Hingamine on meile elulise tähtsusega. Kui katkestame hingamise, siis järgneb surm.

Hingamisel vabaneb soojus. Tehes rasket tööd või joostes, hingame meie sagedamini kui muidu. Meil hakkab palav, sest siis tekib rohkem soojust kui sel juhul, kui hingame normaalselt.

Seemnete hingamine. Taimedel puuduvad inimese ja loomade kopse meenutavad hingamisorganid. Ometi hingavad ka nemad. Asetades seemnete kuhja kraadiklaasi, paneme tähele, et temperatuur seal on veidi kõrgem kui sama ruumi temperatuur. Temperatuuride väike vahe on tingitud seemnete hingamisest.

Idandite hingamine. Seemnete idanemisel tekib soojust aga tunduvalt rohkem. See on tingitud noore areneva taime — idandi — üha suurenevast hingamisest. Idand võtab õhust vastu järjest rohkem hapnikku ja eritab õhku ikka rohkem süsihappegaasi. Hingavad kasvavate idandite kõik organid.

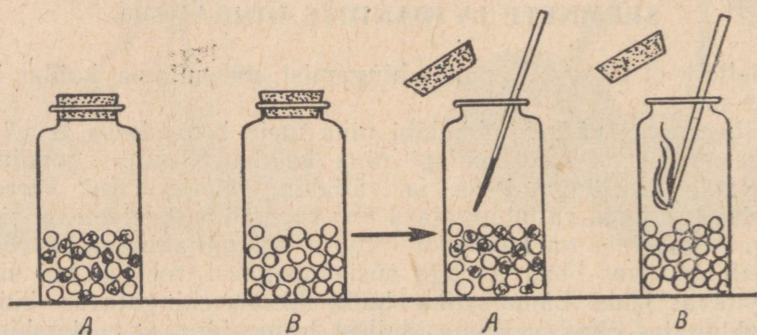
Hingamisprotsess on kõikidel elusolenditel — taimedel, loomadil ja inimesel — sarnane.

Hingamine on hapniku tarvitamine organismi poolt ja organismis tekkiva süsihappegaasi eritumine, millega kaasneb soojuse tekkimine.

Idandite juures saame hingamist tõestada lihtsate katsetega.

Hapniku tarvitamine. Täidame pool purki idanenud seemnetega ja kuivatuspaberist tehtud niiskete kuulikestega. Samuti täidame teise purgi, kuid ainult niiskete paberist kuulikestega. Nii on ühes purgis hingavad idandid ja õhk, teises aga niisama palju õhku, kuid puuduvad idandid. Korgime purgid õhukindlalt ja asetame need sooja ja pimedasse kohta. Järgmisel päeval kontrollime, millises purgis on hapnik ära kasutatud.

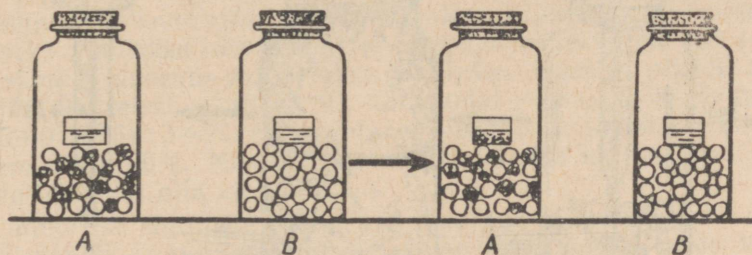
Süütame pirru. Eemaldame korgi purgilt, milles on idandid. Asetame purki põleva pirru. Pird kustub, sest hapnik on idandite poolt ära kasutatud. Põlemine saab toimuda ainult seal, kus

Joon. 134. Idanevad seemned tarvitavad hapnikku: A — idanevad seemned, B — niisked paberist kuulikesed.

on hapnik. Kui toimime samuti teise purgiga, põleb pird, sest määrjad kuulikesed hapnikku ei kasuta.

Süsihappegaasi eritumine. Süsihappegaasi saab kindlaks teha lubjaveega. Võtame purgi, mille mahust pool on jällegi täidetud idanevate seemnetega ja niiskete kuulikestega, ning asetame purki nende peale klaasnõu (kristallisaatori) lubjaveega. Korgime purgi kinni. Kontrolliks paneme teise purki ainult niisked paberist kuulikesed ning nende peale klaasist nõu lubjaveega.

Joon. 135. Idanevad seemned eritavad süsihappegaasi:

A — idanevad seemned, B — niisked paberist kuulikesed. Katse algul on seemnetel nõu lubjaveega. Katse lõpul on purgis A lubjavesi muutunud sogaseks.

Korgime purgi kinni. Mõlemad purgid asetame sooja pimedasse ruumi. Järgmisel päeval vaatleme lubjavett. Seal, kus olid idandid, oli lubjavesi sogane, teises purgis mitte. Teeme järelduse: idandid eritavad süsihappegaasi.

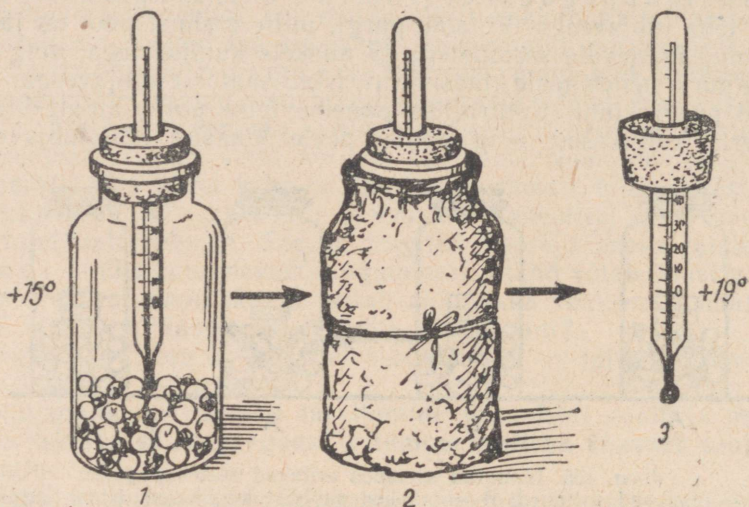
Soojuse eraldumine hingamisel. Idandite hingamisel eralduva soojuse kindlakstegemiseks paigutame idanevad seemned purki. Asetame seemnetesse kraadiklaasi. Märgime ära temperatuuri katse alguses. Purgi mähime mitmekordsesse paberisse või vildisse, et ei tekiks soojuse kadu purgist ega ka välistemperatuur ei avaldaks mõju seemnete temperatuurile. Kolme kuni nelja tunni pärast avame purgi ja vaatame kraadiklaasi. Märkame, et temperatuur on mitme kraadi võrra tõusnud.

Seemnete soojenemist võib näha ka tegelikus elus. Vihmase ilmaga kogutud seemned võivad kõrgendatud niiskusesisalduse tõttu kottides ja hunnikutes nii kuumaks minna, et võime seda käega katsudes tunda. Selline seeme kaotab idanevuse, samuti langeb selle toiteväärtus. Niiske seeme vajab viivitamatut kuivatamist. Kuumaks läinud seemnekuhi tuleb laiali kühveldada ja seeme viivitamatult ära kuivatada.

On vaja loata säilitada seemnete toiteväärtus ja idanevus.

Antud katsete alusel teemegi järelduse: seemned, idandid ja taimed hingavad. Idandite hingamine toimub maa sees, kus hingamise tingimused võivad raskeks kujuneda kas liigse vee või mulla

tiheduse tõttu. Taimekasvatajate ülesanne on luua mullas idandite kasvuks ja arenguks soodsad tingimused.

Joon. 136. Idanemisel tekib soojus.

KÜSIMUSI.

1. Kuidas tõestada, et seemned idanemisel kasutavad hapnikku?
2. Kuidas tõestada, et seemned idanemisel eritavad süsihappegaasi?
3. Kuidas tõestada, et hingamisel tekib soojus?

SEEMNETE ETTEVALMISTAMINE KÜLVIKS.

Seemneid ja vilju, mida kogume, on vajalik külviks eelnevalt ette valmistada. Külviks vajame idanemisvõimelist seemet. Idanemisvõimelise seemne idu on terve ja elus.

I d a n e v u s e m ä ä r a m i n e. Idanemisvõime määramist teostatakse järgmiselt. Poorsele plaadile, millel on süvendid, paigutatakse sada seemet. Plaat asetatakse taldrikule, milles on vesi. Vesi tungib plaadi pooridesse ja ulatub seemneteni. Seemneid ümbritseb õhk. Plaat asetatakse seemne idanemiseks vajaliku temperatuuri tingimustesse. Nii on loodud soodsad idanemistingimused.

Kindlaks määratud tähtaegadel eraldatakse ja loendatakse idanenud seemned. Enamiku põllukultuuride seemnete idanemist kontrollitakse katse ülesseadmise päevast arvestades kolmandal ja seitsmendal päeval. Esimene loendus näitab esialgset idanevust, teine lõplikku idanemist. Kui seitsme päeva jooksul sajast seemnest idanes 97 seemet, siis öeldakse: idanevusprotsent on 97 (97%).

Seemet võib panna idanema ka kahe märja filterpaberi (riidelapi) vahele alustassil, mille katame pealt klaasiga.

Seemnete idanevuse määramist teostatakse meil riiklikes seemnevilja kontroll-laboratooriumides. Täpsemate andmete saamiseks pannakse neis asutustes idanema kolm korda 100 seemet. Keskmine idanevus määratakse juhul, kui esimesel plaadil idanes sajast 95, teisel — sajast 97, kolmandal — sajast 96 järgmiselt: $(95+97+96) : 3 = 96$. Seega idanes keskmiselt sajast seemnest 96 seemet ehk 96%. Normaalselt ei tohi külviks kasutatavate seemnete idanevus olla alla 95%.

Miks on seemnete idanevuse määramine oluline enne külvi? Sellepärast, et siis teame arvestada seemnete hulka, mida on vaja külvata põllule. Kui oletame, et kõik seemned idanevad, tõeliselt idaneb aga osa seemneist, siis jääb külv hõredaks. Kui oletame, et osa seemneist ei idane, ja teostame külvi huupi, võivad külvid olla liiga tihedad.

Külvata halva idanevusega seemet pole majanduslikult kasulik. Selle tarvitame toiduks, põllule aga külvame suure idanevusega seemneid.

Sotsialistliku põllumajanduse edu eest peab Nõukogude valitsus pidevat võitlust. Peale riiklike seemnevilja kontroll-laboratooriumide on meil tihe seemnekasvatajate sovhooside ja kolhooside võrk, kes varustavad teisi sovhoose ja kolhoose väärtusliku sordi-seemnega.

Nii näiteks pandi praktikas tähele, et seemned mõnikord idanevad kaua ja nende idanemisprotsent on väike. Akadeemik Lõsenko selgituse järgi on aeglase idanemise põhjuseks sageli see, et seeme pole küps. Sel juhul on seemnekest eriti tugev. Idu ei saa idanema hakata, sest selline kest ei lase õhku ja vett iduni. Akadeemik Lõsenko tegi ettepaneku selliseid seemneid soojendada kahe nädala vältel ja seemnekuhilat ümber kühveldada mitu korda, et seemned saaksid õhku. Nende võtete kasutamisega on seemnete idanevust tõstetud 49 protsendilt 95-le protsendile.

Seemnete idanemisvõime kaob aja jooksul. On seemneid, mis peavad mulda sattuma kohe pärast valmimist (jänesekapsas). Paari nädala jooksul pärast seemnete valmimist kaotavad idanemisvõime paju- ja haavaseemned. Ristikuseemned kaotavad idanemisvõime 60—70 aasta pärast. Meie leivateraviljade idanemisvõime säilib 6—10 aastat.

Mõned seemned idanevad aeglaselt. Kevadel külvatud puuvilja- (õuna-, kirsi-) seemned annavad tõusmeid alles aasta pärast. Kui tahame viljapuuseemnetest tõusmeid saada järgmisel aastal, peame nende seemneid külvama kohe sügisel, sest seemnete kuivatamine ja kestav säilitamine alandab idanevust.

Puuviljaseemnete idanevuse tõstmiseks hoitakse neid puhtas niiskes liivas. Seda toimingut nimetatakse stratifitseerimiseks. Kirsi- ja ploomisemneid stratifitseeritakse alates sügisest, õuna- ja pirniseemneid alates märtsikuust.

Seemnete puhastamine. Väärtuslik seeme peab olema puhas. Selles ei tohi olla umbrohuseemneid. Kui me külvame seemet, mis sisaldab rohkesti umbrohuseemneid, hakkavad põllul kasvama koos kultuurtaimedega ka umbrohud.

Umbrohud on kultuurtaimedest vastupidavamad. Need kasutavad paremini mullas sisalduvaid toitaineid ja vett, mistõttu kasvavad kiiremini ja lämmatavad lõpuks kultuurtaimed.

Ka elutust prahist on vaja seeme vabastada. Elutu prahi arvel suureneb seemne kaal ja maht, mis segab seemnekoguse väljaarvutamist külvatavale maa-alale. Seemnes leiduvast elutus prahis on paljusid taimehaiguste tekitajaid.

Seemnete sorteerimine. Prügist puhastatud seeme koosneb nii väikestest kui ka suurtest seemnetest. Suurtest seemnetest arenevad jõulisemad taimed, sest suurtel seemnetel on suur idu ja palju varuaineid. Suured taimed annavad suuremat saaki. Seepärast külvatakse suuri seemneid. Suuri seemneid eraldatakse väikestest sorteerimise teel.

Seemnete puhastamist ja sorteerimist teostatakse tänapäeval tuulamis- ja sorteerimismasinatega, mis töötavad joon. 137 näidatud põhimõttel.

Joon. 137. Tuulamis- ja sorteerimismasina töötamise põhimõte.

Tänapäeval peetakse meie kolhoosides ja sovhoosides visa võitlust kõige vastu, mis alandab kultuurtaimede saagikust.

Esrindlikud kolhoosid on hävitanud umbrohtunud põlluvahe-ribad. Nad teostavad õiget maaharimist ja umbrohutõrjet põldudel. Seemnete mehhaniseeritud puhastamine ja sorteerimine toimub peaaegu kõikides põllumajanduslikes ettevõtetes. Külviks etteval-

mistatud seemet töödeldakse ka keemiliste aineteaga, selleks et hävitada seemnete kestadel olevad haigusid. Seemnetel leiduvate haigusidude hävitamist keemiliste aineteaga nimetatakse puhastamiseks.

KUSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Jälgi elavnurka idanema pandud seemneid ja märgi üles, mitu seemet sajast idanes kolmandaks ja mitu seitsmendaks idanemispäevaks. Milline oli antud seemne idanemisprotsent? Kas sobib neid seemneid külviks kasutada?
2. Kirjelda joonise alusel seemnete masinaga puhastamise ja tuulamise põhimõtet.

KÜLV.

Seeme külvatakse eelnevalt haritud mulda. Kevad on peamine külviaeg, kuid me külvame ka suvel ja sügisel.

Enne külvamist peab mõtlema tingimustele, mis on seemnete idanemiseks vajalikud. Need tingimused on õhk, vesi ja temperatuur. Arvestada tuleb järgmist:

1. Ühed seemned vajavad idanemiseks rohkem, teised vähem vett.
2. Varakevadel on mullas rohkem niiskust kui hiliskevadel.
3. Ühed seemned idanevad madalama, teised kõrgema temperatuuri juures.
4. Varakevadel on mulla temperatuur madalam kui hiliskevadel.
5. Varakevadel võib külvata seemneid, millede tõusmed ei karda madalaid temperatuure.

Seemnete külviajad. Tabelis toodud andmeid kasutame selleks, et kindlaks teha, missuguseid seemneid peame külvama varem, missuguseid hiljem.

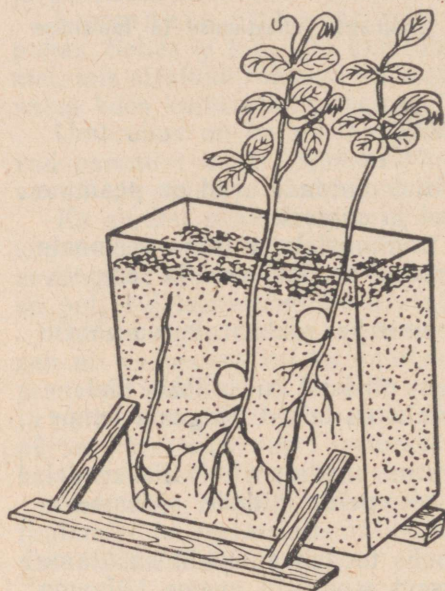
Taimed	Idanemiseks vajalik temperatuur	Vee vajadus grammides 100 g seemnete kohta
Mais	8°C	49
Nisu	3°C	69
Kaer	4°C	76
Hernes	2°C	98
Lina	1°C	100
Ristik	1°C	145

Taimi, mis idanevad madala temperatuuri juures ega karda külma, nimetatakse külmakindlateks.

Taimi, mis öökülmi kardavad, nimetatakse soojanõudlikeks. Soojanõudlikud on pärit lõunast. Nad on kohastunud oma kodumaal sooja kliimaga. Soe kliima muutus nende eluvajaduseks. Sellepärast vajavad nad neid tingimusi ka meil kasvades.

Köögiviljadest on soojanõudlikud näiteks kõrvits, kurk, tomat. Külmakindlamad on kapsad, kaalikad, porgandid, sibulad.

Seemendamise sügavus. Seemendamise sügavuse kohta on õpilastel mõningaid kogemusi. Nooremates klassides seemenda-

Joon. 138. Soodsa külvisügavuse määramine.

sid õpilased herneseemned 6—8 cm sügavusele, väikesed lilledel seemned kõigest 2—3 cm sügavusele, aedoaseemned aga, mis on suuremad kui herneseemned, kõigest 3—4 cm sügavusele.

Seemnetele sobivad külvisügavused tehakse kindlaks katselisel teel.

Antud seemnesordi külvisügavuse selgitamiseks paigutatakse seemned mulla erinevatesse sügavustesse, nagu näidatud joon. 138. Seeme, mis on seemendatud õigesse sügavusse, annab kõige tugevamad tõusmed.

Katsete alusel ilmneb järgmine seaduspärasus: mida suuremad seemned, seda sügavamale võib neid külvata. Suurtel seemnetel on idu arenemiseks palju varuaineid, nende arvel kasvab idu ja jõuab maapinnani.

Suure koguse varuainete lahustamiseks on vaja palju vett. Sügavamal on vett rohkem kui pindmistes mullakihtides. Liiga sügavale asetatud seemnel tekib aga õhupuudus.

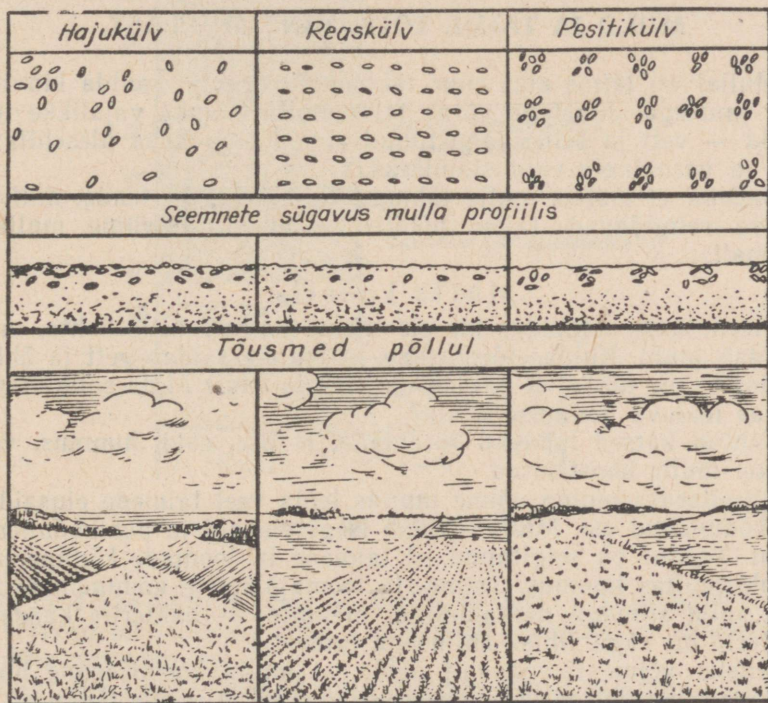
Väikestele seemnetele piisab ülemiste mullakihtide niiskusest. Sügavatest mullakihtidest ei jõua nad välja kasvada.

Miks hernest külvatakse sügavamale kui aeduba? Aedoa idulehed toob taim mullapinnale, kus nad muutuvad roheliseks ja hakkavad valmistama tõusmete kasvuks vajalikke aineid enne pärislehtede ilmumist. Kui külvame aedoaseemned sügavale, ei jõua tõusmed mullapinnani ja noor taim hävib. Veel nõuab aeduba idanemiseks soojemat mulda kui hernes. Muld on pindmistes kihtides soojem. Herne idulehed jäävad mulda; nad jõuavad kasva-

tada mullapinnale tungivat vart ja pärislehti. Sellepärast külva-
megi nad sügavamale.

Kokkuvõttes võime öelda: seemendamise sügavus oleneb seemne
suurusest, seemne ehitusest ja õhu-, niiskuse- ning temperatuuri-
vajadustest.

Külviviisid. Minevikus oli ainsaks külviviisiks käsitsi-
külv. Ka põllule külvati käsitsi. Külimit rihmaga üle öla, viskas
külvaja seemneid ülesharitud põllule. Äkega seemendati vili
mulda. Vilja sellist külvi nimetatakse hajuskülviks. Ainult vilunud
külvaja kattis käsitsi külvates põllu ühtlaselt seemnega. Äke see-
mendas ühed terad sügavale, teised madalale, mistõttu tõusmed
ei ilmunud põllule ühtlaselt. Osa idanemaläinud seemneid ei
jõudnudki maapinnale. Selline külv oli vähetootlik.

Joon. 139. Külviviisid.

Tänapäeval seemendatakse külvimasinatega. Põldude seemen-
damiseks kasutatakse reaskülvimasinaid.

Reaskülvmasin annab end selliselt seada, et reavahed võivad
olla kitsamad või laiemad. Seemned reas võivad olla üksteisest

kaugemal või lähemal. Ka külvisügavus on reguleeritav. Ristkülv puhul külvatakse seeme põllule enne ühes suunas ja teistkordselt sellele risti.

Meie sotsialistlik põllumajandus on suurpõllumajandus, kus põllutöödel kasutatakse väga mitmesuguseid masinaid.

KOSIMUSI JA OLESANDEID.

1. Mida on vaja arvestada külvamisel?
2. Kasuta tabelit lk. 119 ja määra kindlaks, missuguseid seemneid tuleb külvata vara-, missuguseid hiliskevadel?
3. Kirjelda katsed, kuidas seemnete külvisügavust kindlaks teha.
4. Missugune külv on hajuskülv, laiarealine, kitsarealine ja pesitikülv? Missuguste külvide puhul on võimalik vaheltharimine?

MULD JA TAIME TOITUMINE MULLAST.

Mullal on taime elus suur tähtsus. Teame, et mulda kinnitub taim juurtega. Juurtega võtab taim mullast eluks vajalikke toitaineid — vett ja selles lahustunud aineid oma keha ülesehitamiseks ja varuainete valmistamiseks.

Selleks et mõista mulla tähtsust taime elus ja teada, millised mullad rahuldavad taime põhilisi vajadusi, tutvume mullaga lähemalt.

Mulla koostis.

Meenutame neljandas klassis tehtud katseid selle kohta, mida sisaldab muld. Kuidas tõestasime, et muld sisaldab vett ja õhku? Kuidas saime teada, et mullas on liiva ja savi? Mida saime teada mullas leiduva huumuse kohta?

Tehtud katsed lubavad järeldada, et liiv, savi, huumus, vesi, õhk on mulla koostisosad.

Silmitsedes mulda võime mullas leida veel taimede elusaid ja poolkõdunenud osi. Mullas leidub isegi elusaid ja poolkõdunenud loomi. Teadus on selgitanud, et taimede ja loomade kõdunemisel tekibki mullas huumus. Taime- ja loomajäänuste kõdunemine toimub palja silmaga nähtamatute olendite — bakterite kaasabil. Bakterid on väga lihtsa ehitusega taimed.

Niisiis võime täiendavalt öelda, et mulla koostisosade hulka kuuluvad ka taimsed ja loomsed organismid ja nende jäänused.

Mulla profiil ja mulla mõiste.

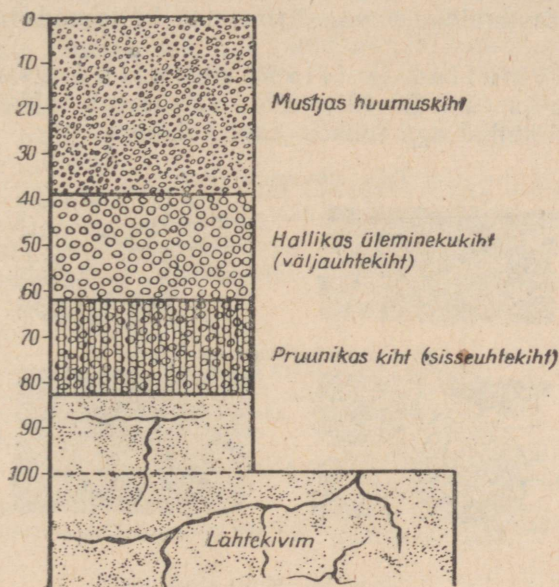
Tutvume mullaga looduses. Selleks teeme ekskursiooni põllule, niidule või metsa. Siin vaatleme ühe meetri sügavuseks kaevatud auku, mille üks külg on hästi tasane. Sellel tasasel küljel näeme erineva värvusega kihte. Need kihid moodustavad mulla läbilõike ehk profiili.

Tutvume mulla profiiliga antud kohas. Juhime tähelepanu erineva värvusega kihtidele.

I. Mustjas huumuskiht. Selles kihis on liiva- ja saviterakesed ühenduses huumusega. Rohkesti on siin taimele vajalikke toitaineid ja taime juuri.

II. Hallikas üleminekukiht. See kiht on huumusvaene. Vesi on siit toitesoolad sügavamale uhtunud, mistõttu seda kihti nimetatakse väljauhtekihiks.

III. Pruunikas kiht. Siia on sadestunud osa väljauhutud ainetest, mistõttu seda kihti nimetatakse sisseuhtekihiks.

Joon. 140. Mulla profiil.

IV. Lähtekivim. See on kivim, millest on kujunenud muld. Lähtekivim on tekkinud pika aja jooksul maakoort moodustavate kivimite murenemisel.

Lähtekivimiteks võivad olla mitmesugused kivimid, näiteks paekivi, liiv, savi.

Tutvudes mulla läbilõigetega ehk mullaprofiilidega erinevates kohtades, veendume selles, et profiilis esinevad kihid on erinevatel kohtadel erineva paksusega, mullakihtide erineva värvusega, erinevate mulla koostisosadega. Igal pool aga, kus on muld, leiame taime juuri. Seepärast võime öelda, et muld on maapinna pindmine osa, kuhu ulatuvad taime juured ja kust nad koguvad endale vajalikke toitaineid.

Erinevad mullad rahuldavad taime vajadusi erinevalt. Mullad, mis rahuldavad taime põhilisi vajadusi on viljakad mullad. Viljakas muld peab sisaldama küllaldaselt õhku, vett ja toitaineid taimedele.

Liivmullad sisaldavad vähe taimele vajalikke toitaineid. Nad lasevad kergelt vett läbi, mistõttu osa toitaineid uhutakse alustesse kihtidesse. Seetõttu on liivmullad vähe viljakad. Liivmuldade hea omadus on see, et nad on õhurikkad ja soojad.

Savimullad on toitainerikkad ja seetõttu viljakad. Vesi ja õhk on savimuldades aga halvemini kättesaadavad kui liivmuldades.

Saviliivmullad ja liivsavimullad sisaldavad üheaegselt liiva ja savi. Saviliivmullad sisaldavad rohkem liiva kui savi, liivsavimullad aga rohkem savi kui liiva.

Palja silmaga vaadatuna

● *Läbi suurendusklaasi vaadatuna*

Struktuurne muld

Struktuuritu muld

Joon. 141. Mulla struktuur.

Vee ja õhu kättesaadavus nendes muldades on soodne taime kasvule. Toitainete poolest on nad rikkad, kuna sisaldavad rohkesti huumust. Huumus soodustab taimede toitainete kättesaadavust mullast.

Kõige paremate muldade hulka meie vabariigis kuuluvad toitainerikkad saviliiv- ja liivsavimullad.

Mulla viljakuse tähtsaks omaduseks on veel mulla jaotumus väiksemateks osadeks — terakesteks ja sõmerateks. Struktuuri alusel on ühed mullad parema, teised halvema struktuuriga.

Hea struktuuriga muldi iseloomustab sõmerate suurem sisaldus. Halva struktuuriga mullas on sõmeraid vähe või need puuduvad üldse.

Mullasõmer on mullaosake, kus mullaterad on omavahel liitunud. Sõmerate moodustumist soodustab huumus.

Struktuuritu muld ei sisalda liitunud mullaosakesi ehk sõmeraid.

Struktuursest mullast saab taim vajalikul määral õhku ja vett. Struktuurne muld võtab sademete näol maapinnale langenud vett endasse ja hoiab seda tugevasti kinni. Seetõttu kuivavad need mullad aeglaselt ja võrdlemisi õhukeses kihis. Struktuurne muld on toitaineterikas.

Struktuuritu muld on tuhkjast, teraline. Osakeste vahel puuduvad suuremad vaheruimid. Mullaterakesed on tihedasti üksteise vastu surutud. Selline muld ei lase vett kiiresti läbi. Vihma ajal valgub säärase mulla puhul suurem osa vett mööda mullapinda kallaku suunas ära. See muld annab auramise teel kiiresti vett ära ja kuivab sügavalt läbi. Struktuuritu muld ei saa seetõttu luua suuri ja püsivaid veevarusid. Huumuse ja toitesoolade poolest on selline muld vaene. Tuhkjast struktuuritu muld on seega vähe viljakas.

Mulla viljakaks muutmine on tänapäeva üks tähtsamaid ülesandeid. Mulla viljakaks muutmisel tugineb vene teadlaste kogemustele, sest vene teadlaste osa mullateaduse arendamisel on ülemaailmses ulatuses väga suur.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Kirjelda katset, mis tõestab, et muld sisaldab õhku.
2. Kirjelda katset, mis tõestab, et muld sisaldab vett.
3. Kuidas teha katseliselt kindlaks, et muld sisaldab savi- ja liivaosakesi?
4. Kirjelda huumuse omadusi.
5. Mille poolest erineb struktuurne muld struktuuritust mullast?
6. Miks pole liivmullad ja savimullad nii viljakad kui saviliivmullad ja liivsavimullad?
7. Missugused mullad meie vabariigis on kõige viljakamad?

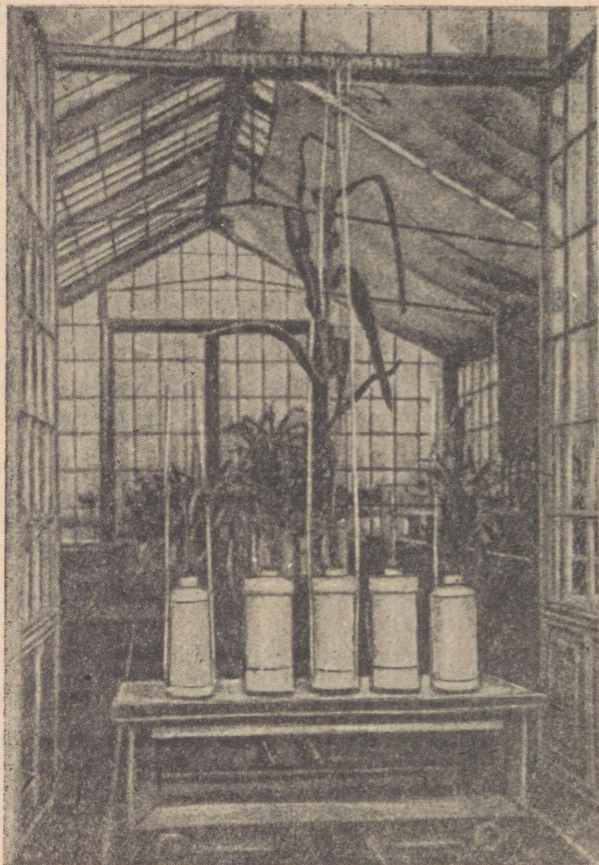
TAIMEDE POOLT MULLAST VÕETAVAD AINED.

Teadlastel õnnestus katsete abil teada saada, milliseid mineraalaineid taimed mullast võtavad.

Kui põletada taimi, siis põleb ära orgaaniline aine ja jääb järele tuhki, mis on mineraalne. Mineraalaineid saab taim mullast.

Uurides taimedes leiduvaid mineraalaineid, saadi teada, et need on mitmesugused vees lahustuvad soolad. Taimes leidub näiteks kaaliumi, lämmastikku, fosforit, väävlit, kaltsiumi, magneesiumi ja rauda sisaldavaid sooli. Et kindlaks teha, missuguseid sooli taim tingimata oma kasvuks ja arenguks vajab, korraldatakse katseid vesikultuuridega.

Juba 1896. a. esines kuulus vene teadlane K. A. Timirjazev näitusel väikese klaasist majakesega, kuhu tungles rahvas. Väljapanekuteks majas olid klaasist purgid. Purke täitis läbipaistev

Joon. 142. Timirjazevi vesikultuuride katsed.

selge vedelik, milles kasvasid taimed. Läbi purgi seinte paistsid juured. Purgis polnud kübetki mulda. Taime rohelised osad, mis purgist välja ulatusid, kui ka juured, mida läbi purgi seinte näha võis, olid erinevad nii lopsakuselt kui ka arengult.

Mis võimaldas taimedele kasvamise «vees»?

See, et purkidesse oli pandud taimedele vajalikke sooli. Läbi-paistev selge vedelik ei olnud vesi, vaid nõrk soolade lahus.

Kui taimedele anti tema kasvuks kõik vajalikud soolad ja soolalahust korralikult õhutati, kasvasid taimed lopsakalt ning nendel arenesid õied ja viljad. Kui puudus mõni sool, siis hakkas taim kiratsema ja suri lõpuks.

Raua- ja magneesiumisoolade puudumisel ei teki taime rohe-

list värvainet — klorofüllit. Kaltsiumisoolade puudumisel pidurdus juurte kasv ja lehtede areng. Kaaliumi- ja lämmastiksoolade puudumine mõjus taime kasvule pidurdavalt. Fosforisoolade puudumisel ei õitsenud ega kandnud taimed vilju.

Joon. 143. Juure liigid:

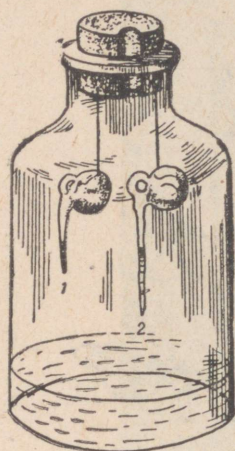
I — sammajuur; II — narmasjuured; a — juurekael; b — peajuur; c — küljuured; d — narmasjuured.

Seletusi näitusel andis K. A. Timirjazev ise. Selle näituse organiseeris ta selleks, et aidata rahval mõista taimede toitumise omapära. Need katsed panid rahvast mõistma mineraalsooladega väetamise tähtsust.

Juur ja juurekarvad. Me tunneme mitmesuguse ehitusega juuri. Kasvades ja arenedes moodustavad juured juurestiku. Eristatakse kaht omavahel teravalt erinevat juurestikku: sammajurestik ja narmasjuurestik.

Juured tungivad mullaosakeste vahele, kasvades nii sügavuti kui ka laiuti. Seda kohta juurel, kus toimub kasv, võime katseliselt kindlaks teha. Idandame aedoaseemet, kuni kestast väljuv juur on 3 cm pikk. Juurele teeme tušiga peenikese pintslit abil millimeetri

pikkuste vahedega kriipsud. Semne paigutame niiskesse kamb-
risse, nagu näidatud joon. 144. Kasvukoha kindlaksmääramist
teostame tušiga tõmmatud kriipsude vahekaugusi uurides. Kriipsu-
vahed laienevad juuretípust veidi kõrgemal. See koht juurel
ongi juure kasvav osa. Juuretípust asub juure-
kübar. Juurekübar kaitseb juure kasvavat osa
mullas edasitungimisel. Juuretípust lähedalt
kasvavad nii peajuur kui ka külgujuured. Kui
näpistame peajuure, lakkab taim kasvamast
šügavusse. Külgujuured kasvavad peajuurega
võrreldes nurga all ja suunduvad seetõttu
rohkem laiali. Juure kasvavast osast veidi
kõrgemal asuvad õrnad juurekarvakesed.
Juuri ettevaatlikult mullast välja kaevates
näeme, et juurekarvakesed on tihedas kokku-
puutes mullasõmeratega.

Joon. 144. Juure
kasvu selgitav
katse.

Juurekarvad imavad endasse vett ja mi-
neraalsooli. Juure seda osa, kus asuvad juure-
karvad, nimetatakse juure imavaks osaks.
Juure kasvades kuivavad vanad juurekarvad.
Kasvukohast kõrgemal tekib neid järjest
juurde. Juurekarvadest kõrgemal juur ei võta
enam vett ega mineraalsooli vastu. Juure-
karvakeste poolt vastu võetud ained liiguvad
seda osa mööda taime varresse. Seda juure osa nimetatakse juure
juhtivaks osaks.

KÜSIMUSI.

1. Kuidas tehakse kindlaks, missuguseid sooli taim vajab?
2. Millistel tingimustel saab taim vees kasvada?
3. Missugune osa juurest võtab vastu mullast vees lahustunud mineraal-
aineid? Kuidas seda juure osa nimetatakse?
4. Missuguse katsega on võimalik kindlaks teha juure kasvavat osa?
5. Mis kaitseb juure kasvavat osa?
6. Missugust juure osa nimetatakse juure juhtivaks osaks?

VÄETISED JA VÄETAMINE.

Taimed kasutavad kasvades oma keha ülesehitamiseks mullas
leiduvaid mineraalsole. Erinevad taimed kasutavad neid eri-
nevalt.

Kui koristame põllult saagi, siis viime koos taimedega põllult
ära ka suured kogused mineraalsole.

Kultuurid	Lämmastiksooli	Fosforsooli	Kaalisooli
Nisu	45,8	21,6	28,1
Hernes	73,2	22,1	42,7
Kartul	49,6	99,2	340,7
Peet	38,8	109,5	552,9

Need arvud kõnelevad meile sellest, milline kultuur kasutab rohkem ja milline vähem mineraalsooli. Ka seda saame teada, mis-suguseid mineraalsooli vajab teatud kultuur suuremal, missugu-seid vähemal määral.

Peale lämmastik-, fosfor- ja kaalisoolade vajavad taimed veel kaltsiumi-, magneesiumi-, raua- ja teisi sooli. Nende puudus ei anna end taimede kasvatamisel tavaliselt tunda. Neid leidub mul-las taimedele vajalikus koguses.

Taimed ei kasuta üksnes mullast mineraalsooli, nad hävita-vad ka mulla struktuuri. Huumuse hulk bakterite tegevusel jär-jest väheneb. Orgaanilise aine aga, millest kõdunemisel võiks tek-kida huumus, viib inimene saagi näol põllult ära. Muld muutub struktuurituks ja seega viljatuks.

Põhiline taimekasvatuse nõue on anda mullale tagasi kõik need ained, mida taimed on mullast võtnud. Muld tuleb muuta viljakaks.

Taimede kasvamiseks vajalike ainete andmine ongi väeta-mine. Mulda väetatakse orgaaniliste ja mineraalväetistega. Orgaanilised väetised sisaldavad peale mineraalainete ka orgaa-nilisi aineid.

Orgaanilised väetised. Sõnnikuga väetasid inimesed mulda juba kauges minevikus. Sõnnik sisaldab orgaanilisi aineid, mis muutuvad bakterite mõjul mineraalaineteks. Sõnniku mõjul muutub teraline muld sõmeraliseks. Sõnnikuga väetatud muld püsib pikemat aega viljakas, sest et selles bakterite tegevuse tagajärjel tekib järjest mineraalsooli juurde.

Turvas. Suurt tähtsust omab väetisena turvas. Tavaliselt kasutatakse turvast loomadele allapanuks ja veetakse seejärel põllule.

Kompost. Komposti valmistatakse taimsetest ja loomsetest jäätmetest ja prahist. Pärast kõdunemist ja osalist mineralisee-rumist kasutatakse komposti peamiselt juurviljade alla mineva maa väetamiseks. Sõnnik, kompost ja turvas on orgaanilised väe-

tised. Orgaanilised väetised annavad taimedele kõiki vajalikke mineraalsooli, sest nad on taimse ja loomse päritoluga.

Mineraalväetised. Mineraalväetisteks on mitmesugused soolad, mida leidub looduses maavarana või toodetakse tööstuses. Mineraalväetistena leiavad kasutamist kaali-, fosfor- ja lämmastiksoolad.

Kaalisoola leidub looduses. Nõukogude riik on kaalisoola varude poolest kõige rikkam maa maailmas.

Fosforsooli leidub samuti looduses maavarana. Tallinna lähedal Maardus on tootmiskõlblikku fosforiiti. Fosforiit on fosforväetis, mida kasutatakse soomuldadel. Tööstuses muudetakse fosforiit superfosfaadiks, mida peamiselt kasutatakse meie põldude väetamiseks. Maardus toodetakse superfosfaati.

Lämmastikväetisi toodetakse Nõukogude Liidu paljudes tööstustes.

Puude ja põlevkivi põlemisel tekib tuhk. Tuhk sisaldab taimede vajalikke mineraalsooli ja on seetõttu väärtuslik mineraalväetis.

KÜSIMUSI.

1. Missugused on tähtsamad mineraalsoolad, mida toodavad meie tööstused?
2. Mida toodetakse Maardus?
3. Missuguste väetiste hulka kuulub puu- ja põlevkivituhk?
4. Missuguseid orgaanilisi väetisi kasutatakse põldude väetamiseks?

VÄETAMISE TÄHTSUS SAAGIKUSE TÕSTMISEL.

Mulla väetamine on tähtsamaid abinõusid võitluses suure viljasaagi eest.

Meie sotsialistliku põllumajanduse eesrindlased omavad suuri kogemusi taimede väetamisel ja mulla viljakaks muutmisel. Selle tõttu saavad nad igal aastal üha suuremaid saake.

Sõnnikut antakse kesapõllule, taliviljade alla kui ka suviviljadele. Suviviljadele tuleb anda käärinud sõnnikut, milles on rohkesti baktereid. Bakterid muudavad huumuse kiiresti toitesooladeks, mida suviviljad kohe kasutama hakkavad.

Mineraalväetisi viiakse muidu maaharimise kui ka taimede kasvu ajal. Väetamist taimede kasvu ajal nimetatakse pealtväetamiseks. Pealtväetamist teostatakse mitu korda, kusjuures iga kord väetatakse mulda selliste väetistega, mida taimed kõige rohkem vajavad.

Tihti kasutatakse suurte saakide saamiseks orgaanilisi ja mineraalväetisi samaaegselt. Nii paraneb mulla struktuur ja taimed saavad kiiresti neid sooli, mida nad parajasti vajavad.

RÄNDLINNUD SAABUVAD.

Juba on tunda kevadet. Kuigi kestavad külmad talveilmad, võib juba veebruari lõpul märgata esimesi kevade tunnuseid. Päike vabaneb tihti terveteks päevadeks süngete pilvede vangistusest. Tema sooja pilgu all hakkavad lumega kaetud katustelt tilkuma veenired, mis külmas õhus muutuvad pikkadeks läbipaistvateks jääpurikateks.

Hoogustub liikumine ja elavnevad hääled aias, põllul ja metsasalus. Alustab laulu rasvatihane, puukoristaja, talvike.

Tagasi koju. Nimeta linde, kes lendasid sügisel meilt ära. Kus nad veedavad talve?

Saabub märts. Ööd on endiselt külmad, päeval aga soojendab päike üsna tublisti. Väljadele tekib lumeväbu laike. Nüüd tuleb tähelepanelik olla, et ei jääks märkamata koju tagasi pöörduvate sulissõprade saabumise päev. Esimesena jõuab pärale kuldnokk, mõni päev hiljem lõoke. Kõige rohkem linde on oodata jäämineku ajal, see on märtsi lõpul ja aprilli alguses. Siis ilmuvad metsvint, linavästrik, vainu- ja laulurästas, kiivitaja, metskurvits, tikutaja, kajakad, sookurg, haned ja teised.

Aprilli teisel poolel tuleb kivitäks, aed-lepalind, must kärbsenäpp.

Mai esimesel poolel, kui ilmad on juba soojemad, tulevad pääsukesed, põõsalinnud, ööbik ja kägu.

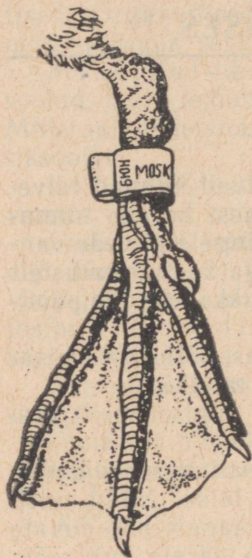
Lindude elu võõrsil. Oleme harjunud nägema, et linnud ehitavad pesi, munevad ja hoolitsevad poegade eest. Talvituskohatades aga käituvad linnud teisiti. Seal nad üldse ei pesitse ega mune. Ka meile nii armsate lauluviiside sillerdamiseks ei ole neil seal tuju. Ainus, millega nad seal tegelevad, on toiduhankimine. Paljud linnud elavad talikorterites salkadena koos.

Rändlinnu mõiste. Niisiis teame, et suurem osa meil pesitsevatelt lindudest veedab talve vaikselt ja tagasihoidlikult kaugetes soojades maades. Linde, kes pesitsevad ühel maal, talve veedavad aga teisel, soojemal maal, nimetatakse rändlindudeks.

Kuldnokk, lõoke, pääsuke, ööbik, haned, luiged ja teised on rändlinnud.

LINDUDE RÄNNETE UURIMINE.

Kauges minevikus, kui veel ei uuritud lindude rändeid, tekkis inimestel lindude talvituskohadest ja rändeteedest ebaõige ettekujutus. Arvati näiteks, et rändlinnud lendavad talvituma kuu

Joon. 145. Linnu rōngastatud jalg.

peale, peidavad end veekogude põhjamudasse või magavad varjatud kohtades taliuinakut.

Alles möödunud sajandil saadi hulgaliste vaatluste teel täpsemaid andmeid rändlindude liikumisest. Kuid vahetud vaatlused ei võimaldanud siiski selgitada üksikute linnuliikide täpseid rändeteid ega talikortereid. Seepärast hakati umbes 60 aastat tagasi lindude rändeid uurima lindude rōngastamise teel.

Rōngastamine seisneb selles, et elusalt püütud linnu jala ümber kinnitatakse kerge aluminiumpõlv, millele on sisse pressitud rōngastusasutuse nimetus ja järjekorranumber. Lind lastakse vabadesse, rōngastaja aga märgib märkmikku järgmised andmed: linnu liiginimetus, rōngastamise kuupäev ja koht, rōnga number.

Kui rōngastatud lind satub uuesti inimese kätte ja see teatab leiust vastavale rōngastusasutusele, siis on võimalik määrata lindude pesapaiku ja talikortereid, rändeteid, eluiga ja lahendada palju muid küsimusi.

Uurimistöö on seda edukam, mida rohkem linde rōngastatakse ja mida enam andmeid rōngastatud lindude leidude kohta saadakse. Tänuväärset abi võivad selleks osutada ka õpilased, teatades rōngastatud lindude leidudest järgmisel aadressil: Tartu, Vanemuise t. 21, Eesti NSV Teaduste Akadeemia Zooloogia ja Botaanikainstituudi zooloogiasektor. Seal tehakse kindlaks linnu rōngastamise aeg ja koht ning teatatakse sellest ka leidjale.

NSV Liidus asub rōngastamise keskbüroo Moskvast.

Rōngastatud lindude leidude teatamisel talitada järgmiselt.

Kui lind tabatakse elusalt, tuleb kõik märgid rōngalt maha kirjutada ja saata zooloogiasektorile. Mingil juhul ei tohi rōngast linnu jalast ära võtta, vaid pärast vajalike andmete ülesmärkimist rōngastatud lind uuesti vabadesse lasta (kui ta on terve ja lennuvõimeline). Nii jääb võimalus ka linnu edaspidiseks kontrollimiseks, kui ta tabatakse kuskil mujal.

Surnud linnu puhul tuleb rōngas linnu jalast ära võtta ja saata lapikuks litsutult kirja sees zooloogiasektorile.

Mõlemal juhul lisada andmed linnu leiuaja ja -paiga kohta, samuti linnu leidja nimi ja aadress. Linnu liiginimetus märkida ainult siis, kui lindu hästi tuntakse.

Joon. 146. Lindude mõningad rändeteed.

KÜSIMUSI.

1. Missuguseid linde nimetatakse rändlindudeks? Milliseid neist tunnend?
2. Nimeta esimestena saabuvaid rändlindude.
3. Kuidas möödub lindude elu võõrsil?
4. Kuidas tehakse kindlaks lindude ränded?

KULDNOOK — ESIMENE KEVADEKUULUTAJA.

Kuldnokk saabub varakult — märtsi keskel. Et kohati veel lumehangesid leidub ja öökülmad varbaid kipuvad näpistama, see teda ei kohuta.

Kuldnoka välimus. Oma nime on kuldnokk kollasest nokast saanud, mis märtsipäikese säras tõesti kullana hiilgab. Must roheka ja violetse metalliläikega sulestik on seljapoolel üleni kollaste täppidega kaetud. Alapoolel on ainult saba alumised kattesuled kollaste täppidega või ääristega. Jalad on kuldnokkal pruunid.

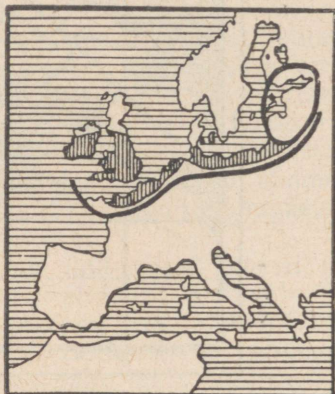
Hoopis tagasihoidlikum on aga pesast väljuvate noorte kuldnokkade värvus. Nende sulestik on üleni tuhnilt pruunikashall,

kurgu all ja kõhul pisut heledama tooniga. Nokk ja jalad on neil peaaegu mustad.

Laul. Väga huvitav on kuldnokka laulmise ajal jälgida. Ta satub ise seejuures nii hoogu, et kogu kehaga laulule kaasa elab — ajab suled kohevile, vehib ripakil tiibadega, keerab pead ühele ja teisele poole. Laul on väga vaheldusrikas, sellesse on põimitud rohkesti teiste lindude ja loomade hääli. Aeg-ajalt kõlab laulus pikk vile.

Joon. 147. Kuldnokk.

Joon. 148. Baltimaade kuld-
nokkade talvituspaigad.

Pesa ehitamine ja poegade haudumine. Kuld-
nokk elutseb aedades, parkides ja hõredamates metsades. Pesa
ehitamiseks kasutab kuldnokk meelsasti inimasulate juures nende
jaoks ülesseatud pesakaste. Kuid ta ei põlga ka vanu rähnikoopaid,
puusse mädanenud lõhesid ja muid õõnsusi. Pesa põhja voderdab
kuldnokk rohukõrte, puulehtede, karvade, sulgede või riideräbala-
tega. Maikuu esimestel päevadel muneb emalind 4—6 valkjasi-
sinist muna. Haudumine kestab 12 päeva. Hauvad vaheldumisi
nii ema- kui ka isalind. 21—22 päeva vanuselt lendavad pojad
pesast välja.

Tavaliselt kuldnokkad samal suvel teistkordselt ei pesitse.
Pesapaik jäetakse pärast pesitsemist maha, linnud kogunevad sal-
kadesse ja siirduvad sobivaile toitemaadele, kus viibivad kuni
hilissügiseni.

Oktoobrikuus lahkuvad meilt kuldnokkad. Nad ei lenda kaugele.
Kuldnokkade talvituskohtadeks on Balti mere lääneosa ja Põhja-
mere maad (Taani, Inglismaa, Saksamaa, Prantsusmaa ranniku-

alad). Viibides lähedal, tulevad nad mõnikord südatalvelgi sulailmade puhul kodukohti vaatama. Pehmemal talvel mõned ei lendagi ära, vaid talvituvad meil.

Toitumine. Pesitsusajal toitub kuldnokk peamiselt putukaist, ussides, tigudest ja teistest pisiloomadest, mida ta oma pikliku nokaga põllult ja niidult hulkadena nopib. Hävitades mitmesuguseid kahjulikke putukaid, on kuldnokk sel ajal väga kasulik.

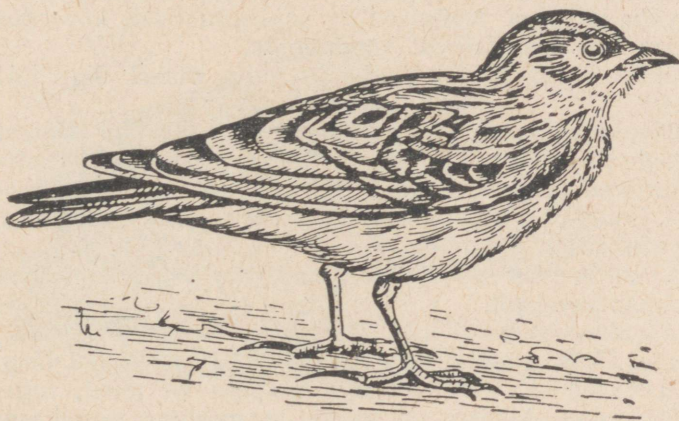
Pärast pesitsemist hakkab kuldnokk tarvitama taimset toitu — seemneid, marju, taimepungi. Hilissuvel hakkavad kuldnokad ründama marjaaedu, muutudes seal ebasoovitavateks külalisteks. Sellest hoolimata tuleb kuldnokka kasulikuks linnuks pidada ja igati hoolitseda talle pesitsusvõimaluste loomise eest elamute läheduses.

PÖLDLÖÖKE.

Liiri, lõõri, lõoke,
üles pilve piirile:
ilus, ilus üleval,
laia sinitaeva all.

E. Enno.

Põldlökese ilmumisega kaob põldudel ja niitudel talvine vaikus — lõoke on väsimatu laulja. Nii päikesepaistelise kui pilves ilmaga kostab varahommikust hilisõhtuni tema rõõmus lõõritamine. Laulu alustab lõoke lendu tõustes ja jätkab kõrgel õhus värisevail tiivul lenneldes. Ikka kõrgemale ja kõrgemale tõustes näib ta lõpuks liikumatu täpina. Väsimata hakates paneb lõoke tiivad kokku ja laseb end, ise kogu aeg lõõritades, alla kukkuda.

Joon. 149. Põldlõoke.

Päris maapinna lähedal lööb lōoke tiivad uuesti lahti, lendab veidi maad edasi ja laskub siis maha. Maha jõudes lõpetab lōoke laulu.

Elupaik ja välimus. Põldlōokese elualaks on põllud, niidud, lagedad rabad. Ta on väike tagasihoidliku värvusega lind. Ülapool on lōokesel luitunud-pruun laiade mustjaspruunide triipudega, kurgualune ja alapool valkjad, keha külgedel ja pugualal tumedad triibud, pea küljed tumedatähnilised. Nokk ja jalad on helepruunid. Selline värvus muudab lōokese maapinnal vähe silmapaistvaks. Eemalt vaadates on ta ümbritseva maastikuga peaaegu ühte värvi. Niisugune kaitsev värvus päästab lōokese nii mõnigi kord vaenlaste pilkude eest.

Lōokese jalad ja varbad on kohastunud maas kõndimiseks, puudel ta ei roni ega istu. Maad mööda jookseb lōoke hästi.

Pesaehitamine ja toitumine. Lōoke ehitab pesa kuivadest kõrttest maa peale rohu sisse. Ta pesitseb suve jooksul kaks korda — mai alguses ja juuni alguses. Kummalgi korral muneb emalind 3—5 muna. Need on valkjad, kaetud tihedalt pruunikate või hallikate tähnidega, sulades ümbrusega ühte.

Toiduks on lōokesele oras, roheliste taimede õrnemad osad, seemned ja putukad.

Põldlōoke on väga kasulik lind, keda on vaja kõikjal kaitsta.

PÄÄSUKESED.

Pääsukesed on väga head lendajad, kes veedavad suurema osa ajast õhus. Nende lend on kiire ja käänakuline. Seda võimaldavad pikad tugevad teravate otstega tiivad ja tüürina kasutatav kääridekujuline saba.

Pääsukeste jalad on lühikesed ja nõrgad, maapinnal kõndimiseks vähe kohased. Küünised on konksutaoliselt kõverdunud, nendega on hea pesa küljest kinni hoida.

Nokk on pääsukesel lühike ja lame, alusel õige lai ja laialt avanev.

Pääsukesed toituvad sääskedest, kärbestest ja teistest putukatest, keda nad laialt avatud nokaga lennult püüavad. Kuiva ilmaga, kui putukad lendavad kõrgel, lendavad ka pääsukesed kõrgel. Niiske ilmaga lendavad nad mõnikord päris maapinna lähedal, sest putukad on siis madalal.

Pääsukesed on kasulikud linnud, kes hävitavad suurel hulgal kahjulikke putukaid.

Pääsukesi on mitut liiki. Tuntumad on suitsupääsuke ja räästapääsuke. Õpime neid eraldama välimuse ja eluviisi järgi.

Suitsupääsukese kogu ülapool on must, tugeva sinise metalliläikega. Alapool on valge, kurgualune punakaspruun, üle puguala must poolkaar. Saba on sügavalt harkis.

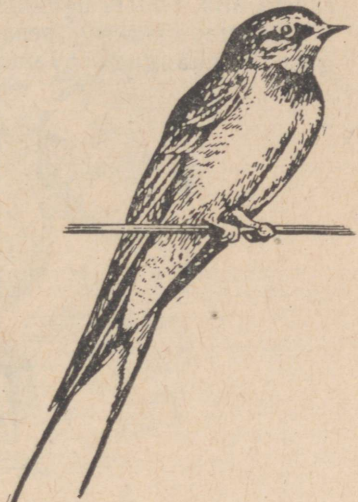
Suitsupääsuke pesitseb inimasulate juures. Porist ja savist valmistatud poolkeraja ülalt lahtise pesa teeb ta si-
seruumidesse, nagu loomalautadesse, kün-
nidesse, kuuridesse ja mujale lae-
või seinapalgi külge. Seest vooderdab
ta pesa rohukõrte, sulgede ja muu peh-
mema materjaliga.

Mai lõpul muneb emalind 4—6 valk-
jat hallide ja punakaspruunide laikudega
muna. Koorunud pojad on algul paljad
ega saa avada silmi. Poegi toidetakse,
kuni nad on saanud peaaegu täiskasva-
nuks ja juba ise lendavad. Pärast pe-
sast väljalendu viibivad pojad veel
mõnda aega koos ja tulevad magama
pessa.

Mõned paarid pesitsevad suve jook-
sul veel teistkordselt — enamasti samas
pesas — juuli lõpul või augusti alguses.
Äralennu eel kogunevad pääsukesed
hulgana telefonitraadidele või katusehar-
jadele. Septembris nad lahkuvad meilt kaugele Aafrikasse talvitama.

Räästapääsukesel on keha tagaosa ülapoolel valge laik.
Alapool on räästapääsukesel üleni valge, ilma punaka kurgualu-
seta. Räästapääsukese saba on nõrgalt harkis.

Räästapääsukesed pesitsevad suurte hulkadena mitmel pool
Põhja-Eesti paekalda küljes. Nad ehitavad pesi ka kivihoonete

Joon. 150. Suitsupääsuke.

Joon. 151. Suitsupääsukese pesa ja pojad.

räästa alla, suurte betoonsildade alla, harvemini puumajade külge.

Räästapääsukese pesa on üleni suletud, ainult ülal ümmarguse lennuauguga avanev.

Joon. 152. Räästapääsuke.

ÖÖBIK.

Mis laululaine lahkeste —
ööbik! ööbik!
käib kullakeeli südame?
Ööbik!

Lydia Koidula

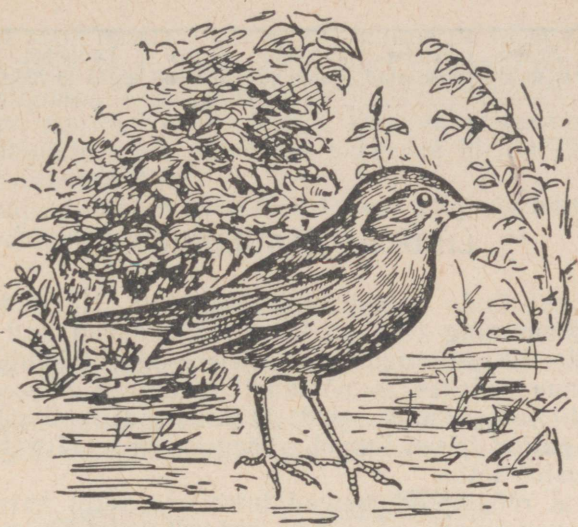
Ööbik on meie meeldivamaks laulikuks. Vaevalt leidub teist lindu, kelle laul oleks nii kaunikõlaline ja vaheldusrikas kui ööbiku oma. Et teda kuulda, pole vaja minna kaugele. Tarvitseb vaid jalutada lähimasse aeda, parki või lehtmetsa põõsastikku — siin ta laulab kevadel kogu päeva. Suve poole muutub ööbik rohkem öölaulikuks, vaikides juuni lõpul hoopis.

Ööbikut näha aga ei olegi nii kerge. Tema pruunikashall sulestik erineb vähe puulehtede ja -okste värvusest, millel ta istub. Tänu kaitseväresele jääb ööbik vaenlastele märkamatuks ja ta võib lehestikku peitunult muretult oma kauneid laule silledada.

Elamiseks eelistab ööbik niiskemaid alasid, eriti veekogude ümbrust.

Pesa ehitamine ja toitumine. Pesa ehitab ööbik võssa maapinnale. Pesa väliskihht koosneb kuivadest puulehtedest vähese sambla ja kõrte lisanditega. Sisevooderduseks on peenemad kõrred, harvem karvad või jõhvid.

Juuni esimesel poolel muneb emalind 5—6 muna. Ööbik haub 2 nädalat. Pojad lahkuvad pesast noorelt — 12 päeva vanuselt.

Joon. 153. Ööbik.

Ööbiku peamiseks toiduks on ussikesed, röövikud ja muud pisi-loomad. Ta on kasulik lind. Ööbik lahkub lõunamaale juba augustis.

Parima laululinnuna peaks ööbik kaunistama iga kodu ümbrust. Tema ligimeelitamiseks tuleks koduümbrusse rajada hekke, parke ja pöösastikke.

KÜSIMUSI JA OLESANDEID.

1. Millal saabub kuldnokk?
2. Kirjelda vanade ja noorte kuldnokkade värvust?
3. Miks armastavad kuldnokad põllul värskeltküntud künnivaol askeldada?
4. Miks peame kuldnokka kasulikuks linnuks?
5. Kuidas meelitada rohkem kuldnokki koduümbrusse elama?
6. Millal saabub lõoke?
7. Kuidas kaitseb sulestiku värvus lõokest vaenlaste eest?
8. Võrdle suitsu- ja räästapääsukese välimust. Mille poolest erinevad nende pesad?
9. Kuidas hangib pääsuke endale toitu?
10. Millal saabub ööbik? Kuhu ta asub elama?

OLESANDEID ISESEISVAKS TÖÖKS:

1. Oppige tundma linde lennust nende lennukuju ja lennuviisi järgi.
2. Koguge rahvasuust «linnulaulu sõnu» ja selgitage, kui võrd need vastavad laulule.
3. Tehke ümbruskonnas lindude loendusi: märkige üles palju pesitsevate tuntud linnuliike. Milliseid neist on paiga-, millised rändlinnud?
4. Tehke lindude vaatlusi toodud vormi kohaselt:

Rändlinnu nimi	Saabu- mise aeg	Pesitse- mise ajad	Poegade ilmumine	Pesast väljalend	Laulmise algus ja lõpp	Äralennu aeg

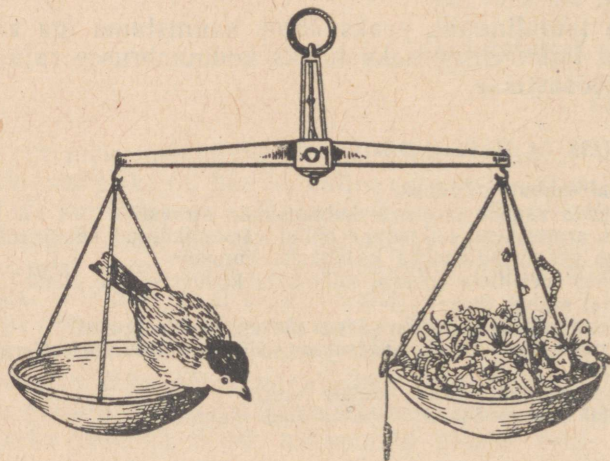
LINDUDE KASULIKKUS.

Suurem osa linde on inimesele kasulikud. Hävitades tohutul hulgal putukaid ning teisi pisiloomi vähendavad nad tunduvalt mitmesuguste kahjurite poolt inimestele toodavat kahju.

Kui viljapuu-aedades ja põldudel puuduksid tihased, kärbsenäpid, lehelinnud, künnivaresed, kaelushakid, kuldnokad, põldlõokesed ja paljud teised linnud, väheneks saak märgatavalt kahjurite hävitustöö tõttu.

Ka paljud röövlinnud toovad inimesele palju kasu. Mitmed kullid hävitavad suurel hulgal hiiri, säästes sellega kümneid tonne teravilja.

Lindude kasu metsamajandusele on samuti suur. Väsimatult puhastavad metsi kahjulikest putukatest rähnid, puukoristaja, peoleo, põosalinnud, rästad ja paljud teised.

Joon. 154. Tihase päevane toit.

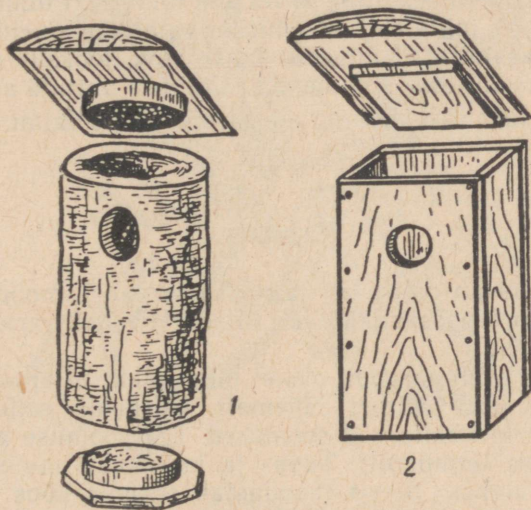
Lindude poolt hävitatavate putukate hulk on väga suur. Nii näiteks võib tihane päeva jooksul ära süüa putukaid oma kehakaalu suuruses koguses. Kuldnokaperekond hävitab päeva jooksul üle 350 rööviku, mardika ja teo. Kägu, kelle eelistatavamaks toiduks on teiste lindude poolt põlatavad karvased liblikaröövikud, sööb neid päevas üle tuhande.

Eriti palju putukaid hävitavad linnud poegade toitmise perioodil — mitukümmend tuhat ühe paari kohta.

LINNUKAITSE.

Inimene peab lindudele kui oma väsimatutele abilistele alati abi ja kaitset pakkuma.

Lindudesse tuleb suhtuda hoolitsevalt. Nende pesitsemise kindlustamiseks inimasulate läheduses, põldudel ja metsades on vaja

Joon. 155. Pesapakk (1) ja pesakast (2).

alles jätta või kunstlikult luua tihedaid põosastikke, rajada parke ja istutada tihedaid hekke. Tihedaoksalised ilupuud ja -põõsad parkides ning aedades on lindudele heaks pesapaigaks.

Mitmeid linde, nagu tihast, must- ja hall-kärbsenäppi, aed-lepalindu, kuldnokka, linavästriku ja teisi saab ligi meelitada nende jaoks valmistatud pesakastide ja pesapakkude ülesseadmisega.

Talveks meile jäävate lindude elu kergendamiseks on vaja valmistada toitemajakesi või -laudu. Tuleb hoolitseda, et seal oleks alati seemneid ja tihaste jaoks ka täiesti ilma soolata lihajäätmeid.

1. Selgita lindude kasulikkust.
2. Miks on vaja paljusid putukaid hävitada?
3. Milles seisneb linnukaitse?
4. Mis teha, et põldudel ja aedades elutseks rohkem kasulikke linde?

VARAKEVADEL ÕITSVAIID TAIMI.

Õige varakult, niipea kui lumi on sulanud, vahel isegi enne seda, ilmuvad üksteise järel mitmevärvilised kevadõied. Puhkeb õitsele sinilill, võsaülane, lõokannus, kuldtäht, paiseleht, nurmenukk ja paljud teised. Õitsevad ka paljud puud ja põõsad, nagu sarapuu, kask, lepp, paju. Iga järgnev soe päev äratab elule üha uusi ja uusi taimeliike. Mille arvel see toimub? Puuduvad ju enamusele veel lehed, mille abil õitsemiseks vajalikke aineid valmistada. Suurem osa kevadtaimi õitseb eelmise suve jooksul mitmesugustesse taime organitesse kogunenud toitainete varude arvel.

Vaatleme lähemalt mõningaid varaõitsevaid taimi.

Sarapuu.

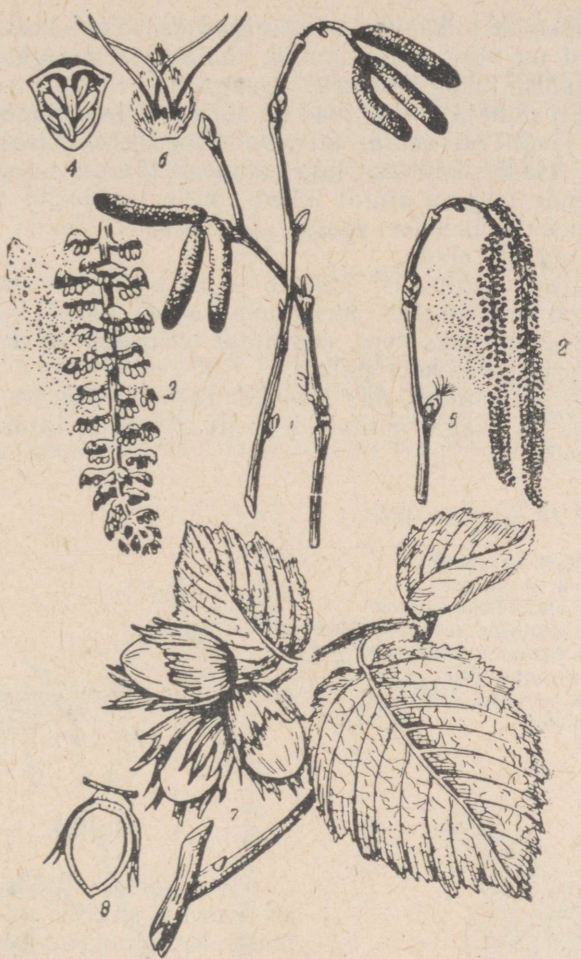
Sarapuu kasvab metsa all ja metsa servadel, moodustades mõnes kohas suuri põõsastikke. Ta õitseb kevadel vara, kaua aega enne lehistumist.

Aprillikuus võib sarapuu okstel näha pikki allapoole ripnevaid urbi. Uurides urva ehitust lähemalt, märkame sellel painduvat peatelge, millele kinnituvad soomused. Iga soomuse alumisel küljel on kaheksa tolmukotti. Tupp- ja kroonlehti me sealt ei leia. Puudub ka emakas. Seega moodustab soomus koos tolmukatega isasõie. Urb on isasõisik.

Kust aga otsida emasõisi? Neid märkame isasõitest hiljemini samadel okstel. Tavalistest lehepungadest erinevad need vaid oma peente punaste niidikestega, mis ulatuvad välja punga otsast. Eemaldades selliselt pungalt välissoomused, näeme luubi abil kaht sisemist soomust kahe emakaga kummagi kaenas. Igal emakal on kaks punast niitjat emakasuuet, mis ulatuvadki pungast välja. Soomus koos emakaga on emasõis, kogu pung — emasõisik.

Niisiis asuvad sarapuul isas- ja emasõied erinevates õisikutes, mis mõlemad aga kasvavad sama taime küljes. Selliseid taimi nimetatakse ühekojalisteks taimedeks.

Väiksemalgi raputamisel pudenevad valminud urbadest terved pilved kollast tolmu. Tuul kannab seda igale poole laiali, osa

Joon. 156. Sarapuu:

1 — oks noorte isasurbadega; 2, 3 — isasurvad; 4 — isasurva soomus
 tolmukatega; 5 — pung emakasuudmetega; 6 — soomus emakatega; 7 —
 oks viljadega (pähklitega); 8 — pähkli läbilõige.

tolmuteri juhtub langema ka valminud emakasuudmeile. Sarapuu on tuultolmleja taim.

Samal põõsal asuvad isas- ja emasõied ei valmi üheaegselt. Enne valmivad isasõied. Kui nende tolm on juba laiali kandunud, siis alles valmivad emasõied. Nii saab tolm langeda ainult naaberpõõsaste valminud emakasuudmeile, kus õitsemine on alanud varem ja leidub juba avanenud emakasuudmeid. Sellega on sarapuul kindlustatud risttolmlemine.

Pärast õitsemist puhkevad lehepungad ja võsud kattuvad lehtedega. Lehed on võrdlemisi suured, lühikese rootsuga ja ümarunud või ovaalse labaga, saagja servaga.

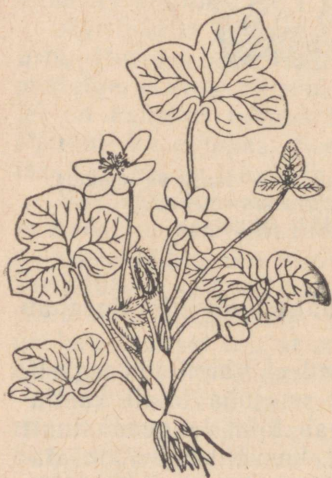
Nagu kõigil puudel, nii tekivad ka sarapuul juba sügiseks pungad, millest järgneval aastal arenevad uued oksad lehtedega ja emasõisikud. Isasõisikud on juba sügisel täiskasvanud urbade sarnased. Nende telg on ainult lühem, mille tagajärjel soomused asetsevad tihedalt üksteise vastas. Seesuguses olekus võib urb talvised külmad üle elada.

Vili. Pärast tolmlemist hakkab sigimikust arenema vili — pähkel. See on ümbritsetud suurekskasvanud lõhiste kattede lehtedega. Pähklit katab paks koor, mis algul on pehme ja mõru maitsega. Valmimisel pähklid koor puitub.

Pähklis on pähklituum, mis sisaldab rohkesti tärklist ja rasva. Pähklituumad on väga maitavad, nendest valmistatakse väärtuslikku taimeõli.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Millal õitseb sarapuu?
2. Kirjelda urva ehitust.
3. Kirjelda emasõisiku ehitust.
4. Miks nimetatakse sarapuud ühekojaliseks taimeks?
5. Kirjelda sarapuu tolmlemist.
6. Mis on sarapuu vili?
7. Vali üks sarapuu. Jälgi selle urbade arengut, pungade paismist ja lehtede ilmumist.

Joon. 157. Sinilill.

Sinilill.

Metsaäärsete põõstikkude all kasvav sinilill on üks esimesi kevadtaimi. Tema õied ilmuvad tihti juba lumelaikude vahelt nähtavale. Seniks kuni põõsastele lehed ilmuvad ja päikest hakkavad varjama, on sinililled juba õitsenud.

Vaadeldes õitsvat sinilille, paistab silma 6—10 helesinisest lehekesest koosnev õiekate, mida ümbritseb 3 rohelist lehekest. Tolmukaid ja emakaid on palju. Näeme ka pikkade varte otsas kasvavaid kolmehõlmiseid lehti, mis aga ei ole ilusad rohelised, vaid punakad ja kat-

kised. Need lehed on säilinud eelmisest suvest. Uued lehed kasvavad alles pärast õitsemist.

Kaevates sinilille maa seest välja, paistab jäme maa-alune vars. Sellesse on eelmise suve jooksul kogunenud toitainete tagavara, mille arvel taim saabki kevadel vara õitseda.

Maa-alusel varrel näeme pungi, millest arenevad õieraod ja lehed.

Võsaülane.

Sinilillest pisut hiljem hakkab lehtpuuvõsastikes õitsema võsaülane. Kasvades hulgana koos, paistavad tema valgetest õitest lillevaibad juba kaugele.

Võsaülase õiekate koosneb 6—8 valgest lehekesest. Tolmukaid ja emakaid on õies palju. Öösel ja halva ilmaga langeb võsaülase õis longu ja sulgub. Nii on õrnad tolmukad ja emakad külma ning niiskuse eest kaitstud. Õietolmu kannavad laiaili putukad.

Joon. 158. Võsaülane:
1 — taim; 2 — õis (õiekate lihtne); 3 — viljad, 3a — vilja seemnega; 4 — maa-alune vars arenenud ladvapungaga.

Lehti on võsaülase varrel kolmi. Need on võrdlemisi suured ja sügavalt lõhestunud.

Maa-alune vars. Võsaülasel on maa-alune vars, mis kasvab mullas paralleelselt maapinnaga. Sellesse on kogunenud toiduvart, isegi uus kasv koos lehe- ja õiepungadega on juba enne kevadet maapinna lähedale tunginud, et niipea kui maapind sulab, nähtavale ilmuda.

Kui ülaste ümber maa üles kaevata, võib näha mitmele poole suunduvaid maa-aluse varre harusid. Võsaülased kasvavad alati rühmiti koos. Iga ülaste rühm koosneb harilikult ühe esivanema järglastest. Selgub, et maa-alune vars on võsaülasel ka paljune-misorganiks. Ta hargneb. Kasvades juurde ühest ja järjest kõdu-nedes teisest otsast, eralduvad maa-aluse varre harud üksteisest. Selle tulemusena tekib mitu eraldi taime.

Võsaülane sisaldab vähesel määral mürgiseid aineid. Kui lehti ja õisi kaua käes hoida, eriti neid hõõrudes, võivad kätele tek-kida villikesed. Võsaülasest valmistati varematel aegadel ravi-meid reumahaiguste vastu.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Kus kasvavad sinililled ja võsaülased? Millal nad õitsevad?
2. Mis võimaldab sinilillel ja võsaülasel varakevadise õitsemise?
3. Milline tähtsus on sinilille ja võsaülase elus õitsemisel enne puude lehtimist?
4. Kirjelda võsaülase paljunemist maa-aluse varre abil.
5. Kuivata ajalehe vahel sinilill ja võsaülane. Valmista nendest herbaar-lehed.

Joon. 159. Kuldtäht.

Kuldtäht.

Kuldtäht ilmub juba aprillikuus põõsastikkudes ja parkides nähtavale.

Kui kaevame kuldtähe ettevaatlikult mullast välja, siis näeme, et tal on all sibul. Selle soomustesse eelmisel aastal kogunenud toitainete varud lähevad õitsvate võsude moodustamiseks. Seega on sibulasse kogunenud toitainete varud need, mis võimaldavad kuldtähel varakevadise arenemise.

Sibula alumise osa külge kinnitub kimp narmasjuuri.

Sibulakanna tipus asub ladvapung. Sellest kasvab välja taime vars ja üks leht. See leht on pikk ja kitsas. Rood kulgevad temas pikisihis kõrvuti lehe alusest tipuni. Sellise roodumisega lehti nimetatakse rööproodseteks.

Varre ülemises osas on veel kaks lehte, mis ehituselt sarnanevad juurmise lehega, kuid on sellest lühemad.

Varre tippu kinnitub raagude abil 1—5 õit. Igal õiel on 6 lehte.

Nende välimine külg on roheline, sisemine kollane. Neid ei saa pidada ei tupp- ega kroonlehtedeks. Seepärast ütleme, et kuldtähe õiekate on lihtne.

Pärast vilja valmimist kuivavad kuldtähe maapealsed osad. Selleks ajaks on aga jõudnud areneda ja endasse toitaineid koguda uus sibul, millest järgmisel kevadel areneb uus maapealne võsu.

Aedades kasvatatakse sibultaimedest lumikellukest, krookust, tulpe ja teisi.

KUSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Mis võimaldab kuldtähel varakevadise õitsemise?
2. Kus peituvad sibulas toitained?
3. Millest kasvavad välja kuldtähe maapealsed osad? Kus asuvad juured?
4. Milliseid taimi nimetatakse sibultaimedeks?
5. Jõua selgusele, millised sibultaimed kasvavad kooliaias või kodus.
6. Kuidas paljundatakse sibultaimi?
7. Koosta tabel kevadel tuntud õitsvatest taimedest foodud näidise kohaselt:

Taime nimetus	Maa-alused osad	Õitsemise algus
Kuldtäht	Sibul	Aprilli keskel
.....	.....	.....
.....	.....	.....
.....	.....	.....

RAVIMTAIMI.

Mitmete taimede juuri, varsi, lehti, õisi, vilju või seemneid kasutatakse arstimate valmistamiseks. Taimi, millest ravimeid valmistatakse, nimetatakse ravimtaimedeks.

Ravimtaimi kasvab looduses rohkesti. Kask, pärn, kibuvits, mänd, palderjan, võilill, lina, metsmaasikas, nõges ja teised on ravimtaimed. Peab ainult teadma, millal ja milliseid osi neist korjata.

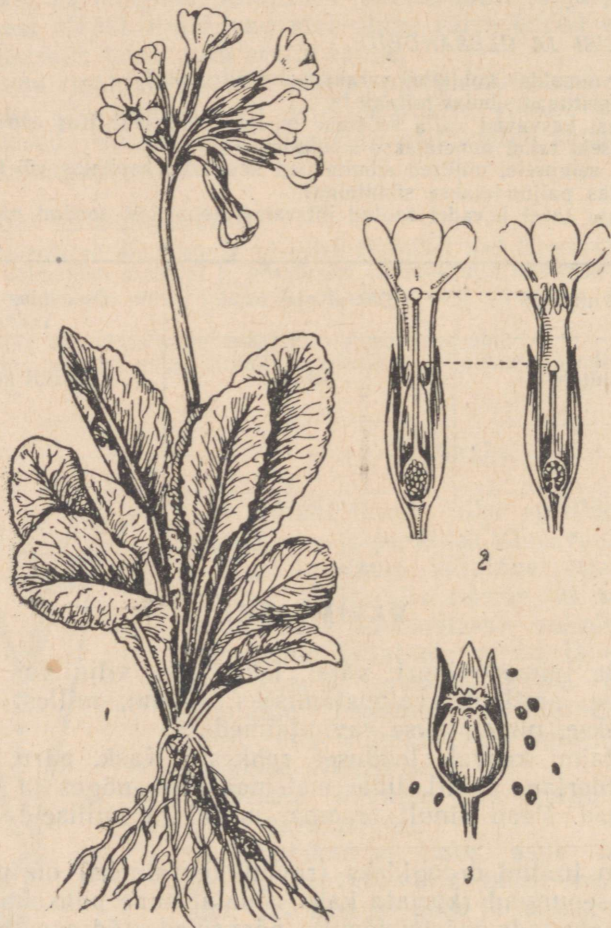
Rohkem tuntud droogideks (ravimi tooraineks) on palderjani juured, kasepungad (korjata kaks nädalat enne puhkemist, korjamist võib alustada märtsi lõpul), pärnaõied, põdrasamblik, kibuvitsamarjad, männikasvud (mitte üle 2 cm pikad). Neid võivad korjata ka õpilased ja anda üle kohalikesse apteekidesse sealt saadud juhendite alusel.

Nurmenukk.

Õitsvat nurmenukku võib leida kuivadel niitudel ja võsastikes mai algusest juuni lõpuni.

Nurmenukul on jäme maa-alune vars. Maapealne vars puudub. Maapinnale ulatuvad maa-alusest varrest väljakasvavad suured kodarikuna asetsevad varretud lehed. Lehtede kodarikust saavad alguse ka pikad õievarvad, millele kinnituvad kollased õied. Nurmenuku õied on koondunud õisikusse — lihtsarikasse.

Valkjasroheline õietupp on kokku kasvanud viiest tupplehest, millest on jäänud ülemisse äärde viis teravat tippu. Viis kollast

Joon. 160. Nurmenukk:
1 — taim; 2 — nurmenuku kahesugused õied; 3 — villi väljunud seemnetega.

kroonlehte on samuti kokku kasvanud, moodustades krooni, mille alumine osa kannab putke nimetust. Tolmukaid on viis, emakaid üks.

Tolmukate ja emakate asetus on nurmenuku õites kahesugune. Ohtede taimede õites on emakakael väga lühike, tolmuks aga kinnituvad õiekrooni putke ülemisele osale, ulatudes nii emakasuumest palju kõrgemale. Teiste taimede õites on vastupidi: emakakael on pikk, tolmuks seevastu kinnituvad krooni putke keskele. Sel teel ulatub emakasuu tolmuksapeadest kõrgemale.

Selline erinev õite ehitus soodustab risttolmlemist. Kui kimalane külastab lühikese emakakaelaga õit, siis ta pea puutub kokku tolmuksatega, nokk emakaga. Lennates teist tüüpi õiele, millel on pikk emakakael, puutub tema pea kokku emakaga ja kannab sinna tolmuteri eelmisest õiest. Nokk samal ajal puutub kokku madalal asuvate tolmuksatega, mille tolmu ta kannab edasi lühikese emakakaelaga õiele.

Nurmenuku õite ehituse juures ilmneb kõige selgemini taimede kohastumine risttolmlemisele.

Nurmenuku vili on kupar, milles asub palju seemneid.

Droogina korjatakse maa-aluseid osi varakevadel ning kollaseid õiekroone ja lehti õitsemise ajal.

Teekummel.

Teekummel kasvab metsikult põldudel ja aedades. Kuna kummelil on suur tähtsus ravimite valmistamisel, kasvatakse teda ka kultuurtaimena.

Teekummeli õied on koondunud korvõisikusse. Äärmised õied õisikus on keeljad valgete kroonlehtedega, seesmised putkõied aga rohekaskollased. Lehed on kitsad, kahelissulglõhised. Teekummel õitseb maist augustini.

Droogiks korjatakse õisi, mis on vaevalt puhkenud.

Kummelit kasutatakse kompressidena ja kuristamiseks. Teda juuakse ka teena.

Joon. 161. Teekummel:
1 — oks; 2 — läbilõige õisikust.

Raudrohi.

Raudrohtu kasvab rohkesti teeäärtes, põllupeenrail, põldudel ja niitudel. Õisiku ehituselt sarnaneb raudrohi kummeliga. Õied on valkjad, lehed sulgja-gused. Raudrohi õitseb juunist septembrini. Raudrohtu on kerge ära tunda temale iseloomuliku lõhna järgi.

Droogiks korjatakse taime maapealseid osi.

Joon. 162. Raudrohi:
1 — oks; 2 — õis suurendatult.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Millised on nurmenuku maapealsed osad?
2. Millised on nurmenuku maa-alused osad?
3. Millise varemõpitud taime õisikut meenutab nurmenuku õisik?
4. Kirjelda, kuidas tolmleb nurmenukk.
5. Mis ühist on kummeli ja raudrohu õisikute ehituses?
6. Milliseid taimi nimetatakse ravimtaimedeks?
7. Milliseid ravimtaimi tunned? Mida neist kasutatakse ravimite valmistamiseks?
8. Koosta tuntud ravimtaimedest herbaarleht. Sellest taimest valmistatud droog pane tsellofaanpaberi sisse ja kleebi herbaarlehe nurgale.

ÕUNAPUU.

Õunapuu on kõige levinenum viljapuuliik. Kasvatatakse tugevakasvulisi- ja kääbusõunapuid. Tugevakasvulised õunapuud võivad kasvada kuni 10 m kõrguseks. Nende võra läbimõõt täiskasvanud puul on 10—12 m. Nad võivad elada kuni 100 aastat vanaks. Täiskandeikka jõuavad tugevakasvulised õunapuud 10—15 aasta vanuses ja kannavad vilja 50—60 aastat.

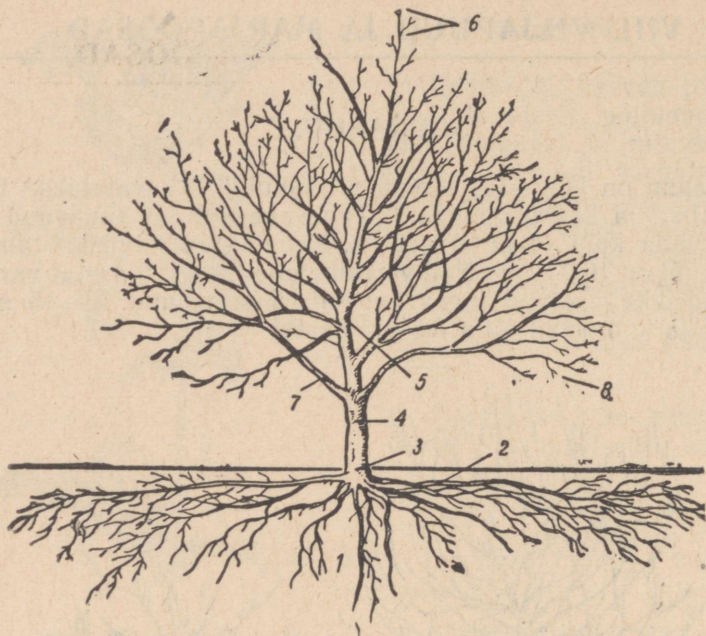
Joon. 163. Tugevakasvuline (1) ja kääbusviljapuu (2).

Kääbusõunapuud kasvavad 1,5—3,5 m kõrguseks. Vilju hakkavad nad kandma 2—4 aastat pärast istutamist. Nende eluiga on umbes 25 aastat.

Õunapuu tüvi, võra ja oksad. Õunapuu tüvi saab alguse juurekaelast, mis asub maapinna lähedal. Juurekaelast saab alguse ka õunapuu juurestik, mis tungib mulda nii sügavuti kui laiuti.

Õunapuu võra moodustavad oksad. Tüve hargnemiskohal on üksikud jämedad oksad. Hargnedes muutuvad jämedamad oksad ikka peenemaks ja peenemaks. Okste arv kasvab. Mida kaugemal on oks tüvest, seda peenem ja noorem ta on. Kõige peenemaid oksid nimetatakse katteoksteks.

Pungad. Katteokstel on lehepungad, millest arenevad lehed, ja vilja- ehk õiepungad, millest arenevad õied ja viljad.

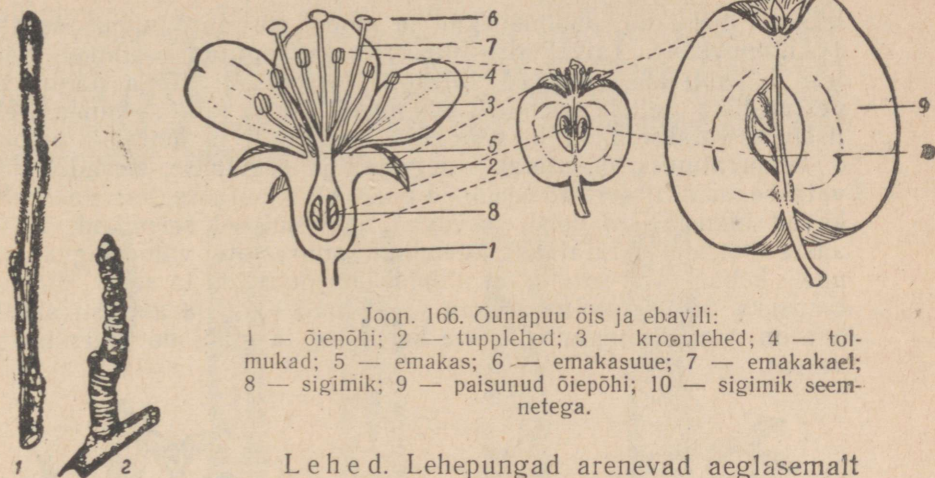
Joon. 164. Täiskasvanud viljapuu peamised osad:
 1 — vertikaalsed juured; 2 — horisontaalsed juured; 3 — juurekael; 4 — tüvi; 5 — tüvepikend; 6 — latv; 7 — võraharud; 8 — oksad.

Ilmade soojenemisel hakkavad pungad paisuma, kusjuures osa pungi paisub teistest kiiremini. Kiiresti paisuvad pungad muutuvad peagi hõbedaseks. Lähemalt vaadeldes ilmneb, et nad on kaetud udejate soomustega. Soomustega kaetud hõbedased pungad ongi õiepungad.

Õied ja vili. Igast õiepungast kasvab õievõsu lehtede ja 3—8 õiega. Õie moodustavad õiepõhi, millele kinnitub 5 tupplehte, 5 õrnroosat kroonlehte, palju tolmukaid ja üks emakas viie emakakaelaga. Kui lõigata õis pikuti pooleks, on näha, et sigimik on ümbritsetud õiepõhjaga.

Õunapuu õitsemise ajal lendavad õielt õiele mesilased. Nektarit (mesinestet) kogudes tolmeldavad mesilased õunapuu õisi. Risttolmlemise tagajärjel tekib rohkesti vilju. Sigimikust ja sigimikku ümbritsevast õiepõhjast areneb õun.

Õun on ebavili, kuna tema moodustamisest võtab osa õiepõhi. Õunaliha ongi paisunud ja mahlakas õiepõhi. Kui õuna risti pooleks lõikame, näeme selles viiepesalist sigimikku, milles on pruunid piklikud seemned.

Joon. 166. Õunapuu õis ja ebavili:
 1 — õiepõhi; 2 — tupplehed; 3 — kroonlehed; 4 — tol-
 mukad; 5 — emakas; 6 — emakasuue; 7 — emakakael;
 8 — sigimik; 9 — paisunud õiepõhi; 10 — sigimik seem-
 netega.

Joon. 165. Katte-
 oksad lehepunga-
 dega (1) ja õie-
 pungadega (2).

Lehed. Lehepungad arenevad aeglasemalt kui õiepungad, mistõttu õunapuu võra muutub rohelisteks alles pärast õitsemist. Lehepungadest kasvavad sulgsoonestusega munajad lehed. Lehtede alumine pind on pealmisest veidi heledam.

KOSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Mille poolest erinevad tugevakasvulised õunapuud kääbusõunapuudest?
2. Kuidas toimub okste hargnemine võras?
3. Mille poolest erinevad õunapuu lehepungad õiepungadest?
4. Kirjelda õunapuu õie ehitust.
5. Miks on õunapuu vili ebavili?
6. Viljapuude äratundmiseks lehtede järgi tee järgmine õppevahend. Igalt puuliigilt võta 2 lehte. Kuivata need vaotise all. Kuivad lehed kinnita herbaarlehele selliselt, et oleks nähtav iga viljapuuliigi lehe alumine ja ülemine külg. Õpi eraldama viljapuud lehtede järgi.

Õunapuu paljundamine. Kultuurõunapuude seemneist kasvatatud puid nimetatakse seemikuteks. Seemikute viljade omadused pole kaugeltki nii head kui emataime viljad. Sageli sarnanevad seemiku viljad metsiku puu viljadega.

Kuidas saada viljapuud, millel on kultuurviljapuu omadused? Selliseid viljapuud saab seemikute vääristamisel. Viljapuude vääristamine toimub pookimise teel.

Õunapuu seemikute kasvatamine ja pookimine. Üks õunapuude vääristamise viise on pookimine silmastamise teel. Et pookida, on vaja esmalt kasvatada seemnest seemik. Seemiku kasvatamiseks kogutakse külmakindlate õunapuude seemned, mil-

leks on metsikud, poolmetsikud ja mõned kultuurõunapuu sordid («Antonovka»). Talvel stratifitseeritakse kogutud seemned. Selleks kihistatakse seemned lillepotti järgmiselt: põhja pannakse pestud liiva, sellele seemned; siis uuesti liiv ja jälle seemned. Selliselt asetatakse liiva ja seemneid mitu kihti ja hoitakse umbes 5° temperatuuris, niisutatakse aeg-ajalt ja segatakse. Kevadel külvatakse stratifitseeritud seemned puukooli peenrasse, kus nad hakkavad idanema ja neist kasvavad ühevõsulised seemikud. Teise aasta kevadel istutatakse seemikud suuremate vahekaugustega uuele kohale. Kui seemik on pliiatsi jämedune, on ta sobiv silmastamiseks. Silmastamine toimub suvel juuli lõpul ja augusti algul. See on noorte pungade jõuline kasvuaeg ja mahlade liikumisaeg varres.

Joon. 167.
Seemik.

Joon. 168. T-
kujuline
lõige kooses.

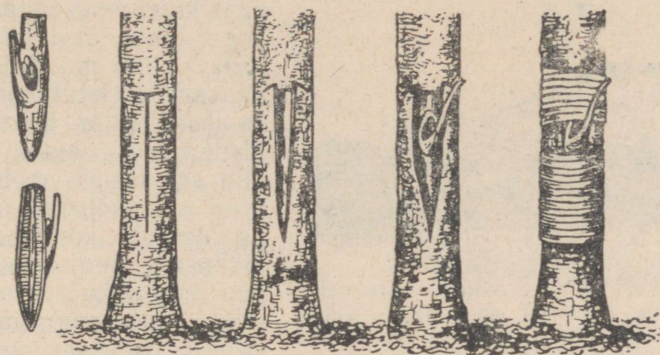
Joon. 169. Kultuurõunapuu võrse lehtedega ja ilma lehtedeta.

Mitte väga kõrgele seemiku juurekaelast lõigatakse koosesse T-kujuline lõige ja pööratakse koore servad puidust eemale.

Kultuurõunapuu lõunapoolsest küljest lõigatakse samal suvel kasvanud võrse; neilt eemaldatakse lehelabad, nii et alles jäävad leherootsud.

Võrselt, millele on jäänud leherootsud ja nende kaenlas ole-

vad pungad, lõigatakse «silm», mille moodustab lehekaenas olev pung. Lõige tehakse nii, et punga alla jääb võimalikult õhuke puidukiht. Hoides pookimissilma (punga) lehevarrest kinni, surutakse see T-kujulisse lõikesse vastu seemiku puitu. Lahtilõigatud koore servad surutakse aga silma vastu. Silmastamise koht seotakse niinega tugevasti kinni.

Joon. 170. Silmastamise võtete järjekord.

Kui silmastamine on tehtud puhtalt ja õigesti, siis kasvab silm 2—3 nädala pärast kambiumi kohalt seemikuga kokku.

Pärast silma kokkukasvamist alusega lõigatakse seemiku latv pealtpoolt pookimiskohta maha. Kevadel areneb pookesilmast võsu, sellest uus tüvi ja võra.

Pookimiseks kasutatavat seemikut nimetatakse pookealuseks, oksa, millest on võetud pookimissilm — pookeoksaks.

Poogitud puu saab nii siis juured ja alumise osa tüvest pookealuselt, tüve enda ja võra oksad lehtedega pookeoksalt.

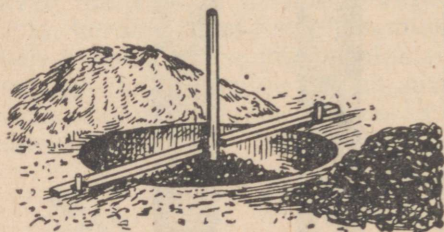
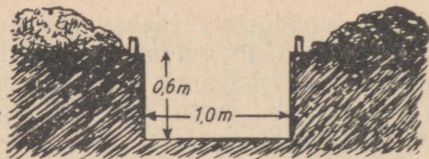
Kuidas saadakse kääbuspuud. Kääbusviljapuid saadakse samuti vääristamise teel. Erinevalt tugevakasvulistest vilja puudest kasutatakse kääbuspuude alusteks nõrgakasvulisi puud. Viimaseid ei paljundata seemnete, vaid okste abil muldamise teel.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Kuidas kasvatatakse seemikuid?
2. Kuidas saame pookealuse?
3. Kuidas valmistatakse silmastamiseks pookesilm?
4. Kuidas kasvatatakse pookesilm alusega ühte?
5. Millal lõigatakse maha aluse latv?

Õunapuustutamine. Puukoolist võetud silmastatud või mõnel teisel viisil poogitud istik istutatakse viljapuaeda, kus ta hakkab vilja kandma.

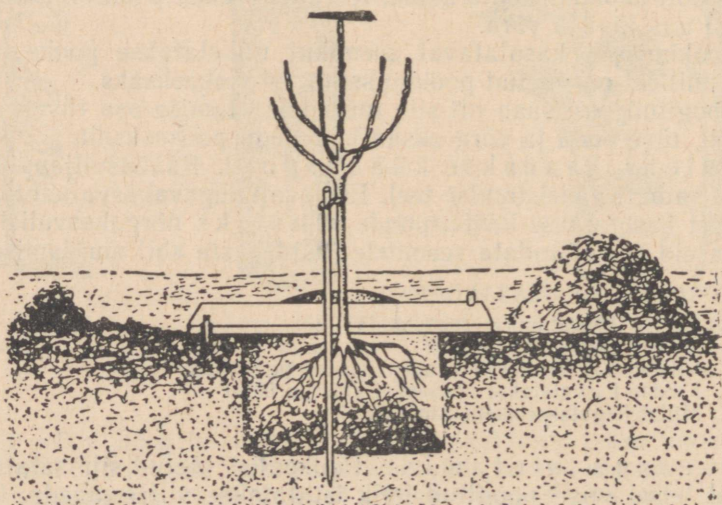
Istutada võib sügisel pärast lehtede varisemist või kevadel enne pungade puhkemist.

Joon. 171. Ülal — viljapuu istutamisaug ja erinevast sügavusest võetud mulla paigutus. Hele kuhi on põhjast võetud muld, tumeh kuhi — pindmisest kihist võetud muld.

All — tugiteiba ja istutuslaua kasutamine.

Õunapuu istutusauk tuleb mõni aeg enne istutamist valmis kaevata. Kui õunapuu istutatakse kevadel, siis kaevatakse istutusauk juba sügisel. Kui õunapuu istutatakse sügisel, siis kaevatakse auk paar kuud enne seda. Istutusaugu läbimõõt on 1—1,5 m, sügavus 0,6 m. Mullä välja-kaevamisel istutusaugust viisatakse mulla ülemine kiht ühele poole auku, alumine kiht aga teisele poole. Istutamise eel taotakse istutusaugu keskele kooritud sobiva pikkusega tugiteivas. Õunapuu istutamisele asudes pannakse istutusaugu põhja pealmine rammusam muld, millele lisatakse veel kõdunenud sõnnikut, komposti ja mineraalväetisi. Väetisi tuleb mullaga hästi segada. Järgnevalt võetakse istik. Kui sel-

Joon. 172. Viljapuu istutamine.

lel on vigastatud juuri, kärbitakse neid terava noaga. Juurestik lõigatakse tugevasti tagasi. Seejärel kastetakse juured saviga segatud vette, et muld istutamisel paremini juurte külge kleepuks. Juured paigutatakse auku mullakuhi- kule selliselt, et nad jaotuksid korrapäraselt iga ilmakaare suunas. Juurekael peab jääma pärast maapinna vajumist maapinna tasemele. Nüüd kaetakse juured mullaga. Augu kaevamisel põhjast võetud väheviljakas muld pannakse istutusaugu viimases järjekorras. Sellest mullast kujundatakse ka vall istutusaugu ümber. Vall on vajalik selleks, et kastmisvesi ei valguks laiali, vaid jääks istutusaugu kohale ja tungiks juurteni. Pärast tugevat kastmist kaetakse valliga ümbritsetud muld õunapuu all turbapuruga, selleks et juurtele valatud vesi ei auruks. Lõpuks seotakse noor õunapuu tugikepi külge ja lõigatakse tugikepp parajaks.

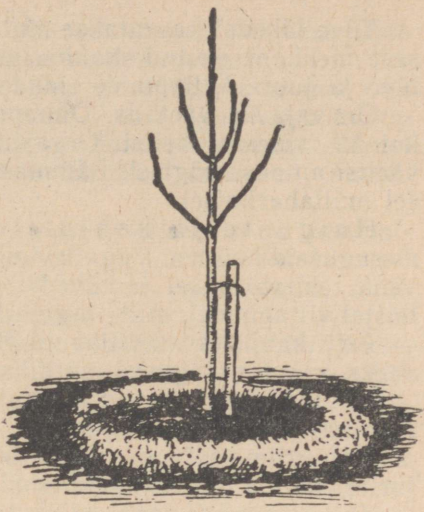
Õunapuu hooldamine. Noore viljapuu hooldamine algab kohe pärast selle istutamist.

Põhilise tähtsusega hooldustööd on: 1) viljapuu võra kujundamine, 2) juurestiku tugevdamine ja 3) haiguste ning kahjurite tõrje.

Võra kujundamine seisneb viljapuu võraharude suunamises võrdselt kõigi ilmakaarte suunas. Kasvavaid võsusid võras on vaja suunata nii, et neil oleks ruumi, õhku ja valgust. Okste suunamine toimub nende tagasilõikamisega. Selleks lõikame oksa maha sellesuunalise punga pealt, missuguse suuna oksale tahame anda. Näiteks kui pung asetseb põhjapoolsel ilmakaarel, siis hakkab pung pealt tagasilõigatud oks edasi kasvama põhjasuunas.

Võra kasv ja puu viljakus oleneb veel juurestikust ja mulla viljakusest.

Juurestiku arendamine. Soodsad tingimused juurte kasvuks ja arenemiseks luuakse õige mullaharimisega. Et juured saaksid küllaldaselt õhku, vett ja toitaineid, haritakse võraalust mulda. Õunapuude alune hoitakse umbrohust puhas. Muld kobestatakse auramise takistamiseks. Mullaharimine noores puuvilja- aias toimub ridades ja ridade vahel. Ridadevaheline mullaharimine on seoses nn. vahekultuuride kasvatamisega.

Joon. 173. Istutatud viljapuu on mullavalliga ümbritsetud.

Tüve lähedal kaevatakse mulda käsitsi umbes 6 cm sügavuselt, sest mehhaniseeritud maaharimisel võib kergesti vigastada puu tüve ja juuri. Viljapuude ridades haritakse mulda kultivaatoriga.

On vaja ka väetada. Õunapuud peavad saama nii orgaanilisi kui ka mineraalväetisi. Orgaanilisi väetisi ja kaali- ning fosforväetisi antakse sügisel. Lämmastikväetisi antakse kevadel ja suvisel mullaharimisel.

Haiguste ja kahjurite tõrje. Õunapuudel esineb mitmesuguseid haigusi. Väga levinud on seenhaigused. Viljapuu seenvähk tekitab okstel ja tüvedel mügarikke nii õunapuudel kui ka teistel viljapuudel, mille tagajärjel puud kuivavad.

Eriti kahjustavad viljapuid putukkahjurid. Tähtsamateks kahjuriteks on mitmesugused mardikad, liblikad ja lehetäid.

Putukad kahjustavad viljapuude lehti, õisi ja vilju, mille tulemusena võib hävida viljapuude saak osaliselt või täiesti.

Kahjurite vastu on võimalik siis võidelda, kui tunneme kahjurite eluviisi ja vahendeid nende hävitamiseks.

Tutvume mõne enam levinud kahjuriga ja nende tõrjega.

Õielõikaja on mardikas. Ta talvitub koorepragudes, lahtise koore all ja sammaldunud tüvel ning okstel. Õielõikaja ärkab kevadel soojade ilmade saabudes, pungade paisumise ajaks. Ta on vaevalt 0,5 cm pikkune, värvuselt tumepruun, kollakaspruuni vöödiga tiibadel.

Joon. 174. Viljapuu õielõikaja:

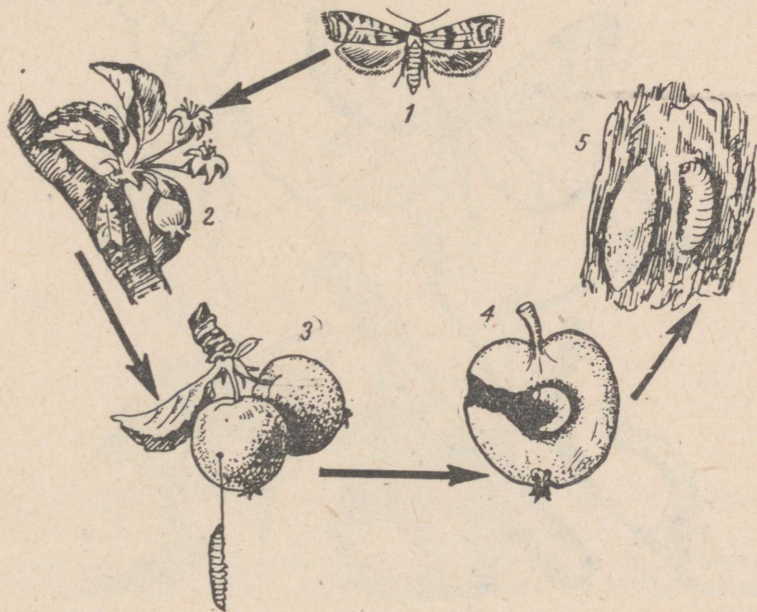
- 1 — mardikas; 2 — mardika kärss ja komplad; 3 — augud õiepungades; 4 — vastne; 5 — munad pungas.

Pärast paarinädalast pungade söömist emane mardikas sööb õiepungadesse auke ja muneb igasse auku ühe muna.

Õunapuul õitsemise ajal kuivanud ja pruuniks muutunud õite seest leiame väikseid jalgadeta vastseid. Vastsed hävitavad tolmukaid ja emakaid õites ning koos sellega õunapuude saagi. Pärast täiskasvamist vastsed nukuvad. Nukkudest arenevad mardikad.

Tõrje. Õunapuud tuleb puhtad hoida samblikutest ja sammaldest. Lahtine korp tuleb maha kraapida. Pungade hõbedaseks muutumise ajal, kui õielõikaja ja teised putukad on liikumas, tuleb õunapuud pritsida viljapuukarboliineumiga.

Õunamähkur on liblikas. Tema eestiivad on hallid, tumedate viirudega, tiivatipp kollapiirdelise tumeda täpiga. Tiibade siruulatus on umbes 2 cm. Tagatiivad on heledad. Emaliblikas lendab õhtuti ja muneb oma munad lehe pealmisele pinnale, samuti puukoorele ja õiele. Munadest arenevad vastsed. Liblika vastseid nimetatakse röövikuteks. Viimased närivadki õunakoore läbi ja söövad käigud «õuna lihasse». Jõudnud õuna südamikku, hävitab ta õuna seemned.

Joon. 175. Õunamähkur:

1 — liblikas; 2 — liblikas munemas; 3 — õunauss (vastne) väljub õunast; 4 — vigastatud õun; 5 — nukk (kinnises kestas ja avatult).

Õunamähkuri röövik on meile tuntud õunauss, kes täiskasvanult on veidi üle 2 cm pikk.

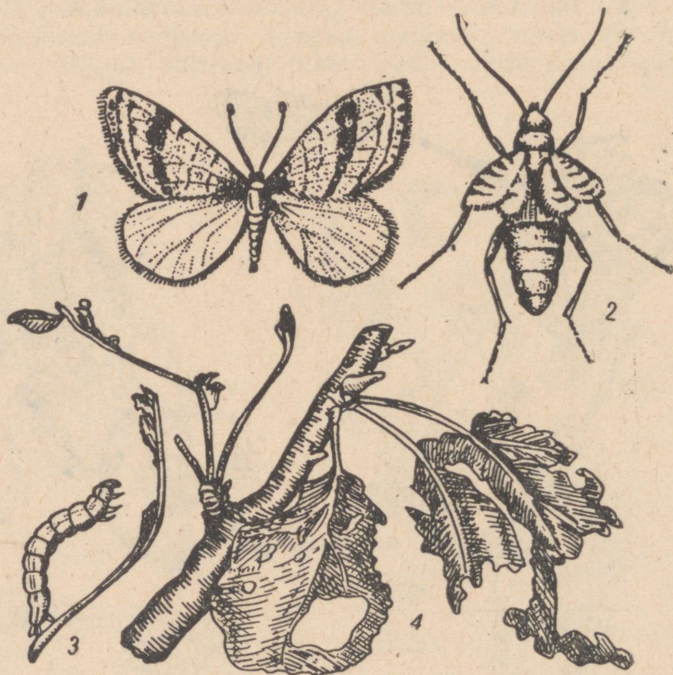
Täiskasvanud röövik lahkub õunast, jättes maha rikutud õuna. Röövik poeb koorepraod vahele, koob enda ümber tupe, milles hiljem nukkub. Elanud üle talve, areneb nukust liblikas.

Tõrje. Röövikuid ja nukke hävitavad koorepragudest tihased. Õunaussi tähtsamaks tõrjevahendiks on hooajalised pritsimised.

K ü l m a l i b l i k a s. Isa- ja emakülmaliblikad on erinevad. Isaliblikas on tiibadega, emaliblikas jädenenud tiibadega. Emaliblikas ronib septembri lõpul mullast õunapuule tüvele, sealt okstele. Munad muneb ta pungade lähedastele okstele.

Kevadel kooruvad munadest röövikud, kes näriavad viljapuu pungu, lehti, õisi ja isegi vilju. Täiskasvanud röövik laseb end puu otsast võrguniidi abil maha ja nukkub mullas. Järgmisel sügisel kooruvad nukkudest uued isa- ja emaliblikad.

Tõrje. Emaliblika puule ronimise takistamiseks pannakse septembri lõpul tüvele liimivööd, mille külge kleepuvad emaliblikad,

Joon. 176. Külmaliblikas:

1 — isaliblikas; 2 — emaliblikas; 3 — kahjustust põhjustav vastne (röövik); 4 — kahjustus.

Liimivööde kõrvaldamisel on tarvis tüvi allpool liimivööd määrida viljapuukarboliineumiga. Röövikute ja munade hävitamiseks okstel pritsitakse puid viljapuukarboliineumiga.

Linnud söövad putukaid, seepärast tuleb linde hoida ja vajaduse korral kaitsta.

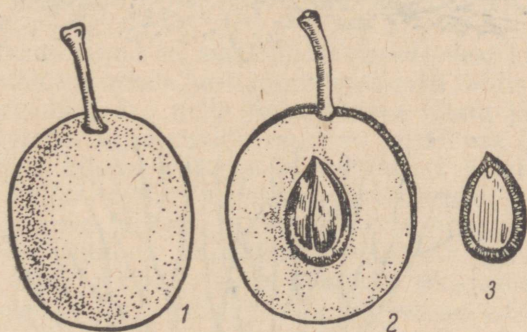
KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Millised on nõuded õunapuu istutusaugu kaevamisel?
2. Selgita, kuidas istutatakse õunapuud.
3. Miks kujundatakse õunapuu võra?
4. Kuidas kujundatakse õunapuu võra?
5. Kuidas tugevdatakse õunapuu juuri?
6. Opi tundma õunapuu kahjureid ja püüa neid avastada õunapuudel.

TEISI VILJAPUID.

Õunapuuga sugulane ja õie ning viljade ehituse poolest sarnane on pirnipuu. Pirnipuud on õunapuust külmaõrned, mistõttu talvekülmad neid sageli kahjustavad ja isegi hävitavad. Ka mulla suhtes on nad õunapuudest nõudlikumad.

Kirsi-, kreegi- ja ploomipuu on luuviljalised puud, sest nende mahlaka vilja sees on luu. Õunapuu ja pirnipuu on seemneviljalised.

Joon. 177. Ploom:
1 — pealtvaates; 2 — läbilõikes; 3 — luu sees on seeme.

Hapukirsipuu ehk harilik kirsipuu on luuviljalistest kõige levinum, sest ta on talvekindel, vähenõudlik mulla suhtes.

Maguskirsipuud ja ploomipuud on külmaõrned ja nõudlikumad mulla suhtes. Nad arenevad hästi sügavapõhjalistel lubjastel liivsavimuldadel.

Kreegipuudel on suur sarnasus ploomipuudega. Kreegipuu on ploomipuust külmakindlam ja mulla suhtes vähenõudlikum.

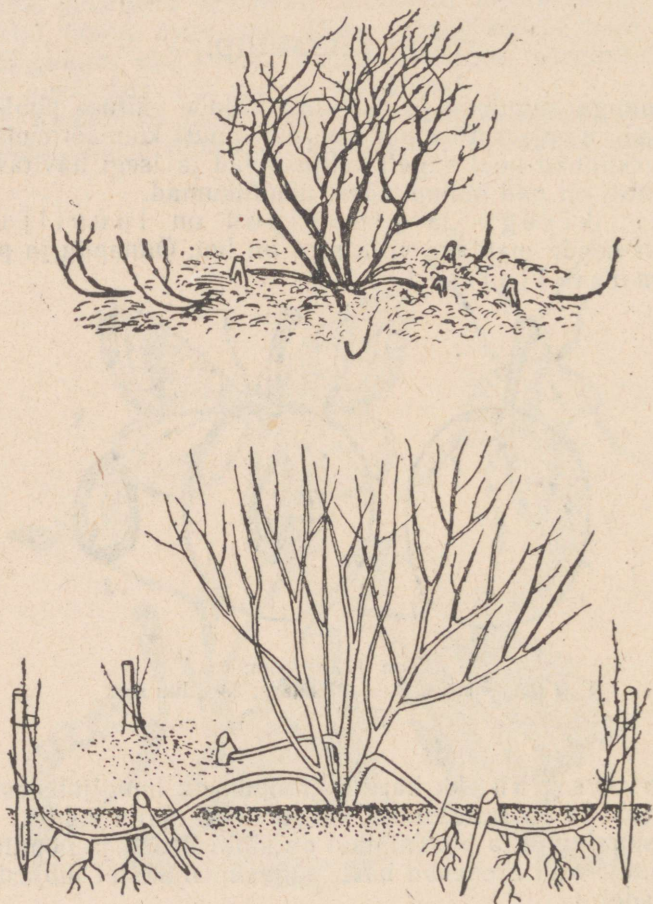
MARJAPÕOSAD.

Marjapõõsastest kasvatatakse meil karusmarja-, sõstra- ja vaarikapõõsaid.

Karusmarjapõõsad on paljuvarrelised. Oksad on tugevate oga-dega. Lehed sõrmjalt lõhised. Roheka õiekattega õitest areneb mah-lakas mitmeseemneline vili — mari.

Karusmarju paljundatakse varakevadel enne pungade puhke-mist võrsikutega.

Oks painutatakse vastu kobestatud mulda, kinnitatakse puu-konksuga ja kaetakse painutatud kohas mullaga. Oksa küljes ole-

Joon. 178. Karusmarja paljundamine võrsikutega.

vatest pungadest arenevad noored võsud ning mullaga kaetud osadel lisajuured. Paljundusoksa, millest arenevad noored võsud ja lisajuured emataimega ühenduses olles, nimetatakse võrsikuks. Võrsikute ümbrus tuleb hoida umbrohuvaba. Võrsiku kasvu edendamiseks antakse pealtväetist ja kastetakse vajaduse korral. Aasta pärast eraldatakse võrsik emataimest ja istutatakse eraldi marjapõõsaste puukooli. Puukoolis hooldatakse karusmarjapõõsaid. Põõsaalused hoitakse umbrohist vabad. Mulda väetatakse ja kobestatakse. Sageli teostatakse puukoolis ka põõsaste tagasilõikamist. Põõsaid võib tagasi lõigata ka pärast aeda istutamist. Aeda istutatakse põõsad sirgete ridadena võimalikult põhja-lõuna suunas. Sellise istutamise suuna puhul kasutab põõsas paremini valgust. Karusmarjapõõsad on valgusnõudlikud, kuid kasvavad ka varjus. Varjus kasvades jäävad marjad väiksemaks ja on hapud.

Oluliseks hooldustööks aias on põõsaste harvendamine, mulla kobestamine, väetamine ning haiguste ja kahjurite tõrje.

Täiskandeikka jõuavad karusmarja põõsad 4—6 aastaga. Kõige viljakamad on teise, kolmanda ja neljanda aasta karusmarja oksad.

Sagedasemaid karusmarjahaigusi on karusmarja jahukaste (seenhaigus). Selle haiguse tagajärjel lähevad marjad esmalt halliks, siis mustaks ja langevad maha.

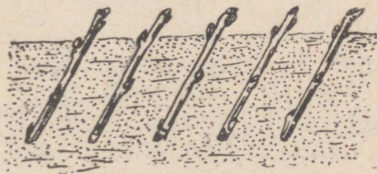
Sõstra põõsad. Meil kasvatatakse must-, valgeid ja punaseid sõstraid.

Mustsõstarde viljad on marjapõõsaste viljadest kõige vitamiinirikamad, mistõttu nende kasvatamine on eriti tähtis. Mustsõstraid tunneme kergemini ära neile iseloomuliku lõhna järgi. Õied esinevad kobaratena. Vilja moodustamisest võtab osa õiepõhi. Sõstravili on ebamari. Sõstra lehed on sõrmhõlmsed, hambulise servaga.

Sõstraid paljundatakse peamiselt pistokstega. Pistoksteks valitakse viimase suve jooksul kasvanud võrse ning lõigatakse emapõõselt pärast lehtede varisemist. Pistokste pikkus võib olla 12—20 cm. Oksa pikkus on tihedusest oksal. Pistoksal peab olema vähemalt 3 punga. Pistoksad istutatakse samal sügisel puukooli marjapõõsaste osakonda. Pistoksad asetatakse mulda viltuselt, nagu näha joon. 181.

Pistoksa mullas olevast osast arenevad lisajuured, maapealse osa pungadest aga võsud.

Sõstrapõõsaid istutatakse varakevadel enne pungade puhkemist või sügisel. Kõige sobivamaks marjapõõsaste istutamise ajaks on septembri lõpp ja oktoobri algus, kuna põõsad jõuavad siis enne külmade tulekut veel juurduda.

Joon. 179. Sõstra pistokste asetus mullas.

Hooldustööd pärast istutamist sarnanevad karusmarjapõõsaste hooldamisega.

Vaarikad omavad väärtuslikke vilju, mida kasutatakse toiduks kui ka raviks. Vaarikapõõsaid kasvab meil nii metsades kui ka aedades. Vaarikapõõsas on ogaline, torkav põõsas kolmetiste lehtedega. Õied on väiksed, kroonlehed valged, tupest lühemad. Vaarika vili on värvuselt mitmesugune — vaarikapunane kuni kollane. Vilja nimetus on liitunud luuvili.

Joon. 180. Vaarika oks ja liitvili läbilõikes: 1 — õiepõhi; 2 — villi.

Vaarikapõõsad kasvavad paremini päikesepaistelisel tuulte eest varjatud kohtadel. Nad kasvavad hästi niiskel lubjarikkal muljal. Maapealsete varte iga vaarikatel on 2 aastat. Teisel aastal kannab vaarikas vilja. Vaarika varred on nõrgad, mispärast neid toetatakse.

Pärast saagi koristamist lõigatakse kõik vilju kandnud varred maha ja põletatakse. Noortest võsunditest kasvavad järgmiseks aastaks uued viljakandvad varred. Neist jäetakse kasvama ainult 5—6 tugevamat, nõrgemad varred lõigatakse ära.

Vaarikat kahjustab sageli «vaarikauss». Vaarikauss on vaarikamardika vastne. Mardikad ise hävitavad õisi, nende vastsed aga valminud marjade südamikku.

VILJAPUUDE JA MARJAPÕOSASTE TÄHTSUS.

Viljapuude ja marjapõõsaste tähtsus seisneb väärtusliku puuvilja ja marjade saamises. Need sisaldavad inimesele vajalikke toitaineid, nagu suhkrut, valke, vähesel määral rasvaineid, raua- ja teisi inimesele vajalikke mineraalsooli, vitamiine (A, C), happeid. Puuvili ja marjad on meile toortoidu allikaks, nendest valmistatakse mitmesuguseid maiustusi ja väärtuslikke mahlu. Inimese tervise tugevdamise seisukohalt on nad väga tähtsad.

Aiandusharu, mis tegeleb puuvilja ja marjakasvatusega, kannab puuviljanduse nime.

KÜSIMUSI JA ÜLESANDEID.

1. Mille pooltest on õunapuu ja pirnipuu sarnased?
2. Millest oleneb nimetus «luuviljaline»? Mis on luu sees?
3. Kirjelda võrsikutega paljundamist.
4. Kirjelda pistokstega paljundamist.
5. Milles seisnevad marjapõõsaste hooldustööd?

ARETUSTÖÖ EESTI NSV-s JA VILJAPUUSORDID.

Eesti NSV-s on töötanud aastakümneid mitmesuguste taimede aretajad. Nende püüdluseks on olnud aretada uusi kohapealsetele mullastiku- ja kliimatingimustele vastavaid kultuure. Palju on aretatud uusi viljapuu- ja marjapõõsasorte.

Kirjanduse kaudu ja 1936. aastal Eestit külastanud I. V. Mitšurini lähema kaastöölise akadeemik P. N. Jakovlevi juhendusel tutvuti meil mitšuurinliku aretustööga. I. V. Mitšurin lõi teaduslikud alused aretustööle. Mitšurini õpetust aluseks võttes paranesid ka meil aretustöö tulemused.

Nõukogude võimu kehtestamisega Eesti NSV-s loodi aiandus-alaste uurimisasutuste võrk. Uurimisasutused hakkasid tegema teaduslikku aretustööd ja uurima rahva poolt aretatud väärtuslikke viljapuusorte.

Vanemaks teaduslikuks asutuseks viljapuude ja marjapõõsaste aretustöö alal on Jõgeva Riiklik Sor dia retus ja m. Siin töötab põllumajandusteaduste doktor Julius Aamisepp. Julius Aamisepp on kartuli- ja söödajuurvilja aretaja. Selle kõrval aga aretas ta ka puuvilja- ja marjasorte.

Eesti NSV Teaduste Akadeemia asutamisega pandi alus teaduslikule puuvilja- ja marjasortide aretamisele. Asutati Eesti NSV Maaviljeluse ja Maaparanduse Teadusliku Uurimise Instituudi Polli Katsebaas. Siin töötab professor, põllumajandusteaduste doktor A. Siimon, kellel on suuri teeneid puuviljanduse arendamisel Eesti NSV-s.

Puuviljandus Eesti NSV-s sai raske kaotuse osaliseks 1939/40. a.

pakase talve tõttu. Hävis ligi 70% õunapuid, teisi viljapuid aga veelgi rohkem.

Uurimised näitasid, et põhiliselt kannatasid võõrad sordid. Kohalikud sordid kannatasid vähem.

Kohalike sortide sordiomaduste tõstmine ja muutmine meie kliimatingimustele vastavaiks ongi aretustöö peamine eesmärk.

Eesti NSV-le sobivamad ja paremad õunapuude suvisordid on «Valge klaarõun» ja «Suislep»; sügissordid «Pärnu tuviõun», «Liivi kuldrenett»; talisordid «Liivi sibulõun», «Paide taliõun» (vt. tabel VII).

Laialdast kasutamist leiavad ka väärtuslikud õunapuusordid «Antonovka», «Aport», «Seerinka», «Borovinka».

Eesti NSV-s kasvatatavatest pirnisortidest kannab enamik nende aretajate nimesid: «Kägi bergamott», «Krameri pirniseemik nr. 21», «Lutsu võipirn», «Kurvitsa pirniseemik nr. 5», «Järve-seemik» (vt. tabel VII).

Luuviljalised viljapuud on suhteliselt külmaõrnemad, mistõttu nende levikuala Eesti NSV-s on mandri lääneosas ja saartel, kus kliima on tunduvalt pehmem.

Saaremaal töötab Karja-Pärsamaa katsepunkt. Karja-Pärsamaa katsepunkti eesmärgiks on aretada Saaremaa kolhooside ja sovhooside aedade jaoks maguskirsse, pirne, aprikoose, kultuurpähkleid ja teisi külmaõrnu puuvilju. Luuviljaliste sortidega tutvume tabeli VIII alusel.

Ülesannete täitmisele, mida seab meie ette tegelik elu sotsialistlikus ühiskonnas, rakenduvad edaspidi noored. Et oma ülesannetega hästi toime tulla, tuleb noortel:

1. Tunda loodust tema rikkustega ning kaitsta seda.
2. Tunda looduses valitsevaid seaduspärasusi.
3. Õppida loodust valitsema ja muutma seda inimeste hüvanguks.
4. Õppida vanematelt inimestelt, kellel on suuri töökogemusi.
5. Aktiivselt täita ülesandeid, mida annavad partei ja valitsus kommunismi ülesehitamiseks.

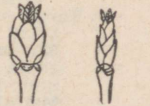

Sügisese vaatlused.

Vaatlustabel 1.

Puude ja põõsaste (liik) nimetused	Vaatlused	Lehtede värvuse muutumise algus	Lehtede varisemine			Märkusi
			Algus	Massiline	Lõpp	
1.						
2.						
3.						
4.						

Kevadised vaatlused.

Vaatlustabel 2.

Nähtused	Tunnused	Selgitav joonis
1. Tolmlemine	Isasõisikute kohal on tuulega või puudutamisel näha tolmupilvi. Paljud isasurvad on kaetud kollaste tolmukapeadega	
2. Pungade pakatumine	Pungad paisuvad ning nähtavale ilmuvad heledamavärvilised pungasoomuste osad	
3. Lehed «hiirekõrvul»	Emalenihi kunud pungasoomuste vahelt ilmub nähtavale roheline kokkukeerdunud lehetipp	
4. Noored lehed	Leht on väike, sageli kleepuv, karvane, kuid nähtaval on leheroots. Metsa pruunid toonid asenduvad rohelistega	
5. Täiskasvanud lehed	Lehed on normaalse suuruse, kuju ja värvusega	
6. Öitsemine	Õienuppude ilmumise ning õitsemise alguse, täisõitega ja õitsemise lõpu ajad	
7.		
8.		
9.		
10.		
11. Viljade täisküpsus	Vähemalt pooled viljadest on küpsed	
12. Viljade ja seemnete varisemine ning levimise algus		

SISUKORD

Sissejuhatus	3	Seemnete ehitus	99
I. Sügisnähted looduses	5	Seemnete koostis	101
Aastaajalised muutused	5	Orgaanilise aine koostis	103
looduses	5	seemnes	104
Lehtede varisemine	5	Seemnete idanemistingimused	106
Materjale abiks puude ja		Seemnete idanemine ja toitum-	106
pöösaste tundmiseks ja kirj-		mine	106
jeldamiseks	6	Hapnik ja süsihappegaas	109
Näidis puude ja pöösaste		Ohk ja õhu koostis	112
kirjeldamiseks	13	Seemnete ja idandite hingam-	113
II. Sügis aias ja põllul	14	mine	113
Taimede organid	14	Seemnete ettevalmistamine	116
Toimlemine ja seemnete ning		külvi	116
viljade tekkimine	17	Külv	119
Põllul ja aias kasvatatavaid		Muld ja taime toitumine	122
kõõgiviljataimi	18	mullast	122
Kapsas	18	Taimede poolt mullast võe-	125
Kartul	23	tavad ained	125
Hernes	28	Väetised ja väetamine	128
Porgand	32	Väetamise tähtsus saagikuse	130
Aedsibul	34	tõstmisel	130
Külmaõrnad kõõgiviljad	36	VII. Kevadnähted looduses	131
Kõõgiviljade tähtsus	39	Rändlinnud saabuavad	131
Tähtsamaid põllukultuure	39	Lindude rännete uurimine	131
Rukis	39	Kuldnook — esimene kevade-	133
Mais	44	kuulutaja	133
Lina	46	Põldiooke	135
Võitlus umbrohtude vastu	49	Pääsukesed	136
Põldsinep	49	Õöbik	138
Harilik orashein	50	Lindude kasulikkus	140
Teisi umbrohte	51	Linnukaitse	141
III. Meie koduloomi	54	Varakevadel öitsvaid taimi	142
Kass	54	Sarapuu	142
Koer	57	Sinilill	144
Küülik	62	Võsaülane	145
Siga	65	Kuldtäht	146
Veis	70	Ravimtaimi	147
Kana	76	Nurmenukk	148
IV. Meie talikülalisi koduümbruses		Teekummel	149
Sagedamini toidulauda külas-		Raudrohi	150
tavaid linde	83	VIII. Viljapuud ja marjapöösad	151
V. Taimi ja loomi metsas	85	Õunapuu	151
Mänd	86	Teisi viljapuid	161
Kuusk	91	Marjapöösad	162
Jänes ja orav	92	Viljapuude ja marjapöösaste	165
Suur-kirjurähn	96	tähtsus	165
Metsakaitse	97	Aretustöö Eesti NSV-s ja	165
VI. Ettevalmistusi kevadiseks		viljapuosordid	165
külvi	99	Lisa	167

Кярк Ксения Юхановна
Лиллес Александр Кальювич
ЕСТЕСТВОЗНАНИЕ ДЛЯ V КЛАССА

На эстонском языке

Обложка Г. Пант

Эстонское Государственное Издательство
Таллин, Пярнуское шоссе, 10

Toimetaja J. Metsar. Kunstiline toimetaja H. Keigo.

Tehniline toimetaja A. Sepp. Korrektorid E. Künarpu ja H. Kessel.
Ladumisele antud 20. I 1962. Trükkimisele antud 23. II 1962. Paber 60×90, 1/30.

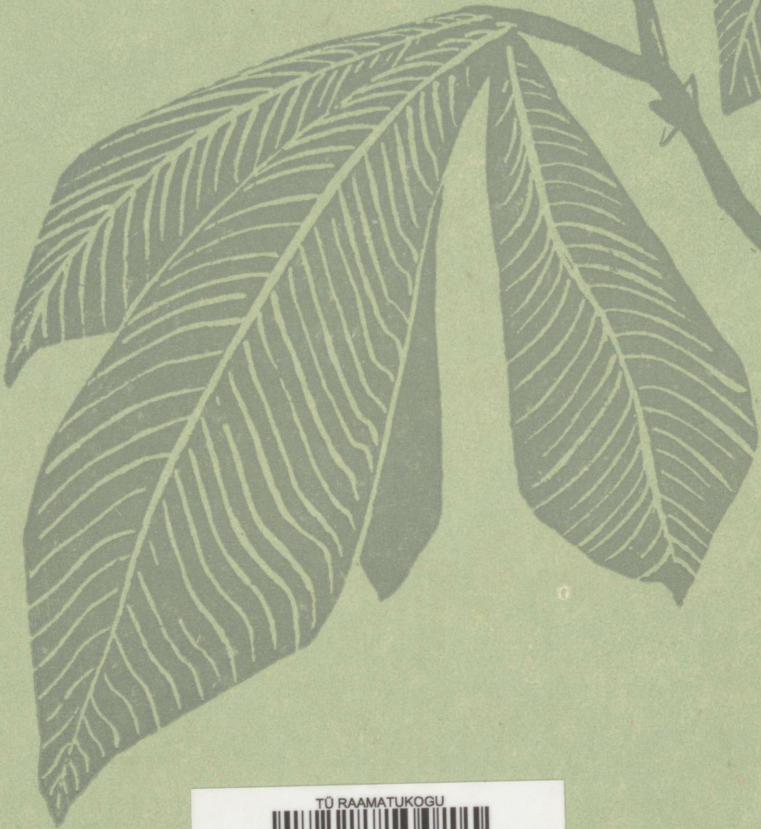
Trükipoognaid 10,5+4 lisa. Arvutuspoognaid 10,45. Trükiarv 26 000.

Tellimise nr. 272. Trükikoda «Ühiselu», Tallinn, Pikk tn. 40/42.

Hind 28 kop.

24459

7146287

TÜ RAAMATUKOGU

1 0300 00714628 7

28 kop.